Corina Ozon

Până când mă voi vindeca de tine

Povestiri despre realitatea dintre El și Ea

HERG BENET
PUBLISHERS

Corina Ozon

Până când mă voi vindeca de tine

Cuprins

Renunţarea
Lecţia de tango
Soţul Verei
După ploi
Floare cu rouă
Capcana pentru vrăbii
Trei
Fotografia
Până când mă voi vindeca de tine
Dresaj de fluturi

Corina Ozon

*Până când **mă** voi vindeca de tine*

Editura HERG BENET
2016

Colecţia
BLOG 'N' ROLL

© 2016 Corina Ozon
© 2016 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediţie
Herg Benet Publishers
www.hergbenet.ro
Foto copertă: © Ruslan | depositphotos.com
Concept grafic: TheSpartan Bureau
ISBN ePub: 978-606-763-066-4
ISBN Print: 978-606-763-065-7

Timişoreancă adoptată cu dragoste de Bucureşti, CORINA OZON are 10 ani de jurnalism de investigaţie în presa scrisă (ziarul *Ora*) şi televiziune (Antena 1) şi un update de 2 ani în producţie TV (Intact Media Group). Convertită de alţi 10 ani la PR&Comunicare, pe care le gestionează în prezent la CN Imprimeria Naţională SA. Absolventă a Programului MBA INDE-CNAM Paris, promoţia 2010, şi mamă de liceană, Iulia, sunt cele două lucruri cu care se mândreşte cel mai mult, alături de reuşitele din plan literar.

În 2014, debutează cu romanul „Zilele amanţilor" (ed. Herg Benet), carte începută pe blogul personal, în stadiul de postare spre relaxarea cititorilor, care au cerut după fiecare episod o nouă continuare. În scurt timp, romanul a avut un succes fenomenal, devenind un *must have* al cititorilor activi pe reţelele de socializare şi motiv pentru propriile întâlniri ale fanilor, inspirând în acelaşi timp evenimente din domeniul *fashion* şi *business,* iar o linie de parfumuri primind numele personajelor principale din carte. În 2015, romanul are parte de două continuări, „Nopţile amanţilor" şi „Amanţii 3.0" (ed. Herg Benet), receptate de către public la acelaşi nivel de entuziasm şi intrând şi ele în topurile de vânzări ale librăriilor. Campania de promovare a trilogiei *Amanţii* a fost recompensată cu *Silver Award for Excellence* la Gala PR Award 2015.

Din 2016, coordonează proiectul *35+, by Corina Ozon,* reprezentat în online de site-ul dupa35.com, al cărui concept se află la baza povestirilor din volumul „Până când mă voi vindeca de tine".

RENUNŢAREA

Soarele era în asfinţit, împrăştia culori irizante peste oamenii veniţi la terasă pentru a se bucura de ultimele zile ale verii. Mihai stătea cu o bere în faţă şi, din când în când, schiţa pe o foaie de hârtie chipuri sau scene pe care le vedea ca pe nişte instantanee de film. Vedea viaţa ca pe o peliculă de cinema, în care contau doar anumite fotograme. Avea întâlnire cu cineva care dorea o grafică pentru coperta unui album, dar el venise mai devreme, ca să savureze băutura liniştit. Când a ridicat privirea de pe coala de hârtie pe care desenase profilul a două femei din faţa lui, a văzut-o cum vine şi se aşază zâmbind alături de ele. Asta chiar era o ironie! Dintre atâtea terase şi atâtea mese, exact acolo s-a găsit să ajungă! Tot pe o terasă s-au cunoscut, anul trecut, la începutul verii.

El era atunci cu un grup de prieteni la o aniversare, scenografi, regizori, actori, a venit şi ea, studentă la Actorie. A făcut cunoştinţă cu toată lumea de la masă şi, când a ajuns în dreptul lui, i-a întins mâna caldă şi catifelată. *„Adina*", i-a spus ea. Dar el deja ştia cum o cheamă. Era impresionat de frumuseţea ei naturală şi proaspătă, de silueta de balerină, de părul lung şi negru şi de sânii care tresăltau sub tricou. Avea un aer de adolescentă şi râdea des. Cât a stat acolo, ea nu i-a acordat o atenţie specială, părea nici să nu-l vadă, însă el o privea fără jenă. După un timp, când soţia lui i-a dat un sms pe telefon, a spus că se retrage. Abia atunci ea s-a uitat la el cu atenţie, iar Mihai i-a remarcat gura cu buze cărnoase şi ochii mari, albaştri. Toată fiinţa ei se cerea luată în braţe şi frământată. Mihai aproape că a avut o erecţie când a plecat de acolo.

Căsnicia îi era de câţiva ani un simplu parteneriat. Nu mai avea relaţii intime cu soţia lui de ani buni, dar au rămas împreună, ca doi camarazi. El a avut mai multe legături de-a lungul timpului, iar ea nu a dat niciodată de înţeles că ar şti ceva sau că ar fi deranjată. Îi controla cumva viaţa, într-un mod tăcut şi sigur, iar el nu se împotrivea. De pildă, el pleca des în delegaţii, la diverse întâlniri pe teme digitale. Ea îi făcea bagajul ca unui puşti care se ducea în excursie, el o suna când ajungea la destinaţie sau când îl durea ceva. Avea femei cam peste tot unde se ducea. Era un bărbat frumos şi afişa un aer misterios şi trist, lucru care le atrăgea pe femei ca „*musca de banda cu clei*", cum spunea un amic de-al lui, cumva mirat şi amuzat de succesul pe care Mihai îl

avea în rândul sexului frumos, iar asta fără să facă mari eforturi. Cândva, şi-a iubit soţia, şi ea pe el, cel puţin asta ştia, dar ceva s-a rupt între ei când Mihai a avut un accident, iar ea a trebuit să aibă grijă singură de casă şi de el. După însănătoşirea lui, vorbeau tot mai rar şi strictul necesar. Ca şi cum ea şi-a consumat întreaga energie pe perioada bolii lui, iar acum nu mai avea ce să ofere. Niciunul nu a pronunţat cuvântul „despărţire", îşi vedeau în continuare de vieţile lor, separat. El nu-şi putea da seama dacă ea avea pe cineva şi nici nu-l frământa gândul acesta. Cumva ar fi vrut să fie aşa, ca să aibă motiv să plece. Dar ceva încă îl ţinea legat de casa pe care au ridicat-o împreună, era acolo o căldură la care el revenea după fiecare călătorie presărată cu aventură. Şi de unde nu avea de gând să plece curând.

Îi rămăsese în minte studenta de la Actorie, mlădioasă ca o trestie, şi s-a interesat la un amic scenograf despre ea.

— E o fată deşteaptă, cam pipiţă, aşa, dar e bunăciune, i-a făcut acesta un rezumat scurt.

I-a dat şi numărul ei de telefon, fără să-l întrebe la ce îi trebuie. Bărbaţii nu-şi pun multe întrebări în astfel de cazuri.

— Am un proiect de nuduri şi vreau să o cooptez, i-a spus Mihai neîntrebat.

Amicul a ridicat din umeri nepăsător.

Mihai a început să meargă la terasa la care a cunoscut-o pe Adina; acolo veneau studenţii în pauza de masă sau seara, după spectacole. A treia oară, când el stătea aşezat cu berea în faţă, a venit şi ea cu un grup gălăgios, sigur colegi. El a stat şi a privit-o cum vorbeşte şi gesticulează şi cum, din când în când, butona cu nasul în telefon, probabil pe internet. I-a dat un sms: *„Priveşte cerul, apoi priveşte în faţă!"*. Un clişeu care se putea întâlni atunci scris pe toate zidurile. A văzut-o cum şi-a ridicat ochii şi s-a uitat la el mirată. Mihai i-a zâmbit, iar Adina a zâmbit şi ea şi a venit la masa lui. El s-a ridicat în picioare, iar ea l-a salutat veselă.

— Nu voiam să te deranjez, ci doar să te salut, i-a spus el.

— Ah, nu e deranj, cu ei mă văd zilnic. Eşti singur? a întrebat ea.

— Da.

Adina s-a dus la grupul de colegi, le-a spus ceva, şi-a luat haina şi poşeta şi s-a aşezat în faţa lui Mihai. A comandat un capuccino, iar ea i-a povestit despre cât de mult îi place la facultate şi că visează să joace în sitcomuri. Mihai vorbea puţin, se mira cât de vie e şi cât de

frumoasă, şi în el s-a aprins iar dorinţa de a o lua în braţe. Afară s-a întunecat, dar ei nu se mai dădeau duşi. Adina i s-a aşezat în poală, iar el era deja super excitat de corpul şi de mirosul ei. Părul ei îi acoperea ochii, iar el şi-a lăsat capul pe spatele ei, ca într-o visare. Ea se lăsa cu toată greutatea pe el şi se întindea ca o pisică. Îi simţise încordarea şi se juca. Voia să-l facă să o dorească, deşi nu mai era nevoie.

— Adina, sunt topit tot, i-a spus el la ureche.

Ea a râs, s-a ridicat în picioare şi l-a luat de mână. Mihai s-a ridicat ameţit, au oprit un taxi şi au ajuns în faţa unei clădiri, în care funcţiona un cămin studenţesc. Au intrat într-o scară, unde plutea un amestec de mirosuri de mâncare în lumina unui bec chior. Adina l-a tras pe Mihai după ea, de mână, şi au urcat scările până la etajul doi. Abia au avut timp să închidă uşa şi nici n-au mai aprins lumina, se sărutau înfometaţi. Mihai era îngrozitor de excitat, iar ea a terminat la unison cu el, într-un ţipăt de satisfacţie. Apoi au continuat să se sărute, iar Mihai s-a dus la baie, să se spele. Nu îl deranja nici robinetul stricat, nici ţeava ruginită, din care curgea un firicel de apă călâie. În schimb, erau săpunuri franţuzeşti, şampoane de firmă şi geluri intime. Fetele se respectau. În timp ce-şi trăgea blugii, a simţit telefonul vibrând în buzunar. Sigur era un mesaj de la nevastă-sa. Pentru prima oară, nu s-a grăbit să-l citească, a luat în braţe trupul gol al Adinei şi s-au sărutat cu pasiune. Acasă i-a spus soţiei că a avut de lucru la un proiect, iar ea nu a comentat nimic.

Se vedea zilnic cu Adina şi avea să constate că e la fel de plin de dorinţă de fiecare dată. Intra în ea nerăbdător, iar ea i se dăruia cu frenezie. Era chimie între ei, unda aceea lipicioasă şi invizibilă, asemenea rotiţelor care făceau să se mişte banda de casetofon vechi, şi aveau aceleaşi gusturi şi la mâncare, film şi lectură. Mihai a început să lipsească de acasă câte trei zile, ceea ce nu se mai întâmplase. În afară de delegaţii, obişnuia să doarmă mereu în patul conjugal, lângă soţie. Acum părea în transă, pur şi simplu nu-i mai păsa să ajungă seara acasă. Îşi suna soţia şi o anunţa plat că nu vine în noaptea aceea. Fără niciun tremur în glas, fără remuşcări. Timp de trei luni a trăit aşa, împărţit între cele două lumi. La intervale de zile, venea acasă, ca să-şi schimbe hainele, mânca ceva şi pleca iar la Adina. Respira Adina, fuma Adina, trăia Adina. Ieşeau la terase, unde stăteau până târziu, după care mergeau în camera ei din cămin, unde se iubeau zgomotos şi lacom. În timpul zilei, ea mergea la cursuri sau la teatru, el se ocupa să

găsească clienţi, pentru că se răriseră comenzile. De câteva ori a însoţit-o la spectacole şi a făcut câteva crochiuri foarte reuşite. Voia să deschidă o expoziţie pe care să i-o dedice ei. A desenat-o şi pe ea, în diverse ipostaze: dormind, privind pe geam, gânditoare. Una era preferata amândurora: cea în care stătea goală, în şezut, într-un fotoliu, cu o privire candidă.

— Cea mai frumoasă, a zis el.

— Da, a răspuns ea.

Se iubeau prin toţi porii şi era evident că nu puteau sta mult timp despărţiţi. Adina i-a propus să se mute la ea, ştia că e însurat, ştia şi povestea căsniciei lor şi i se părea ceva firesc să locuiască împreună. Îi plăcea să-l înnebunească şi îi punea la răbdare dorinţa. De exemplu, când se aflau într-un restaurant, ea i-a spus că îşi va da jos chiloţii acolo, dacă i-o cere el.

— Dă-i jos! i-a poruncit el.

Iar ea s-a unduit de câteva ori în scaun, el îi simţea jocul picioarelor pe sub masă, şi s-a pomenit cu ceva în poală. Cu vârful pantofului, ea i-a aruncat chiloţii, iar el s-a grăbit să-i bage în buzunar. Era fascinat de jocul ei provocator şi a sărutat-o puternic, în timp ce-i băga mâna pe sub rochie. I-a întrerupt chelnerul, care a venit să ia comanda.

Adina îl hrănea cu adrenalina de care avea nevoie, dar după două luni a încetinit ritmul vizitelor. Se simţea stors şi cu mintea în ceaţă. Când s-a dus acasă, ca să-şi ia hainele, a adormit neîntors 12 ore. Soţia lui l-a învelit şi a tras storurile, iar când s-a trezit îl aştepta cu masa pusă.

N-au vorbit nimic, dar lui îi făcea bine liniştea aceea. Deşi soţia se învârtea pe lângă el în bucătărie, nu-l deranja din gânduri. O privea cum făcea mai multe lucruri deodată, vorbea la telefon, mesteca în cafea şi cu un şold a împins un sertar din care luase o linguriţă. Pe lângă toate acestea, era atentă să-i dea şerveţel şi îl suporta acolo. Da, îl suporta aşa cum era. De fapt, nu acesta era cuvântul, îl accepta aşa cum era el. Nu ştia dacă asta era o iubire transformată în ceva mai profund, dar îl făcea să se simtă vinovat. Nu pentru că s-a culcat cu altă femeie, ci pentru că a făcut-o fără să o menajeze pe ea. Pur şi simplu a sfidat-o, iar el nu şi-a dat seama cât rău provocase şi cât de mult se lupta soţia lui să menţină echilibrul. Atunci, în timp ce o privea şi se gândea la asta, a luat decizia să termine relaţia cu Adina. Ştia că nu va pleca de

acasă şi că nu va mai avea putere să facă alt drum.

Nu i-a mai răspuns Adinei la mesaje şi nici la telefoane, deşi îl suna de zeci de ori pe zi. Ştia că nu va înţelege, apoi îl va înjura, dar simţea că modul acesta laş era calea cea mai confortabilă pentru a pune capăt. O vreme a evitat locurile unde mersese cu ea, prietenii comuni, ieşirile în grup. Fugea de Adina şi i se făcea tot mai tare dor de ea. Slăbise mult şi nu-şi mai răsese barba de săptămâni, intrase într-un fel de sevraj şi abia se mişca. Într-o noapte, când şi-a amintit de Adina, a început să plângă. Stătea cu faţa în sus şi lacrimile îi curgeau spre tâmple. Simţea în suflet o sfâşiere dureroasă. Făcea efort să o scoată pe Adina de acolo şi, odată cu ea, toate momentele frumoase pe care i le-a dăruit, aşa cum doar ea ştia să o facă, sinceră, veselă şi iubitoare. Abia acum a realizat că renunţarea la ea nu era o treabă simplă, aşa cum a simţit atunci, la masă, când a luat decizia de a nu o mai vedea. Credea că va fi suficient să nu se mai gândească la ea. Efectul acum îl resimţea, crud, nemilos. Şi-a tras nasul şi a simţit pe ochi mâna soţiei lui, care-i ştergea lacrimile fără să-i spună nimic. Soţia lui avea un talent imens de a şti să tacă. Transforma tăcerile în adevărate capodopere nescrise, dar atât de pline de sensuri.

După un timp, s-a gândit să o sune totuşi pe Adina. Nu ştia nici el din ce motiv, dar cu gândul acesta se trezise în acea zi. Ea încetase să mai sune după ce, timp de o lună, l-a căutat de nenumărate ori pe zi. Acum i-a auzit vocea când a răspuns imediat, plină de speranţă şi aşteptări, dar el nu a avut curaj să spună ceva. După ce ea a repetat de câteva ori *„Alo!”*, *„Te rog să vorbeşti!”*, a început să plângă. Mihai stătea şi asculta plânsul ei şi a închis telefonul pe acest fond sonor, care-l tulbura.

Relaţia cu soţia lui nu s-a îmbunătăţit prin acest episod din viaţa lui, dar comunicau mai lejer. El ştia acum că nu o iubeşte şi că nici ea nu îl iubea. Era doar orgoliul şi dorinţa de a-l controla, de a-l şti dependent de ea. Ea câştiga mai mult decât el, dar lui nu i-a păsat niciodată de asta.

Iar acum, în acel asfinţit de sfârşit de vară, când rănile s-au cicatrizat, sau cel puţin aşa se autosugestiona, o revedea la acea terasă, la fel de mlădioasă, dar mai puţin veselă. Ea l-a văzut şi a venit spre el.

— Eşti singur? l-a întrebat.

— Da, a răspuns el.

Dar niciunul nu zâmbea. El lăsase zâmbetul în sufletul ei, iar ea

şi-l lăsase în sufletul lui. Păstraseră doar un colţ de zâmbet, pentru lume. Ea nu s-a mai aşezat la masa lui, ci s-a dus la prietenele ei, le-a spus ceva, apoi a ieşit de pe terasă. Mihai a urmărit-o cu privirea şi a ştiut că doar pe Adina o va iubi şi o va ţine închisă în el, unde se va uita când el va fi bătrân, iar ea va fi tot tânără, ca acum. Ştii că iubeşti când tot ce este materie palpabilă se transformă în praf de stele. De aceea oamenii comit nebunii, cum ar fi să cheltuie mulţi bani, să comprime timpul, ca să ajungă lângă persoana iubită. Ştii că iubeşti atunci când nu mai există alt sentiment la mijloc, pentru că iubirea le cuprinde pe toate, ca un curcubeu. Ştii că ai iubit când te apucă spaima doar gândindu-te la câte ai fost în stare să faci, dar şi regretul că nu le mai poţi face. Ştii că ai iubit când tot ce ai făcut îţi serveşte ca hrană pentru zile goale. Şi îţi doreşti să poţi iubi din nou. Şi mai ştii că iubirea nu se planifică, nu se aşteaptă, nu se transformă din altceva, nu se poate recicla. Iubirea ţâşneşte pur şi simplu şi există sau nu.

LECŢIA DE TANGO

Se simţea stingheră între oamenii care dansau aproape ca nişte profesionişti, aşa cum văzuse ea la televizor. Unii dintre ei aveau şi hainele acelea colorate şi sexi, femeile cu rochii scurte şi asimetrice, bărbaţii cu cămăşi descheiate şi pantaloni pe corp. Toţi aveau pe feţe extazul produs de mişcările lascive ale dansului latino. Se mişcau lipiţi unul de altul, cu ochii închişi, de parcă lăsaseră toate grijile undeva, departe, iar aici erau toţi la fel şi veniţi pentru un singur scop: să se bucure de muzică şi dans. Irina era împreună cu o prietenă, care a bătut-o la cap să încerce terapia prin tango. Se afla într-o mică depresie după o relaţie cu un bărbat, cu care s-a văzut la bunul lui plac, timp de trei ani, apoi el a zburat în Australia, aşa cum plănuise de la început, fără să o întrebe dacă vrea să vină cu el. Asta i-a frânt Irinei inima atât de mult, încât îi tăiase cheful de orice bucurie. Nu mai voia să iasă, să se vadă cu nimeni, abia mergea la serviciu. Norocul ei era că avea un job într-o corporaţie, care o solicita mult, aşa că seara ajungea acasă frântă şi adormea devreme.

Irina s-a lăsat condusă de instructorul de dans până în mijlocul sălii şi asculta ca prin vată ce îi spunea acesta despre ceva legat de un regulament. Răspundea mecanic la întrebări referitoare la posibile boli cardiace şi osoase. În jurul ei parcă toată lumea plutea şi ar fi vrut să facă şi ea parte din universul ăsta eteric. Prietena ei s-a dus să stea de vorbă cu un grup vesel, ea era o veche cursantă şi avea deja cercul ei. Instructorul a lăsat-o singură în mijlocul oamenilor plutitori, iar Irina nu ştia ce să facă. Nimeni nu o băga în seamă şi, după câteva minute, a dat să plece tiptil. A simţit cum cineva o apucă de încheietura mâinii stângi cu putere şi, din instinct, şi-a zbătut palma în strânsoare. S-a uitat peste umăr şi a văzut un chip brunet de bărbat, cu o claie de păr rebel, care o privea cu doi ochi negri, scânteietori. Fără să ştie de ce, a simţit un val de electricitate cum îi străbate corpul. Bărbatul continua să o ţină strâns de mână şi i-a zâmbit. Irina se uita la el întrebător, nu ştia cum să reacţioneze. El i-a făcut un semn din cap, ca o invitaţie, apoi i-a eliberat mâna şi s-a înclinat ceremonios. Muzica mergea în continuare, iar el a început să danseze în jurul ei fixând-o intens cu privirea. Părea o felină în timpul unui ritual de împerechere. Irina stătea pe loc şi se rotea după el, fără să-şi poată dezlipi ochii de ai lui.

El s-a oprit încordat ca un arc, pe sub cămaşă i se vedeau muşchii pulsând, şi o privea în continuare. Apoi a prins-o de mijloc şi a început să se învârtească împreună cu ea. Irina era disperată şi a încercat să se desprindă din braţele lui, dar el o ţinea tot mai strâns.

— Nu ştiu să dansez tango, i-a spus ea timid.

Dar el tăcea şi o privea zâmbind. *„Ăsta e nebun?*", s-a gândit Irina. Dansa cu ea în continuare, fără să-i pese că nu se pricepea şi îl călca pe picioare. Irinei i se părea că e ridicolă şi că toată sala se uită la ei.

— Te rog să ne oprim! a încercat din nou.

El părea surd, aşa că Irina s-a zbătut şi pur şi simplu s-a smuls din mâinile lui. Instructorul a venit către ei şi l-a întrebat ceva în spaniolă. Apoi i-a spus Irinei:

— Pedro nu vorbeşte română. Îşi cere scuze dacă te-a supărat.

— Nu m-a supărat, doar că m-a luat pe nepregătite, iar eu încă nu ştiu tango, a răspuns Irina în timp ce îşi aranja părul.

Instructorul i-a tradus lui Pedro spusele ei, apoi a plecat. Au rămas amândoi între dansatori, iar el i-a făcut semn din cap să-l urmeze. S-au retras într-un colţ al sălii şi, în muzica dată tare, el i-a întins mâna şi s-a prezentat:

— Pedro.

— Irina.

— Iris?

— No, Irina.

— Irene?

— I-ri-na!

Deja râdeau amândoi, iar ea i-a văzut dinţii albi şi egali şi gropiţa din bărbie. Părul îi cădea pe frunte în şuviţe rebele şi toată fiinţa lui striga că e un om liber. Era un bărbat frumos, femeile din sală îşi dădeau coate şi îi priveau. Irina a început să se simtă mai bine, iar când se aştepta mai puţin Pedro i-a smuls brusc elasticul care-i ţinea părul într-o coadă şi i-a mângâiat pletele blonde.

— Oro! a exclamat el încântat.

Pedro vedea aur în părul Irinei şi ea avea să constate mai târziu că aşa era el, exaltat, se bucura de lucruri pe care oamenii le considerau ceva obişnuit.

— Cafe? a întrebat-o el deodată. Făcea totul prin surprindere, nimic prevăzut sau artificial.

Irina a aprobat din cap, iar el a luat-o de mână şi au ieşit în stradă. Au mers câţiva paşi fără să vorbească, iar în cafenea s-au aşezat tăcuţi la masă. Ea îl cerceta pe furiş cu privirea, cum el studia meniul ca şi cum era prins într-o lectură interesantă. Fiecare gest îl făcea cu o pasiune vecină cu teatralitatea. În timp ce beau cafelele, Irina a încercat să înceapă o conversaţie, dar el nu ştia engleză. Cu bruma de spaniolă pe care o mai ştia ea şi cu semne, a înţeles că el voia să deschidă o şcoală de dans, era instructor, venea din Columbia şi mai avea un frate şi o soră. Locuia mai mult la Paris, dar venise cu un prieten care deschisese o şcoală de dans în Bucureşti. Pedro îşi dorea mai mult, să fie un instructor de dans renumit şi căutat, dar în România nu cunoştea multă lume. Irina i-a simţit tristeţea din voce, deşi nu înţelegea sută la sută ce îi spunea. Şi-a dat seama că era un băiat sărac, care râvnea să fie popular.

— Te voi ajuta eu, i-a spus ea în engleză. Dar el a înţeles şi a zâmbit larg. Apoi i-a mângâiat din nou pletele, apoi obrajii şi ochii.

— Esmeralda, i-a spus el încet. Irina ştia că se referă la ochii ei verzi ca smaraldul.

Şi-au împreunat mâinile pe masă şi se priveau în ochi. Nu era nevoie de cuvinte, oricum nu le stăpâneau în condiţiile alea.

Au continuat să se vadă aproape în fiecare zi. Irina mergea la lecţiile de tango, dar nu învăţa mare lucru, pentru că pleca împreună cu Pedro în timpul cursului. Mâncau, se plimbau, ea a început să înveţe spaniola şi umbla mereu cu un ghid de conversaţie în geantă. Apoi Pedro a spus că pleacă la Paris, unde avea un apartament închiriat. În România locuia la un prieten şi nu se simţea în largul lui. I-a spus Irinei că o aşteaptă oricând. După două săptămâni, ea nu a mai rezistat să vorbească doar pe messenger şi şi-a luat bilet de avion. A vrut să-i facă o surpriză şi i-a imprimat zece tricouri cu numele lui, ca să le aibă pentru promovare. Era ceea ce putea ea să facă atunci pentru el.

Pedro a aşteptat-o la aeroport, după care a dus-o la el acasă. Au făcut dragoste pentru prima dată, tot aşa, fără să-şi vorbească mult. Mai târziu, se amuzau când îşi aminteau că în momentele acelea intime fiecare vorbea pe limba lui. S-au plimbat prin Paris, iar Irina se gândea că e cea mai fericită viaţă pe care o putea trăi o femeie. Să fie cu bărbatul pe care îl iubeşte, într-un loc atât de romantic, fără griji, era tot ce putea să-şi imagineze despre fericire. Venise pentru un weekend, trebuia să se întoarcă la serviciu, şi, când a trebuit să plece, a

izbucnit în lacrimi. Pedro a luat-o în braţe şi i-a sărutat părul şi ochii. I-a promis că va veni să o vadă cât va putea de repede. Pe drumul de întoarcere, Irina şi-a spus că va trebui să facă ceva ca să-l aducă pe Pedro la ea. Şi imediat a schiţat un plan de promovare, cu filmuleţe, publicitate. Asta era! Pedro trebuia să fie motivat, să vină mai des în România. Se felicita pentru ideea genială. Bani avea, tocmai strânsese într-un cont, plus ce-i dăduseră şi părinţii, ca să-şi cumpere o locuinţă, dar şi-a spus că putea găsi ceva mai ieftin, la o adică.

Cum a ajuns acasă, a deschis calculatorul şi i-a făcut lui Pedro cont şi pagină pe Facebook. Pe el nu-l interesau reţelele de socializare, trăia viaţa în real. I-a scris că a ajuns cu bine şi l-a pus să-i trimită poze, ca să-i construiască profilul. Irina lucrase la o agenţie de publicitate ceva vreme şi se pricepea să clădească o imagine. Pedro a fost de acord şi i-a mulţumit. Mereu îi mulţumea, pentru orice, şi dacă îi aducea un pahar cu apă sau o cămaşă din dulap. Era cucerită de gentileţea şi francheţea lui, la care se adăuga aerul ăla că nu e agăţat de nimic şi e independent.

Din acel moment, Irina a devenit un fel de impresar al lui Pedro. Se ocupa de publicitate, organiza evenimente care să-l aibă pe el în centrul atenţiei. A mers până acolo încât a închiriat o casă boierească pentru filmarea unui videoclip, gest care a costat-o jumătate din banii strânşi ca să-şi ia apartamentul mult dorit. Însă acum nu o mai interesa nimic din ce o interesa înainte de a se îndrăgosti de Pedro.

— Te amo, îi spunea ea.

— Te quiero, îi răspundea el.

Iar ea plângea de fiecare dată, pentru că ştia diferenţa semantică. „*Te amo*" era pentru iubirea deplină faţă de persoana cu care îţi doreai să rămâi toată viaţa, iar Pedro a mărturisit că „*Te quiero*" este ceea ce simţea pentru ea. O iubea, dar nu îşi dorea mai mult. Iar pe Irina o durea, mai ales că i-o spunea cu aerul *„dacă nu-ţi place, asta e*". A continuat să-l ajute şi să sufere în tăcere. Îi era iubită, confidentă, Pedro nu se sfia să-i povestească de aventurile lui, pe care le avea cât stătea la Paris fără ea. Le înşira ca mărgelele pe o aţă şi îi spunea mereu Irinei că pentru el acele femei nu înseamnă nimic. Prietenii au început să-i dea de înţeles cum că Pedro ar fi un profitor. Dar Irina nu simţea asta, pentru că el nu a rugat-o nimic, ea a făcut şi făcea totul aşa cum dorea. Era suficient să-l vadă zâmbind lângă ea, să o ia în braţe şi să-i spună vorbe frumoase la ureche. Începuse să înţeleagă bine limba

spaniolă. Tot de dragul lui, nu pentru că el ar fi obligat-o. El nu-i cerea nimic şi poate tocmai acest lucru o făcea pe ea să-i ofere atât de mult. Cercul de prieteni se micşorase, ca şi cum nu voiau să fie părtaşi la un lucru rău.

Irina se împărţea între drumurile la Paris şi serviciu, iar când Pedro venea în ţară îşi lua din concediu. Şefii au început să îi reproşeze că neglijează lucruri importante, ea era tot mai obosită şi sfâşiată de raportul inegal în sentimente. Era conştientă că ea îl iubea mai mult şi că nu va putea să-l facă să o iubească la fel. Se întreba cum poţi iubi atât de intens pe cineva care nu-ţi răspunde în acelaşi fel. Mai mult, să uiţi de tine pur şi simplu, să iei toţi banii pe care i-ai strâns ca să-ţi cumperi o casă şi să îi dai lui pentru că are nevoie. Cu ceva vreme în urmă, ar fi făcut scandal pentru o sumă infimă împrumutată cuiva care a uitat să-i returneze la timp. Dar acum nici nu i-a trecut măcar prin cap să-i spună că ar fi vorba de un împrumut. Şi nu o făcea ca să-l determine pe el să o iubească mai mult, ci pentru că îl iubea ea şi asta era suficient. Nu avea aşteptări, nu voia să-i atragă atenţia, îşi dădea seama că relaţia aceasta o consumă şi o secătuieşte de toate resursele, dar el i-a deschis o fereastră în care ea bătuse cuie. Spre o lume în care iubea liberă, aşa cum simţea ea, făcea fiecare gest ştiind că e unic. Ştia despre el că e *summum carpe diem,* că e maximum de cât putea ea dărui unui bărbat, că nu va mai simţi niciodată la fel pentru nimeni. Tocmai de aceea voia să facă împreună cu el, într-un timp scurt, lucrurile pe care le faci într-o viaţă de om. Ştia că el va pleca într-o zi. Dar el era cel care o învăţa să guste fiecare secundă. De pildă, Pedro stătea mai bine de o oră la duş. Pentru el era un ritual, o plăcere pe care şi-o acorda. Irina, corporatista veşnic pe fugă, termina duşul în câteva minute. Până când, într-o zi, când ea ieşea din baie, el a luat-o cu forţa şi a băgat-o înapoi sub duş.

— Îţi fixez aici duşul şi nu te mai grăbeşti! Stai şi savurează apa, spuma de pe corp, relaxează-te! Eşti prea grăbită şi nu ştii să te bucuri, i-a spus el înverşunat.

De atunci, oricât era de obosită sau de grăbită, Irina a considerat duşul la fel de important ca machiajul sau îmbrăcatul pentru un eveniment important. La fel a fost şi cu mâncatul. Irina lua masa când apuca, în timp ce vorbea la telefon sau lucra la calculator. Pedro a obligat-o să simtă. Ea îi spunea lui că nu are timp, că el are, îi convine, nu avea serviciu, răspundere. Dar el i-a spus că nu contau toate

acestea. Că oamenii, indiferent ce ocupaţii au, trăiesc 24 de ore într-o zi. Dar depinde de fiecare cărui lucru îi acordă mai mult timp.

Pagina de pe Facebook a lui Pedro i-o administra ea. Răspundea şi mesajelor venite în privat de la diverse admiratoare. Se amuzau amândoi, iar Irina era fericită atunci, pentru că se considera prima şi unica. Apoi el a prins gustul socializării în online şi şi-a făcut un cont personal. Acolo nu se sfia să posteze poze cu iubitele lui ocazionale, lucru care o scotea din minţi pe Irina. Toate celulele îi strigau să termine această poveste, care o chinuia. Dar ceva o ţinea pe loc. Nu era pregătită să renunţe. El nu dădea semne că o vrea mai mult, dimpotrivă, o trata din ce în ce mai tare ca pe o prietenă. Pentru că simţea nevoia să se descarce, îi povestea unui fost coleg de facultate tot ce o frământă. Care la rândul lui i se confesa şi o ruga să-i lase cheia de la apartament pentru întâlniri amoroase. Erau ca doi camarazi, trecuţi prin războaie şi care îşi arătau unul altuia rănile şi şi le pansau.

Trecuseră două luni şi Irinei nu îi mai venise ciclul. Se simţea tot mai obosită şi slăbise, iar dimineaţa avea stări de greaţă. Dar le punea pe seama ţigărilor şi a cafelei. În drum spre casă, a luat un test de sarcină de la farmacie. Abia a aşteptat să ajungă acasă. În baie, era aşa de nerăbdătoare, că şi-a simţit urina caldă pe degetele cu care ţinea testerul. Nu a vrut să facă într-un recipient pe care să-l bage acolo. L-a ţinut direct sub jet. A scos un chiot de bucurie când a văzut rezultatul pozitiv. Când Pedro a ajuns acasă, i-a sărit de gât şi i-a spus bucuroasă că vor avea un copil. El a privit-o puţin uimit, apoi a luat-o în braţe şi s-a învârtit cu ea prin casă.

— Vom avea un Pedrito! striga el sincer.

Irina nu mai putea de fericire. Au urmat două luni în care simţea că pluteşte. Pedro o menaja şi petrecea mai mult timp cu ea. Părea total schimbat şi devenise mai serios. O spăla el la duş, o săpunea atent pe burta care începuse să crească aproape ca o părere, iar Irina simţea că trăieşte într-un vis. Când a mers la controlul ginecologic, pentru ecografie, doctorul i-a spus direct că are un fibrom imens, poziţionat prost în uter, şi care afecta fătul. Ea i-a spus că riscă şi aşa. Îşi dorea prea mult acel copil, pe care deja îl visa. Însă, după câteva săptămâni, a început să se simtă rău, să aibă crampe şi să sângereze. A mers la medic, iar acolo a simţit că s-a terminat lumea. Fătul era mort şi i s-a făcut rapid un chiuretaj. După operaţie, a stat încremenită ore întregi, iar, când a venit Pedro la ea, i-a spus că vrea acasă. Se simţea goală pe

dinăuntru şi inutilă. A plâns până nu a mai avut lacrimi. Pedro o mângâia fără să spună nimic, dar de atunci ceva se rupsese între ei. El venea tot mai târziu acasă, vorbeau puţin şi stătea mai mult la calculator. Irina nu mai avusese timp să se ocupe de promovarea paginii lui personale, a evitat să dea explicaţii, să fie abordată.

Într-o zi, a văzut pe Facebook poze cu una dintre iubitele fugitive ale lui Pedro, care-şi ţinea sugestiv mâna pe burtă. Era o dansatoare poloneză cu care el se mai întâlnea la Paris, dar, desigur, nu reprezenta nimic pentru el, după spusele lui. Când s-au întâlnit, Irina l-a întrebat direct dacă fata era gravidă. Pedro a recunoscut cu seninătate că e copilul lui şi că va trebui să-l recunoască.

— Nu am programat asta, eu voiam un copil cu tine, a adăugat el, fără să-şi dea seama cât de mult o dureau vorbele astea.

Irina a izbucnit în plâns, pentru că ştia că s-a terminat. El a mângâiat-o şi i-a spus cu vorbele lui moi şi senzuale că îi va scrie de la Paris şi că vor rămâne prieteni, că ea este o femeie deosebită şi că nu vrea să o piardă. Nu numai că nu i-a mai scris, după ce luni la rând i-a spus cât o iubeşte, dar s-a consolat repede şi a plecat cu o altă femeie în vacanţă. Şi atunci şi-a dat seama că unii barbaţi au o altă noţiune despre *„gol în suflet”* decât au femeile. Dacă pentru ele este nevoie de puţină singurătate, ca să vadă cum s-a produs acel gol, bărbaţii se grăbesc să-l umple cu prima femeie disponibilă. Fără să se gândească la urmele pe care le lasă. Nevoia sau spaima de a nu fi singur era mai mare decât grija că ar putea răni pe cineva. De fapt era inconştienţa cu care ei continuau să-şi rănească inima, nevoită să simuleze sentimente faţă de cineva pentru care nu simţea nimic. Irina a ajuns până acolo încât i-a atras lui Pedro atenţia că greşea faţă de poloneza care îi purta copilul în burtă. El, ca un băieţel prins că face obrăznicii, se replia şi o asculta.

Între timp, Irina s-a apropiat şi mai mult de fostul coleg de facultate, care i-a mărturisit, după câteva pahare, că o iubea încă de când erau tineri. Nu a presat-o niciodată în relaţia cu Pedro, nu i-a dat sfaturi, a fost doar alături de ea. A încurajat-o şi a ascultat-o. Pedro a rărit vizitele în România până nu a mai venit deloc, după ce i s-a născut copilul. Irina s-a mutat cu fostul coleg în apartament şi formau un cuplu. Îl iubea pe Pedro. Îl iubea aşa cum era, fără să ştie multe despre el. Bine, nici el nu ştia multe despre ea. Dar nu conta, pentru că ei doi erau ca la începutul lumii, iar lumea începea cu ei. Îl iubea şi când îi

vorbea, şi când nu îi scria, deşi tăcerile lui îi ardeau inima. Îl iubea fără să îl desfacă în detaliu şi să spună *„asta îmi place, asta nu*". Îl iubea şi l-ar fi urmat oriunde ar fi chemat-o. Doar că el nu a chemat-o nicăieri. Dar ea stătea şi aştepta, sau poate nu aştepta nimic, pentru că, şi dacă o fracţiune de secundă el a fost în cea mai importantă cameră a inimii ei, nu l-a scos niciodată de acolo. Şi nu s-a gândit să-l întrebe vreodată în ce cameră din inima lui se afla ea, atâta timp cât îl simţea că nu a fugit din a ei. Şi tocmai asta era iubirea.

O vreme, l-a purtat pe Pedro în inimă, încuiat cu lacăt, ca pe o fotografie dragă într-un cufăr mic. Din când în când, o mai scotea, ca să se uite la ea. Erau imortalizate acolo toate momentele petrecute împreună. Şi acelea în care ea a râs, şi acelea în care a plâns. Nu îi era ruşine cu nimic. Apoi, când el i-a spus sec şi cumva cu satisfacţie că nu o mai iubeşte, au rămas mai mult clipele cu lacrimi şi cu vorbe urâte. Mult timp nu a mai deschis lacătul, cheia a ruginit, iar ea a dat foc fotografiei.

SOŢUL VEREI

Radu privea încremenit chipul soţiei sale din sicriu, care păstra un zâmbet discret şi împăcat. Înainte de a fi acoperită definitiv, braţara în formă de şarpe „Uroboros" de la mâna Verei a strălucit trimiţându-i lui Radu o săgeată de lumină în ochi. Sicriul cobora în groapa îngheţată, iar el a stat nemişcat când groparii au început să-l acopere cu pământ. A trebuit să le dea bani în plus, pentru că s-au plâns că au muncit din greu din cauza gerului. Cu chiu cu vai, reuşiseră să facă o groapă *„mai de Doamne ajută*". Vera nu se dădea dusă aşa uşor. Părea că dorea să prelungească şederea printre cei vii, să mai stea cu el, aşa cum obişnuiau ei doi. Aşa cum au stat timp de cinci ani, doar împreună. Când s-a stins, Radu era lângă ea, de fapt ea era în braţele lui. Şi Vera a plâns, dar nu pentru că urma să plece definitiv, a plâns pentru el, se temea să îl lase singur. Boala parşivă care i-a despărţit a ţinut-o conştientă până în ultima clipă. Se întâmpla în ultima vreme să aibă sincope tot mai des, dar făcea eforturi să treacă peste ele. Radu a iubit-o şi mai mult atunci când a văzut-o cât luptă. Vera a fost optimistă până la capăt şi, în toată durerea lui, ştia că sfârşitul e inevitabil. Ea i-a spus zâmbind să ia partea bună a lucrurilor, că au stat împreună mai mult decât ar fi stat doi oameni sănătoşi într-o căsnicie. Radu zâmbea şi el, dar era de fapt un rânjet chinuit, doar ca să-i facă ei pe plac. Era disperat când venea dimineaţa, pentru că nu ştia dacă aceea va fi ultima lui zi cu Vera. A plâns mult de când ea s-a îmbolnăvit, plângea ferit de ochii oricui. La serviciu plângea în baie, iar acasă dădea drumul lacrimilor oriunde nu îl putea auzi ea, pentru că de văzut nu mai vedea bine de câteva săptămâni. Acum, la înmormântarea ei, pur şi simplu rămăsese împietrit. Auzea înfundat zgomotele din jur, discuţii, bocete, dar el a rămas fixat pe groapa care îi înghiţea pentru totdeauna iubirea. Nu ştia cum avea să supravieţuiască, toată viaţa lui fusese zdruncinată din temelii. Deşi Vera l-a pregătit din timp. Culmea! Ea a fost psihoterapeutul lui şi l-a încurajat.

Lumea a început să aşeze coroanele de flori peste movila de pământ. Panglicile erau ude de la fulgii de nea topiţi şi începuse să bată vântul. Se anunţase viscol şi lumea se grăbea să plece la pomană. Radu a făcut efort să se mişte din loc şi, când a vrut să păşească, şi-a dat seama că picioarele îi erau îngheţate bocnă. Iar primul pas aproape că

l-a durut. O rafală de vânt i-a desfăcut fularul de la gât şi a simţit o izbitură uşoară în piciorul drept. O coroană de flori luată de vânt de pe mormântul Verei s-a oprit pe bocancul lui. Deasupra ei s-a desfăcut o panglică, iar Radu a citit scrisul mare cu litere negre: *„Nu te voi uita niciodată*". În acel moment, şi-a pus mâinile la ochi şi a izbucnit în plâns. A avut cu adevărat senzaţia că răsăritul s-a mutat la apus. A simţit mâini consolatoare pe umeri, cum cineva îl trage de braţ, dar nu s-a clintit. După ce s-a descărcat de durere, şi-a luat mâinile de la ochi şi şi-a dat seama că ceilalţi plecaseră. Iar în faţa lui stătea Aida, care îl privea tăcut. I-a întins un pachet de şerveţele, iar Radu s-a şters la ochi şi pe faţă. Privirile li s-au încrucişat pentru câteva secunde, Aida l-a luat ferm de braţ şi au pornit către maşină.

Când au ajuns în faţa restaurantului, ea şi-a tras mâna, ca să nu fie văzuţi în postura de apropiaţi. De fapt nu erau apropiaţi, Vera şi-ar fi dorit asta. Cu o lună înainte să moară, a chemat-o pe Aida la ea, ca să-i comande o brăţară. O rugase să îi ataşeze o broască ţestoasă, pentru că adora broaştele ţestoase. Şi, în timp ce Aida schiţa modelul la indicaţiile ei, Vera a întrebat-o brusc:

— Îţi place de soţul meu?

Aida a scăpat creionul din mână şi a privit-o uimită. N-a ştiut ce să răspundă, venise în casa lor de două ori de când s-a îmbolnăvit Vera şi doar când a fost chemată. Înainte, se vedeau în oraş; fie mergea Vera la magazinul ei, fie venea Aida la firma unde lucra Vera. Între ele s-a creat o legătură dincolo de relaţia vânzător-client. Făceau schimb de informaţii despre reţete uşoare şi sănătoase şi despre haine. Verei îi plăceau mult bijuteriile *homemade* şi naviga pe internet ca să admire şi să caute diverse creaţii. Nu orice era pe gustul ei, era foarte selectivă şi o interesa şi profilul celui care crea. De siteul Aidei a dat din întâmplare şi s-a mirat când a văzut că era din acelaşi oraş. A aflat mai târziu că ea avea un cerc de clienţi din străinătate şi nu o interesa să se promoveze pe plan local. De altfel, dintr-o neînţelegere s-au cunoscut. Vera, impresionată plăcut de creaţiile Aidei, i-a plasat o comandă pentru un set de colier cu brăţară. Noutatea era că Aida personaliza modelul de bază la cererea clientului. Multă vreme comanda a rămas în aer, deoarece siteul a intrat în „reparaţii", iar Aida a descoperit-o doar după o lună. Nici nu mai spera să fie valabil, dar a văzut telefonul lăsat în mesaj şi a sunat-o pe Vera. Şi-a cerut mii de scuze şi i-a promis că îi va face un discount pentru răbdare. Vera a râs şi i-a spus că o aşteaptă

la ea la firmă, ca să discute detaliile, iar când Aida a intrat pe uşă a rămas şi mai impresionată.

— Mă aşteptam la cineva mai în vârstă şi cu ochelari, i-a spus ea sinceră.

Aida a râs cu dantura ei perfectă; era o femeie tânără şi atractivă, cu o siluetă de balerină. Avea părul şaten, tuns *bob* şi era foarte elegant îmbrăcată. Vorbea şi gesticula într-un mod aristocrat, dar nestudiat, ci absolut natural. Ceea ce pe Vera a fermecat-o de la prima întâlnire.

— Dacă-ţi spun că ştiu să pictez în apă şi mai şi colecţionez felicitări de Crăciun, ce-o să mai crezi? i-a răspuns Aida zâmbind.

— Oricum mă întreb unde ai stat până acum, de nu am auzit de tine, i-a zis Vera. Lucrezi fenomenal!

Aida i-a mulţumit modest şi şi-a scos conştiincioasă creionul şi coala, ca să schiţeze aplicaţia pe care o dorea Vera pe colier. Nu obişnuia să meargă la client, pentru că nu avea timp şi abia făcea faţă solicitărilor. Dar în cazul Verei a considerat că este un act de reparare a imaginii, nevăzându-i la timp comanda. Cu atât mai mult evita să meargă acasă la clienţi, mai ales din cauza soţilor, pentru că era conştientă de fizicul ei şi nu dorea să provoace discuţii. Nu era frumoasă, cât seducătoare prin gesturi şi atitudine. După trei comenzi, Vera nu i-a mai dat niciun semn. Aida a fost atât de absorbită de perioada Sărbătorilor, când aproape că nu mai avea timp nici să doarmă, încât nu i-a simţit lipsa. Când a venit de la un seminar din Istanbul, în drumul de la aeroport spre casă, a trecut pe lângă firma unde lucra Vera şi şi-a amintit de ea. Şi-a propus să o caute, dar, odată ajunsă acasă, iar a uitat. După alte câteva zile, a găsit o comandă de la ea cu rugămintea să vină la domiciliu, pentru că se ivise o problemă şi nu se putea deplasa. Aida a stat în cumpănă dacă să meargă, dar şi-a făcut drum a doua zi. I-a deschis soţul Verei, Aida îl vedea pentru prima oară. Un bărbat arătos, cu ochi frumoşi şi trişti. Privirile li s-au intersectat câteva secunde, apoi Aida a intrat şi a văzut-o pe Vera stând în pat. A primit-o zâmbind şi i-a spus că are o indigestie. Aida şi-a spus că era cam mult să se deplaseze pentru o indigestie, dar deja se afla acolo şi n-a rostit nimic despre asta. A schiţat comanda Verei, dorea o brăţară tip şarpe împletit, care să se închidă în genul „Uroboros", adică îşi muşca propria coadă. Vera era cultă, provenea dintr-o familie de slovaci care se ocupase de educaţia ei. Era şi foarte simpatică, iar Aida

nu putea să nu remarce că avea simţul umorului şi când era bolnavă. Atât îl văzuse pe soţul Verei. De aceea, a rămas cu gura căscată, la întrebarea ei.

— Ştiu că te şochează ce întreb, dar vreau să-mi răspunzi sincer dacă îţi place soţul meu, a insistat Vera, privind-o fix din vârful patului, unde stătea în fund, între perne.

— Nu te supăra că îţi spun, dar nu ţi se pare cam deplasat să mă chemi pentru o indigestie şi să mă întrebi de soţul tău? i-a răspuns Aida ofensată.

Deja se pregătea să bage coala şi creionul în geantă şi să plece, când, cu o mişcare bruscă, Vera şi-a aplecat capul şi a lăsat să se vadă o porţiune cheală, scrijelită de o tăietură. Aida s-a uitat îngrozită la ea şi s-a aşezat din nou pe scaun, cu încetinitorul.

— Am fost operată de două ori, dar tumoarea a recidivat. Medicii spun că mâine poate să nu mai fie sau să trăiesc câteva luni oarbă, a spus Vera pe un ton atât de firesc, de parcă anunţa buletinul meteo pentru următoarele zile.

— Îmi pare rău, a răspuns Aida şoptit.

Nu ştia de fapt dacă şi ce să spună.

Vera şi-a continuat ideea, de parcă nici nu ar fi auzit-o:

— Acum, pe mine mă interesează Radu, sunt îngrijorată că va rămâne singur şi distrus.

Aida s-a cutremurat în faţa calmului Verei. S-a gândit imediat ce mult îşi iubeşte soţul şi ce caracter avea, câtă tărie să pună viaţa lui Radu înaintea morţii ei. Şi atunci a realizat, într-o clipire de ochi, că iubirea nu cunoaşte suferinţa decât atunci când nu ai cum să o mai dai. Iubirea e ca o îmbrăţişare nemărginită, se întinde peste continente; dacă ţi-e frig la Polul Nord, o găseşti şi acolo, ca să te învelească, iar dacă ţi-e prea cald în Africa, îţi potoleşte setea. Vera nu avea decât dorinţa de a fi sigură că iubirea rămâne vie şi după ce ea nu va mai trăi. Când Aida se gândea la toate acestea, nu avea de unde să ştie că femeia din faţa ei îi scanase profilul, se documentase despre ea, că ştia că nu e prinsă în nicio relaţie. I se părea persoana potrivită în mâinile căreia să-şi dea iubirea pe mai departe, tocmai pentru că făcea lucruri din suflet şi pentru suflet.

— Ceea ce faci tu e un har, a continuat Vera. Precum un vrăjitor care prin suflarea lui dă formă viselor oamenilor. Iar tu reuşeşti mai mult, să dai forme detaliilor de suflet.

Aida era de-a dreptul impresionată, şi nu era uşor de urnit emoţional. Îşi crease o armură de protecţie şi se refugiase în muncă. Iubise şi ea cândva, dar a fost atât de dezamăgită, încât nu o mai interesa niciun bărbat. Uneori se gândea dacă nu ar fi fost mai bine să devină lesbiană.

Avusese o experienţă cu o femeie, când a fost la un curs în Olanda, dar s-a dovedit mai geloasă ca un bărbat, iar episoadele sexuale au fost un eşec, pentru că nu putea concepe să aibă contact cu un penis fals. Ca să se consoleze, a avut o legătură cu un domn mai în vârstă decât ea, plictisit de căsnicie şi lipsit de pasiune. Când Aida a simţit că nu mai poate suporta oboseala lui psihică, deşi era plin de bani, a renunţat la el fără nicio urmă de regret. S-a dedicat afacerii sale şi era mulţumită. Nu era uşor, pe piaţă apăruseră mulţi concurenţi şi se străduia să vină mereu cu ceva în plus şi inedit. Un motiv ca să considere că un bărbat în viaţa ei ar fi inoportun.

— De aceea te întreb serios dacă îl placi pe Radu, a zis Vera din nou. Iar Aida nu şi-a dat seama dacă vorbise şi până atunci şi nu a auzit-o ea.

— Dar e absurd ce mă întrebi! Nici nu-l cunosc, i-a răspuns intrigată.

— Nu contează asta, aveţi tot timpul din lume. Dacă l-ai plăcut la prima privire, e suficient, i-a spus Vera cu animozitate în glas.

— Vera dragă, doi oameni trebuie să se cunoască bine ca să se placă, i-a zis Aida, încercând să fie diplomată.

— Dar tu eşti cea mai potrivită pentru el, ştiu, simt asta! a răspuns Vera aproape strigând.

După care a luat-o de mână şi i-a zis încet:

— Te rog, Aida!

Simţea degetele subţiri şi calde cum se chinuie să o strângă, fără prea mare putere. Vera s-a lăsat vlăguită pe perne şi a spus că îi e somn. Aida s-a ridicat să plece. A ieşit încet din cameră, iar în hol a dat nas în nas cu Radu, care s-a oferit să o conducă până în stradă. Mergea înaintea ei, să deschidă uşile, iar Aida i-a remarcat pe sub tricou muşchii spatelui bine făcuţi. Era proporţionat şi îmbrăcat îngrijit. Nu ştia de ce, dar s-ar fi aşteptat ca soţul unei femei bolnave să fie neglijent. Au coborât cu liftul, tăcuţi. Când s-au apropiat de parter, el a început să-i povestească despre drama prin care trece. Că o îngrijeşte singur pe Vera, asta e dorinţa lui şi ce poate face pentru ea, că s-au

cunoscut de foarte tineri, din liceu, şi s-au iubit din prima clipă. Nu a lăsat pe niciuna dintre rude să vină în casă de când ea se îmbolnăvise. Era îngrozit de momentul când Vera va dispărea definitiv.

— Nu ştiu cum voi trece peste asta, a adăugat el, şi a început să plângă ca un susur, încet, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

Aida i-a privit fără jenă lacrimile mari, ca nişte boabe de orez, şi a văzut atunci ce gene frumoase are Radu. L-a bătut pe umăr camaradereşte; i se părea cea mai bună atitudine în acel moment.

— Trebuie să fii tare, doar eşti bărbat! i-a zis ea.

Dar şi-a dat seama imediat ce a stereotip suna, aşa că a completat:

— Vera te vrea fericit.

— Fericirea mea e ea, a reacţionat Radu printre lacrimi.

Aida se grăbea să plece, aşa că i-a spus din mers, peste umăr:

— Dacă ai nevoie de ceva...

Radu se uita după ea cu ochi umezi, însă fără să mai scoată o vorbă. Aida se gândea, deşi era deplasat, că cine i-ar fi văzut atunci şi-ar fi imaginat că el plânge după ea sau că l-o fi necăjit cu ceva.

Într-o dimineaţă, când îşi bea ceaiul verde la atelierul ei, a sunat-o Vera. Cu voce slăbită, a rugat-o să meargă la un spectacol de teatru cu Radu.

— Am crezut că voi putea merge eu, dar nu mă pot ţine pe picioare. Te rog să te duci tu cu el, are nevoie de relaxare, a implorat-o Vera.

Pe Aida o irita un pic toată situaţia asta, în care se vedea băgată cu forţa. Pe de altă parte, avea pentru Vera un amestec de milă cu admiraţie. Nu mai întâlnise până atunci pe cineva care să-şi iubească atât de tare partenerul de viaţă. Se întreba dacă nu cumva oamenii trebuie să ajungă la limitele extreme pentru a dovedi cât de multă dragoste pot să ofere. Poate de aceea ea nu a ajuns să cunoască iubirea de foarte de sus. Detaşată de nevoile primare şi de orgolii, a fugit mereu când se apropia de limită. Avea o alarmă interioară care o avertiza când e pe punctul să atingă pragul, iar atunci fugea. Uneori i-ar fi plăcut să trăiască acea parte a sentimentului, pentru că era convinsă că iubirea are etapele ei şi că nu toţi oamenii le pot parcurge până la capăt. Un fel de Aventura Park, un test de supravieţuire, la finalul căruia ieşeai mântuit sau distrus. Nu avea chef să rişte. A acceptat totuşi rugămintea Verei, şi-a spus că poate nu urma să fie cea

mai nereuşită seară şi făcea aşa un act de caritate, până la urmă. Ştia că sună cinic, dar ea se considera o cinică. Mai bine să dea ea palme vieţii decât invers.

Spectacolul a fost frumos, Radu o aştepta în foaier, când ea a venit în ultimele cinci minute până să bată gongul. El nu părea panicat, chiar a schiţat un zâmbet, când a văzut-o, şi i-a sărutat mâna. Un gest aproape inexistent în lumea în care se învârtea ea în ultima vreme. După spectacol, Radu a invitat-o la un restaurant, ca să bea ceva.

— Sunt obosită şi, în plus, te aşteaptă Vera, s-a scuzat Aida.

— Vera a făcut rezervarea la restaurant şi mi-a spus că dorm pe preş dacă nu merg, a răspuns Radu vesel.

Aida era un pic contrariată de toată situaţia asta. Stătea de vorbă cu un bărbat a cărui soţie era pe moarte, dar le rezervase bilete la teatru şi masă la restaurant!

Era un loc cald, ospătarii foarte iuţi şi amabili, iar vinul bun. Radu i-a povestit despre viaţa lui cu Vera, cât de mult le plăcea să călătorească. Se întâmplase de multe ori să vină să o ia cu rucsacul făcut direct de la birou şi să se urce în avion. Nu-i spunea nimic până la îmbarcare, pentru că îi plăcea să urmărească felul în care se forma bucuria pe chipul ei. Au avut planuri, să-şi ia o casă mai mare, să aibă doi copii, dar acum toate acestea nu mai existau, nici măcar sub formă de proiecţii. Aida îl asculta în tăcere şi îl studia. Radu i se părea disperat, deşi făcea eforturi să ascundă asta. Vorbea întruna de Vera, şi Aida se întreba, cu aceeaşi undă de cinism, dacă el şi-ar mai fi iubit soţia la fel de mult dacă n-ar fi ştiut că avea să o piardă. Poate acesta era secretul iubirii care te face fericit: să iubeşti ca şi cum mâine nu o vei mai putea face. Părea absurd, dar totul ţine de intensitatea momentelor, care, dacă sunt la fel, riscă să se dilueze. Radu nu îi transmitea niciun fel de vibraţie şi era explicabil, pentru că toate era îndreptate spre Vera. Însă era un om plăcut şi Aida putea să jure că e şi bun. Ceea ce făcea pentru soţia lui nu avea nevoie de multe definiţii. Nu îl motiva un devotament fanatic şi nici vreo obligaţie contractuală. Aşa era el construit, să dăruiască. Era chiar simplu şi nevinovat.

Radu a condus-o acasă cu maşina şi, când ea a coborât, iar i-a sărutat mâna.

— Îţi mulţumesc mult că ai venit! Vera va fi fericită, i-a spus el cu ochii scânteietori.

Când a intrat Radu în casă, Vera stătea rezemată de perete, în

hol. Auzise liftul şi s-a ridicat din pat:

— Cum a fost? l-a întrebat nerăbdătoare.

Radu s-a dus repede la ea şi a luat-o în braţe:

— De ce te-ai ridicat din pat? Să nu răceşti, i-a zis grijuliu.

— De parcă o răceală mă doboară pe mine, a spus ea zâmbind amar.

Radu a ridicat-o în braţe şi a dus-o în dormitor. În timp ce o aşeza încet în pat, Vera îl mângâia pe păr. Radu s-a întins lângă ea, şi-a lipit corpul de al ei şi a ţinut-o strâns cu ambele braţe. Se priveau în ochi, iar ea continua să-l mângâie:

— Aş vrea să facem dragoste, i-a şoptit ea cu ochii înlăcrimaţi.

— Asta facem acum, i-a răspuns Radu cu un nod în gât.

Au închis amândoi ochii şi şi-au amintit scenele lor de sărutări pătimaşe, mângâierile obraznice şi extazul. De fiecare dată era bine, aproape perfect. Rămăseseră imprimaţi unul pe pielea celuilalt, nu aveau cum să uite. Au făcut dragoste şi după ce Vera a aflat de boala ei, spunea că să moară în timp ce se iubeau i se părea cel mai frumos lucru. Dar, după operaţii, Radu nu a mai vrut să rişte. Prefera să o aibă vie lângă el mai mult timp, decât să o piardă în câteva minute de plăcere. Vera a deschis prima ochii şi l-a întrebat, în timp ce îşi trecea mâna stângă pe obrazul lui:

— Cum a fost seara asta?

Radu a ridicat cu greu pleoapele, de parcă adormise. Dar nu dormea, alunga realitatea. I-a răspuns după o pauză:

— A fost plăcut. Am fost şi la teatru, şi la restaurant, aşa cum ai pregătit tu.

— Şi voi mai pregăti! a zis ea bătând din palme ca un copil.

— Eu zic să stai liniştită, pentru că nu vreau să ies nicăieri fără tine.

— Eu nu mai pot ieşi, iar tu trebuie să trăieşti viaţa şi fără mine, i-a răspuns Vera.

— Viaţa mea eşti tu! a spus Radu foarte serios.

Vera i-a luat capul în palme şi a continuat pe un ton grav:

— Te rog să mă asculţi! Tu trebuie să ieşi cu Aida şi să vă împrieteniţi, ea va şti să se poarte cu tine. Pentru că vei fi vulnerabil şi nu vreau să te ştiu singur. Te rog să îmi promiţi!

— Bine, Vera, dar...

— Te rog mult, promite-mi! l-a întrerupt ea.

— Ok, a spus el cu glas sfârşit. Doar pentru ca să fii tu liniştită. Dar nu mă obliga să mă însor cu ea.

— Nu te oblig să te însori, ci să fiţi prieteni, l-a asigurat Vera.

— Vom fi, a spus el, dorind să închidă discuţia.

La început, când Vera a vorbit despre asta, Radu a crezut că a luat-o razna, de la boală. Dar, când a tot readus-o în prim plan pe Aida, şi-a dat seama că era cât se poate de lucidă şi chiar îi purta lui de grijă. A fost după perioada cu citostatice, când Vera se simţea foarte rău, iar el suna disperat la doctori şi spunea că ia credit de la bancă, doar să spună ce medicamente o pot însănătoşi pe soţia lui. Când a aflat că nu se mai poate face nimic, a decis să îşi petreacă timpul cu ea cât putea de mult. O suna des de la serviciu şi o întreba ce dorea să-i aducă.

— Vreau doar să vii tu, atât vreau, îi răspundea ea.

Dar el venea încărcat cu fructe, rochii şi parfumuri. Acasă, Vera proba hainele şi se învârtea în faţa oglinzii, iar el o privea cu drag. A fi vrut să închidă acolo, în acea cameră, toate clipele alea cu Vera veselă, ca o fetişcană, şi cu el sorbind-o din ochi. Ştia că vor rămâne lipite de retină şi asta îl înspăimânta. Dacă am putea uita lucrurile care ne dor şi ne-au rănit, să le închidem într-o cutie cu lacăt şi să nu le lăsăm să iasă niciodată... Doar dacă vreodată am vrea să redeschidem o rană. Pentru că oamenii fac uneori asta, un fel de automutilare aparent inexplicabilă, dar menită să acopere altă rană mai mare.

În ultimele două săptămâni, Radu nu s-a mai dus la serviciu, cheltuia toţi banii pe cadouri pentru Vera, cu o furie de nestăvilit. Ura banii, pentru că toate citostaticele cumpărate nu i-au redat-o pe ea, aşa cum era înainte. În ziua de care se temea cel mai tare, s-a trezit când Vera încă dormea. Avea capul greu, nu aţipise până spre ziuă, ei îi fusese rău. S-a dus la bucătărie, ca să-şi facă o cafea şi să-i prepare Verei sucul a cărui reţetă, primită de la un homeopat, promitea miracole. Mesteca cu linguriţa în ibricul de pe aragaz, când a auzit un strigăt. S-a zăpăcit complet şi a dat flacăra mai mare, în loc să o închidă. Cafeaua s-a umflat rapid, a răbufnit peste marginile ibricului şi s-a împrăştiat pe aragaz, stingând ochiul. Radu a aruncat din mers linguriţa în chiuvetă şi a alunecat pe gresia din hol. Când a intrat în dormitor, Vera se zbătea şi încerca să se ridice în fund. Respiraţia îi devenise şuierătoare şi a început să strige înspăimântată. Radu s-a dus repede şi a luat-o în braţe.

— Linişteşte-te, sunt aici.

Treptat, respiraţia Verei a revenit la normal, ca cea a unui alergător de maraton. Stătea cu capul pe umărul lui, sleită de puteri, iar pe obraji îi curgeau lacrimi. După câteva minute de tăcere, ea i-a spus încet, cu gura aproape lipită de urechea lui:

— M-am speriat şi m-am făcut de râs ca o proastă. Şi te-am speriat şi pe tine, dragul meu!

— Sunt aici, nu ne poate speria nimic, i-a răspuns Radu. Când te vei simţi bine, vom ieşi un pic la plimbare, uite ce soare e afară!

Dar Vera nu mai spunea nimic. Se lăsase moale pe el. Radu a îndepărtat-o puţin şi a văzut că avea ochii închişi. A zgâlţâit-o de câteva ori, dar mâinile ei atârnau ca ale unei păpuşi din cârpe. A întins-o cu grijă pe pat şi a învelit-o. *Deci asta a fost!,* şi-a zis în gând. Doamna cu coasa a venit discret, cât să nu strice de tot momentul. A oftat şi a simţit miros de gaze. A fugit la bucătărie şi a stins ochiul peste care se vărsase cafeaua. A deschis geamul larg şi a tras aer în piept. Pentru o fracţiune de secundă, s-a gândit să aprindă bricheta, dar nu, Vera s-ar fi supărat, nu ar fi fost o surpriză la fel ca cele cu care el o obişnuise. După ce a curăţat aragazul şi a spălat ibricul, a dat telefon la agenţia de pompe funebre, apoi a anunţat rudele şi cunoscuţii. Se simţea ca un angajat al unui centru de evenimente, care transmitea un comunicat despre moartea propriei lui soţii.

Când a dus-o pe Vera la capelă, a sunat Aida. Terminase brăţara cu şarpele „Uroboros" şi voia să o trimită prin curier. Radu i-a spus sec de moartea soţiei, iar Aida a făcut o pauză lungă.

— Vin la înmormântare.

A venit şi i-a pus Verei brăţara pe mână. Era îmbrăcată elegant, cu o rochie neagră, pe corp, iar pe cap avea o pălărie cu voaletă neagră. Când l-a văzut pe Radu cum izbucneşte în plâns în timp ce sicriul cu Vera cobora în groapă, l-a lăsat să se descarce. Ştia că are nevoie de asta. Apoi, când Radu a observat-o, s-a apropiat de el şi l-a luat de braţ. Mergeau către ieşirea din cimitir fără să se privească şi să vorbească. Când au ajuns în stradă, i-au lovit zgomotele făcute de maşini şi de oamenii vii, care se foiau pe trotuare. El a luat-o de mână, iar Aida i-a strâns palma.

DUPĂ PLOI

1.

„La mulţi ani, iubirea mea! Ştii, nu ţi-am mai spus, dar în fiecare zi mi-e dor de tine. Nu trece ziuă să nu mă gândesc la tine”. Plângea în timp ce îi scria mesajul. Ştia că nu îi va răspunde, şi cu atât mai mult suferea. Pentru că avea de dăruit o iubire inutilă. Doar a zis că nu o mai iubeşte şi aşa se şi comporta. O ignora, la toate mesajele ei de dragoste îi răspundea sec sau o repezea. I-a interzis să mai vorbească despre sentimente şi asta îi făcuse o gaură în suflet. Oricât încercase, nu reuşea să o umple cu nimic. Adesea se întreba de unde mai avea atâtea lacrimi şi cât mai putea să ducă pe picioare rana asta deschisă. Într-un timp, i se părea că merge pe stradă, iar lumea vedea cum sângera. I se întâmpla să plângă din senin în timp ce se afla la cumpărături sau în maşină. Se întreba dacă era undeva un secret sau cineva ştia cum poţi să uiţi cât mai repede ceea ce îţi provoacă durere. Dacă ar fi aflat că există o reţetă de vindecare rapidă şi scumpă, pe care poţi să o cumperi, ar fi fost gata să facă un credit la bancă şi să gireze şi cu casa. Nu mai avea importanţă dacă rămânea fără acoperiş, cât timp ar fi fost sigură că putea fi alta, poate cea de dinainte, şi să o ia pe alt drum. Ştia că e o chestiune de timp, dar o îngrozea acea agonie şi perioada de convalescenţă. Doar sufletul are resurse nebănuite să se regenereze. Însă nu când vrem noi.

Se întreba *De ce?* De ce o iubise şi apoi îi trecuse? Pentru că iubirea lui părea atât de reală şi de vie! Nimic n-ar fi putut să o clatine, darămite să se piardă. Cum a fost posibil ca, fără să greşească cu ceva, fără să-l supere sau deranjeze, să-i spună într-o zi că nu o mai iubeşte? Cum? Nu putea avea linişte până nu va înţelege. Se agăţa de orice fir care îi putea arăta un licăr de speranţă, cum că iubirea nu s-ar fi stins de tot. Recitea mesajele, toată corespondenţa lor, de când niciunul dintre ei nu bănuia unde se va ajunge. Vedea acolo o întreagă poveste şi, uneori, i se părea că nu fusese în ea. Cum a fost posibil să se ajungă aici? Să o urască, deşi ea îi oferea numai iubire? Ce se întâmpla la graniţa dintre iubire şi ură, ce se petrecea acolo? Ştia că nu era în regulă şi că nu îi făcea bine să citească iar şi iar mesajele lui, ca pe un canon. Nu înţelegea de ce n-ar fi şters totul, în loc să redeschidă rana. Ar fi fost mai simplu să închidă tot. Dar gândul, ce facem cu gândul? Mai ales seara, când pui capul pe pernă. Nu ai cum să controlezi

gândurile, oricâte rugăciuni ţi-ai spune. Suferea atât de mult, încât îşi simţea inima că abia se ţine atârnată de câteva fire subţiate. Îşi cerea iertare faţă de inimă, pentru că nu o iubea atât cât merita. Pentru că ea îşi făcea datoria mai departe, aşa franjurită şi rănită, o ţinea în viaţă.

I se întâmpla să plângă şi când mânca. Citise pe undeva că într-un fel otrăveşte mâncarea aşa. Dar ce mai conta? Avea multe dorinţe în cap, să călătorească, să îşi schimbe jobul, chiar să aibă o altă meserie. Dar nu putea să înceapă nimic. El îi spunea că e orgolioasă, dar ceea ce el considera a fi orgoliu pentru ea era demnitate şi mândrie. Simţise că fusese folosită şi asta o măcina cel mai tare. Nu-i părea rău că iubise, ci că a fost atât de naivă încât să se lase păcălită. Cum e să vină cineva în casa ta, să arunce cu confetti şi să iasă pe uşă brusc? Nimic nu mai are aerul de sărbătoare. Vezi doar că pe jos e mizerie, iar tu trebuie să te apleci şi să faci curat. Şi sentimentul cu care arunci la gunoi confetti ai vrea să-l nu mai trăieşti foarte curând. Că una e să le arunci după o petrecere reuşită, cu foc de artificii şi şampanie, şi alta să le mături în singurătate. Au şi confetti singurătatea lor.

Nu îşi dorea decât să dea timpul înapoi şi să scoată din calendar toată perioada în care a fost cu el. Să dea *delete, reset,* orice funcţie tehnică ar fi existat, cât mai modernă şi mai rapidă. Doar să uite complet de el. A crezut chiar că are o obsesie, verificase şi asta. Nu, nu era obsesie, ci doar o iubire căreia i se tăiase un braţ. Cercul nu se închisese şi nu ştia când începuse şi când se va termina. Cât poţi să mimezi viaţa normală trăind în agonie? Chiar nimeni din jur nu-şi dădea seama? O îngrozea gândul că ar fi posibil să se obişnuiască să trăiască în suferinţă.

2.

A venit obosită de la serviciu. Abia aştepta să ajungă acasă. Să stea la căldură şi să se uite la filme. Îşi făcea un castron cu floricele şi stătea şi câte o noapte. A deschis frigiderul şi şi-a dat seama că a uitat să treacă pe la supermarket. Nu avea mai nimic de mâncare. A verificat în dulăpior şi a văzut că are nişte orez brun, iar în congelator fructe de mare. În mai puţin de o oră, până s-a schimbat şi i-a dat câinelui să mănânce, cina era gata. Îi plăcea că nu trebuia să stea mult la oală, deşi cu ceva timp în urmă nu se dădea în vânt după mâncarea asiatică. Acum o devora, pur şi simplu. Ziua era în asfinţit, la fel ca atunci.

***

— Ce sunt scârboşeniile astea? Arată ca nişte puţe, a zis ea uitându-se în farfurie şi strâmbându-se.

— Sunt creveţi, i-a răspuns David râzând cu gura până la urechi.

Ea a luat cu scârbă unul şi l-a băgat în gură. A mestecat încet câteva secunde, apoi a scuipat în şerveţel. David se îneca de râs.

— Vezi că n-au mămăligă pe-aici, Sofia!, i-a spus el.

— Bine că eşti tu de la oraş! Poate nu a aruncat nimeni cu creveţi după tine, i-a răspuns ea făcând pe ofensata.

— Nu, doar cu homari. La mine în cartier, aveam o cultură în spatele blocului.

Sofia râdea şi ea. Se simţeau bine amândoi. Îl iubea mult şi nu mai conta nimic. David i-a spus să mai încerce cu creveţii. Ei i se păreau spongioşi, dar la a treia încercare, după ce David i-a dat un sos, i s-au părut mai simpatici. David era mort după fructe de mare. Se simţea în lumea lui în Singapore. Sofia s-a temut că va face foamea. Timp de o lună, de când venise aici, mânca doar de la McDonnald's.

Ştia că nu voia să plece în Asia. Ea era europeană până în vârful unghiilor şi erau chestii care o depăşeau. Paradoxal, prima oară s-a gândit că nu-i va plăcea mâncarea şi ce va face. Colegii o invidiau, dar ea nu s-a bucurat când a chemat-o şeful. Colega ei, cea care trebuia să plece la filiala lor din Singapore, născuse prematur. Compania avea nevoie să trimită urgent acolo un om pentru un proiect aflat în derulare. Lucra pentru o sucursală din Amsterdam şi îi plăcea, pentru că putea să lucreze şi de acasă. Mergea câteva zile pe lună în Olanda. Se obişnuise. Dar o îngrozea zborul până în Asia. De data asta nu avea ce să comenteze. Era singură, fără obligaţii, iar pentru detaşarea în Asia primea un salariu mai mare. Data finalizării proiectului era peste trei luni. I se păreau o veşnicie.

Era prima oară când se încumeta să mănânce fructe de mare. Încercase şi acasă, dar nu i-au plăcut deloc. La restaurantul chinezesc comanda doar orez şi carne de porc. În schimb, îi plăcea sushi. David îi povestea acum despre jobul lui. Lucra la una dintre cele mai mari firme de construcţii şi făcea parte din echipa de ingineri care proiectase planurile pentru marele şantier din Singapore. Se utilizau cele mai moderne metode tehnologice, iar clădirile păreau SF. El era pasionat de meseria lui. Înainte lucrase în America, pentru o firmă coreeană, dar a fost propus să facă parte din echipa de aici şi nu a stat pe gânduri

nicio clipă. Îi plăcea să schimbe periodic locul, să vadă lucruri noi. Era venit de jumătate de an şi se acomodase. Sofia încă se lupta cu clima. Căldura amestecată cu umezeala i se părea irespirabilă. Şi stătea cât mai puţin afară. Căuta doar locurile cu aer condiţionat; de fapt acolo nici nu se putea fără asta.

El a luat un crevete din farfuria ei şi i l-a plimbat încet pe buze, ca şi cum o ruja. Era pervers, doar ştia că acolo era una din zonele ei erogene. Ea a apucat crevetele cu dinţii şi l-a privit în ochi. Erau scântei între ei, iar aerul se electrizase. Sofia mesteca încet şi cu poftă şi continua să se uite în ochii lui. David i-a susţinut privirea, apoi a închis ochii şi a gemut uşor. Asta îl excita pe el, privirea ei îndrăzneaţă şi obraznică, încărcată de promisiuni. Nu apucase să înghită crevetele când el i-a apucat capul peste masă cu ambele mâini şi a sărutat-o apăsat pe gură. Ea îi băga limba în gură, iar saliva ei intra în gura lui, împreună cu câteva bucăţi de crevete. Sofia simţea o sufocare plăcută şi, în acelaşi timp, simţea zbaterea în stomac, acea zbatere care o făcea să i se ridice şi cel mai mic fir de păr de pe cap.

***

Nu mai putea înghiţi. A luat un şerveţel şi a scuipat în el crevetele mestecat, după care l-a aruncat la gunoi. Spăla farfuria şi plângea. Nu era o idee bună să mănânce fructe de mare. Va trebui să-şi schimbe meniul. Să scoată tot ce îi amintea de el, ca gust şi miros. Este ciudat cum o simplă adiere îţi deschide sinapsele şi, ca într-un vârtej, intri în locurile închise cu lacăt. Ea asta încercase să facă, să ferece toate amintirile cu David. Ascunsese pozele cu el, cele de pe Facebook le ştersese, după ce s-a asigurat că le-a salvat într-un folder pe computer. Îi era ciudă pe slăbiciunea ei, că nu putea să renunţe. Nu avea putere. Îi venea să se pălmuiască singură pentru felul în care încă spera, deşi nu recunoştea asta.

3.

— Şi cum vom face? Cum vom mai putea vorbi?

— Ne fixăm o anumită oră şi privim cerul.

— Nu mă pune să număr stelele, nu am chef să stau cu gâtul întins când dormi tu.

— Da, dar eu atunci te voi visa cum priveşti cerul. E acelaşi cer.

— Râzi de mine. Nici măcar în vis nu ne putem întâlni.

— Suntem deja amândoi în vis. Când ne trezim, fiecare priveşte cerul la care tocmai a privit celălalt. Eu sunt norocos, văd mereu cum norii iau forma ochilor tăi.

N-a mai avut chef să se uite la film. S-a dus la bucătărie cu laptopul şi şi-a aprins o ţigară. Recitise mesajul de sute de ori. Era ultima lor convorbire frumoasă. Apoi nimic nu a mai fost la fel. Era în aeroportul din Amsterdam, la întoarcerea spre casă. Plânsese în avion şi avea escală. Atunci au schimbat mesaje. David o simţea tristă şi voia să o consoleze. Când Sofia a ajuns la Bucureşti, l-a sunat imediat din aeroport. Iar el nu i-a răspuns. A stat toată seara şi toată noaptea aşteptând telefonul lui. Nu i-a răspuns nici la mesaje şi începuse să se îngrijoreze. Dacă a avut un accident? I se părea ridicol că ea, după ce zburase o zi, se gândea să nu fi păţit el ceva în Singapore, unde îl lăsase în siguranţă. Ultima zi petrecută împreună a fost superbă. El mai trebuia să rămână încă trei luni, până la finalizarea contractului. Şi-au promis că vor comunica până se vor revedea. David avea un viitor angajament la Londra, nu voia să lucreze în ţară. Îi plăcea să îşi mute bagajul dintr-un loc în altul. Spunea că sigur într-o altă viaţă fusese globetrotter. Avea un zâmbet de Hollywood. O dantură perfectă, albă, cu dinţi ca de porţelan. Făcea gropiţă în obrazul drept, când râdea, şi Sofia îl săruta acolo mai tot timpul. Avea o coamă de păr blond, părul crescut peste ceafă şi ochii căprui. Sofiei i se părea că seamănă cu Robert Redford în tinereţe. În ultima zi cât au stat împreună, ea număra clipele pe care le mai avea de petrecut cu el. Îl atingea tot timpul, căuta un pretext să i se arunce în braţe sau de gât. Au făcut dragoste dimineaţa, apoi ei i s-a părut că el s-a grăbit să facă duş. De obicei, stăteau de vorbă unul lângă altul, ea cu capul pe pieptul lui. Îi trecea mâna prin firele de păr aspru şi cârlionţat, blonde. El o mângâia uşor pe cap.

A stins ţigara, cu ochii în lacrimi. Ştia că îi face rău să îşi amintească, dar nu se putea opri. S-a ridicat de pe scaun, a luat un prosop mare din dulap şi s-a dus la baie. Ar fi fost binevenită o cadă plină cu apă fierbinte, agitată cu sare de mare, dar nu avea răbdare nici de asta. Şi totuşi, s-a gândit că e un lux pe care-l merită. O baie relaxantă e un respect de sine, până la urmă. A dat drumul la robinetul căzii şi a început să se dezbrace. Hainele cu care fusese îmbrăcată toată ziua păreau năclăite şi miroseau a femeie. Este ciudat cum îţi poţi adulmeca propriul miros într-o grămadă de haine murdare. Era acolo

nu doar mirosul, ci încărcătura unei zile, cu toate emoţiile ei: agitaţia de la birou, tristeţea, nerăbdarea. Cada era aproape plină cu apă, iar Sofia a turnat în ea un pumn de sare de mare. Apoi a intrat în apa caldă, uşor înspumată. Şi-a lăsat capul pe marginea căzii şi a închis ochii. Fără să îşi dea seama, a început să îşi mângâie corpul uşor, de la sâni până la pubis. Când a ajuns acolo, şi-a băgat în vagin degetele, arătător şi mijlociu. Clitorisul a tresăltat, iar Sofia a scos un geamăt.

***

— Nu te mişca, lasă-mă pe mine! i-a spus David la ureche, şoptit.

Degetele lui o explorau înăuntru, iar ea se mişca excitată. El i-a băgat apoi degetele în gură, iar Sofia i le-a supt cu poftă. În timpul acesta, David a intrat în ea cu forţă, iar Sofia a scos un ţipăt de plăcere. Se potriveau al naibii de bine. Sofia simţea că pluteşte, David se mişca tot mai repede, iar apa se revărsa peste marginile căzii. Erau râuri care ieşeau din matcă şi lava fierbinte a vulcanilor treziţi din amorţire. Când au terminat, în cadă mai erau câteva palme de apă. Sofia a început să râdă.

— Arhimede n-a ştiut totul, a zis ea.

— Tu chiar crezi că Evrika i-a adus hainele şi a plecat? i-a răspuns David în timp ce se spăla cu duşul.

Apoi i-a făcut semn, iar Sofia s-a ridicat cuminte în picioare şi l-a lăsat să o spele. El o săpunea uşor şi îi masa pielea cu grijă. Niciun bărbat nu îi acordase atâta atenţie aşa cum o făcea David. I-a sărutat mâna când el a trecut cu buretele pe umărul ei drept. Îl iubea din toată fiinţa, simţea că nu are destul loc în suflet ca să-l umple cu iubirea pentru el. Ar fi vrut să prelungească aceste clipe de fericire, să oprească timpul în loc, să nu plece. Să rămână aşa, doar ei doi, în cada aia cu apa în care lăsaseră semnele dragostei lor. David i-a zâmbit, iar Sofia a închis ochii de fericire.

***

A deschis ochii şi a izbucnit în plâns. Ajunsese la orgasm masturbându-se, şi viaţa i se părea mereu inutilă de câte ori făcea asta. Nu era drept să se autosatisfacă, atât timp cât existau bărbaţi pe planetă. S-a prelins încet în cadă, până când apa i-a ajuns la bărbie. *Acum,* şi-a zis. Şi-a scufundat capul şi a rămas aşa câteva secunde. Îşi vedea sub apă corpul întins şi picioarele lipite cuminte. Când nu a mai putut ţine aerul în plămâni, i-a dat drumul încet. În jurul ei s-au răspândit bule care îi veneau în ochii deschişi. Rezerva de aer se

terminase. *Încă un pic şi gata*. Şuviţele de păr pluteau în jurul ei ca nişte şerpi. A închis pleoapele şi a văzut puncte colorate, la fel cum vedea în aparatul de la examenul oftalmologic. Când medicul o întreba *În ce căsuţă vezi punctul roşu?* Simţea cum se sufocă şi a deschis gura. Apa a năvălit ca un şuvoi până în stomac. A început să dea din mâini haotic. Voia să se ridice şi aluneca pe fundul căzii. Încerca să găsească marginile şi nu putea. Nu mai avea niciun reper. Tot ce vedea era un vârtej verde care se închidea tot mai mult la culoare. *Nu ai curaj!* Continua să se zbată şi a atins cu mâna dreaptă peretele de faianţă. S-a lipit de el ca o ventuză. În clipa aceea, a auzit clar strigătul mamei sale: *Sofiaaa!* S-a agăţat cu disperare de faianţa alunecoasă de la aburi şi s-a ridicat în fund. Lumina din baie i s-a părut orbitoare şi, pentru câteva clipe, nu a văzut clar. S-a speriat şi a căutat prosopul. Când s-a şters la ochi, a auzit telefonul mobil sunând din cameră. După melodie, ştia că o sună mama ei. A ieşit din cadă ameţită şi tuşind; nu vedea clar, ci doar steluţe galbene care pulsau. S-a îmbrăcat cu halatul de pluş şi s-a dus să ia telefonul din cameră. Apa din păr i se prelingea în stropi mari pe parchet, iar Sofia încă tuşea când i-a răspuns mamei sale.

— Da, mamă. Nu, sunt puţin răcită, am făcut o baie fierbinte şi mă bag în pat. Mâine am de lucru acasă. Şi eu te pup, noapte bună!

În timp ce îşi zvânta părul cu un prosop, şi-a verificat iar mesajele. Niciun semn de la el. Voia să şi-l scoată din inimă de tot. Dar cum să facă? Cine o putea învăţa şi de unde putea să afle? Şi-a aprins iar o ţigară, în timp ce naviga pe net. Găsise un articol care anunţa finalizarea şantierului din Singapore. Fusese şi ea o părticică acolo. David era şi el o parte importantă. Peste câteva zile avea să plece din Singapore, dar nu venea la ea. I-a spus că voia să umble prin lume cât era în putere. Nu îl atrăgea o viaţă acasă. Sofia nu ştia multe despre trecutul lui; cât fuseseră împreună, nu-şi puseseră multe întrebări. Trăiau prezentul din plin şi gustau fiecare clipă. Aflase că mai fusese căsătorit şi, pentru el, căsnicia nu era decât o formă de prizonierat. Îi plăceau copiii, dar tocmai acesta fusese motivul divorţului. Fosta soţie făcuse un avort fără să se consulte cu el. Clasicul motiv din filmele americane, dar asta era realitatea. Din acea clipă, David nu s-a mai putut apropia de nevastă, iar, după câteva luni, au decis de comun acord să se despartă. Plecarea în străinătate i s-a părut cea mai fericită oportunitate. Evita să revină acasă chiar şi de Sărbători. Avea doar tată şi îl suna des. Îi trimitea bani şi se îngrijea de el de la distanţă. Sofia nu

a înţeles niciodată dacă şi cât îşi iubise David fosta soţie, dar îi era limpede ce traumă lăsase aceasta în urmă. Pe undeva o ura, pentru că o împovărase pe ea să-i repare lui sufletul, iar asta era uzură într-o relaţie. Sofia avusese relaţii lungi şi puţine, dar nu se consumase în niciuna. Fugea de orice bărbat rănit, pentru că nu-i plăcea rolul de terapeută. Era şi puţin orgoliu în asta. Voia să fie prima femeie iubită total din viaţa unui bărbat. David îi oferise această senzaţie, iar atunci când i-a spus pe scurt despre fosta căsnicie, părea detaşat şi pasiv. Aşa că Sofia a răsuflat uşurată. Când a intrat în aventură, ea ştia că va trebui să plece după trei luni, dar era convinsă că iubirea lor va continua. Nu-şi făcuse planuri în ce fel, dar nu-i trecuse prin cap niciodată că sentimentele vor sucomba. Se iubeau intens, fără să se sufoce unul pe celălalt.

Simţea nevoia să îl sune, îi era dor să îi audă vocea. A ezitat minute bune, apoi l-a apelat. După câteva secunde, el i-a răspuns. Sofia simţea că inima i s-a oprit şi se sufocă. Şi-a adunat aerul în piept şi i-a spus:

— Bună, David, Sofia sunt. Voiam să te felicit, am citit despre finalizarea proiectului.

— Ştiu cine eşti, i-a răspuns el, după câteva secunde de tăcere.

Secunde în care Sofia a fost străbătută de o groază de senzaţii şi de gânduri. Este uimitor câte îţi pot trece prin cap în doar câteva clipe.

— Mulţumesc, a continuat David pe un ton plat.

— Mă bucur că mi-ai răspuns, a adăugat Sofia gâtuită de emoţie.

— Nu voiam să-ţi răspund, dar am zis că e mai bine să îţi spun clar să nu mă mai cauţi, i-a zis el.

— De ce?! a întrebat ea cu tristeţe şi disperare. Nu-ţi cer nimic, doar vreau să te aud.

— Îţi face rău să mă auzi, Sofia, i-a răspuns, iar în tonul lui ea a simţit o undă de milă.

Sofia a început să plângă. Nu mai avea cuvinte.

— Vezi? De aceea nu e bine să mă auzi. Te fac să plângi şi nu meriţi. Trebuie să înţelegi că nu avem cum să continuăm. Eu sunt aici, tu acolo, a spus David.

— Dar vin oriunde eşti tu. Te iubesc! a zis ea aproape strigând în telefon.

— Nu trebuie să mă mai iubeşti. Treci peste tot şi vezi-ţi de viaţa ta, i-a răspuns David un pic brutal. Hai, trebuie să închid. Îţi doresc să

fii fericită!

— La mulţi ani... a adăugat Sofia cu voce stinsă, dar el deja închisese.

Sofiei i s-a părut că aude pe fundal un râset de femeie şi muzică. La gândul că el petrecea fericit în compania unei alte femei, a început să plângă în hohote. Se simţea atât de neputincioasă şi de înciudată... *„Apel terminat”* de pe ecranul telefonului i se părea că înseamnă *„Viaţă terminată*”. Viaţa era un mare căcat! *Nu ai avut curaj!* Trebuia să rămână scufundată acolo, în cadă, şi să moară. După ce s-a liniştit din plâns, păru uşurată. A fumat cu poftă o ţigară şi s-a gândit cât de singură e. Nicio prietenă pe care să o sune la ora aia... Perioada din Singapore şi iubirea pentru David o înstrăinaseră de cei care îi fuseseră apropiaţi. Avusese prieteni, dar, după ce rărise comunicarea cu ei, aceştia se retrăseseră pe rând. Unii o luaseră drept arogantă, alţii nu şi-au pus întrebări.

Plânsul o epuizase şi voia să doarmă. S-a băgat în pat, sub pilotă, şi s-a ghemuit repede când a simţit aşternutul rece. Oare asta era viaţa ei? Să îmbrăţişeze singură o pernă şi să se masturbeze în cadă? A închis ochii şi a rememorat scena de la aeroport, când s-au văzut ultima oară.

Ştiam că urma să plece. Zile. Nu am simţit nicio presiune. Îmi ziceam că e o plecare, aşa cum pleacă toţi oamenii, cu treburile lor, apoi revin. Ore. Am început să simt neliniştea. Nu mai aveam timp, nu mai aveam timp... Lumea încremenise în acel spaţiu, noi, împreună, şi plecarea lui. Era formula chimică ce ne legase şi simţeam că se va rupe prin absenţa lui. Minute. Nu puteam face altceva decât să ne privim în ochi. Treceam de la o stare la alta, într-un ritm care mă sfâşia. O mie de gânduri ne străbăteau, dar ştiam că nu mai aveam timp să le spunem. Câteva secunde pe care le-am topit într-o îmbrăţişare, iar toate cele nespuse le-am strivit într-un sărut. Era tot ce mai puteam face. Pentru atât ne mai rămăsese timp. Amândoi ne temeam de cea mai urâtă secundă, cea a deznădejdii.

4.

Când s-a trezit, ploaia bătea în geamuri. Era o sâmbătă înnorată, care te îndemna să leneveşti. Jacky, câinele, cerea afară. Sofia s-a trezit simţindu-i botul umed pe obraz. A luat câinele şi l-a îmbrăţişat. Era un

Beagle de cinci ani şi unul din motivele pentru care Sofia a cumpănit mult până să accepte joburile în străinătate. Îl primise de ziua ei de la o prietenă, după ce aceasta o văzuse cum s-a uitat la un exemplar dintr-o revistă. Era pui când l-a primit, şi Sofia nu ştia mai nimic despre creşterea câinilor. Dar a învăţat totul, la fel cum o mamă învaţă să-şi îngrijească propriul copil, fără ca cineva să îi spună ce să facă. Poate că undeva, în sufletul ei, gena maternităţii o avertiza că la 38 de ani ar fi trebuit deja să se gândească la o sarcină. Dar până la David niciunul dintre bărbaţii cu care fusese nu a făcut-o să-şi dorească o burtă mare.

S-a ridicat din pat oftând şi s-a dus în bucătărie să pună în funcţiune espressorul. După cafea, plănuia să iasă cu Jacky şi să facă şi nişte cumpărături. Apoi să nu mai iasă din casă până luni. Avea de lucru, trebuia să termine nişte rapoarte şi nu avea chef să vadă pe nimeni.

Şi-a tras blugii şi un tricou şi şi-a pus pelerina de ploaie. O enervau umbrelele, la fel şi poşetele, te obligau să ai mâna ocupată şi mereu încordată. Jacky dădea nerăbdător din coadă în timp ce Sofia deschidea uşa. Afară continua să plouă mărunt, era o ploaie de început de vară, iar câinele alerga voios în jurul bălţilor. În Singapore ploua în fiecare după masă la ora cinci. Aproape că putea să-şi regleze ceasul după ploi.

***

Au ieşit de la bar, dar au uitat că lăsaseră maşina în parcarea companiei. Ploaia i-a prins pe drum, ca un duş, dintr-odată. Sofiei i s-a lipit instantaneu fusta albă de corp şi prin cămaşa de in i se vedeau sânii. Sutienul de dantelă se înmuiase, iar David nu-şi mai lua ochii de la ea. A prins-o pe după umeri şi şi-au pus pe cap sacoul lui. Un paravan inutil, era deja îmbibat şi le cădeau din el picuri pe faţă. Sofia a râs, iar David a scuturat nervos sacoul. Apoi a luat-o în braţe şi a sărutat-o în ploaie.

— Vreau să fac dragoste cu tine, i-a şoptit el.

Sofia n-a zis nimic, dar îl privea cu ochi scânteietori. Când au ajuns în locuinţa lui, şi-au lăsat hainele pe gresia din hol. În timp ce se iubeau în pat, sub hainele lor se formase o baltă.

***

Lacrimile i se amestecau cu picăturile de ploaie. De ce îşi amintea doar scenele de dragoste cu ei doi? Doar au avut şi mici certuri, se mai şi contraziceau. De acelea trebuia să-şi aducă aminte, să

elimine tot ce a fost frumos, să păstreze doar răul. Poate aşa se va învăţa minte şi îşi va da seama că David nu era ce credea. Nu! Ar fi minţit, nu era aşa. David e un om cu defecte şi calităţi. Au avut momente frumoase împreună. Dar dragostea, ah, dragostea!... dacă ar putea să tacă. Să dispară. Doar ea era de vină pentru toată suferinţa asta pe care o trăia. Oamenii n-ar trebui să iubească, dacă după aceea sunt nevoiţi să sufere. Ar fi suficientă o iubire presărată cu discuţii contradictorii, cu rupturi, cu lacrimi şi disperare? Sau o prietenie puternică, fără nimic negativ şi ameninţător? Sofia respingea orice ştire sau veste despre despărţiri şi scandaluri. Ajunsese să urască organic orice făcea referire la astea. De aceea nu se mai uita la televizor la filme cu asemenea subiect. La birou, dacă cineva începea să povestească despre aşa ceva, ieşea imediat. Îi ajungea crucea ei. Se mira cum a putut cu ani în urmă să dea cu seninătate sfaturi celor care îşi povesteau decepţiile. Chiar îi ironiza şi îi era ruşine acum că putuse fi atât de cinică. Era liniştită pe atunci, pentru că nu intrase în viaţa ei un bărbat ca David, care să o răscolească, să îi lumineze cotloanele din suflet ce stăteau tăcute în întuneric. Avusese o aventură aparent banală, dar pentru ea era povestea vieţii ei. Cel puţin aşa credea în acel moment.

5.

A intrat în casă şi s-a descălţat de cizmele de cauciuc, apoi a dus pelerina de ploaie la baie şi a atârnat-o deasupra căzii, de ţeava pe care se afla perdeaua. I se făcuse foame. Era trecut de prânz şi nu mâncase nimic. Avea chef de o ciorbă de legume, aşa că luase din piaţă tot ce avea nevoie. Le-a răsturnat la grămadă în chiuvetă, morcovii, păstârnacul, ceapa, cartofii, ţelina, şi a început să le spele. Le-a curăţat pe rând şi le-a tăiat mărunt, în bucăţele aproape egale. O calma gătitul şi, când a aruncat legumele tăiate în apa clocotită de pe aragaz, a reuşit să schiţeze un zâmbet. După ce a tăiat şi roşiile, a strâns în bucătărie şi şi-a aprins o ţigară. Cel mai frustrant după o vârstă este să nu ai pentru cine să faci o ciorbă. Îi venea să râdă la ideea asta. Un râs amar, desigur. Era expresia singurătăţii imaginea unei femei gătind o ciorbă pe care o va mânca zile la rând fără nimeni alături. A turnat bulion în oală şi a mestecat uşor cu lingura. De pe frigider o privea broasca de lemn aducătoare de noroc. O cumpărase dintr-una din multele pieţe

din Singapore. Pe spate avea un fel de coamă care, atunci când treceai bățul din gura broaștei peste ea, scotea sunete asemănătoare celor ale unui xilofon. *Unde mi-ai dus tu norocul?* a întrebat-o Sofia cu voce tare. Broasca părea că o privește cu ochii ei ciopliți de mâinile unui indian plătit ieftin.

***

În templul din cartierul indian era lume multă. Sofia își cumpărase de la tarabe o mulțime de eșarfe mătăsoase și colorate și o adevărată colecție de gentuțe din mătase înflorată. Ca să poată intra, și-a pus pe ea cămașa lungă pe care i-a dat-o bărbatul de la poartă. În timp ce o îmbrăca peste rochia de voal, i s-a părut că o privește curios. David nu avea nevoie să se acopere, era decent îmbrăcat, în sensul că avea pantaloni lungi. Ea, cu rochia scurtă, nu corespundea. El părea mereu perfect și pregătit pentru orice situație.

În cartierul indian, oamenii erau un pic mai îndrăzneți, dar nu încălcau limitele. Bărbații se uitau lung după femei, chiar le adresau vorbe, ceea ce nu vedeai în centrul din Singapore. David a privit-o pe Sofia cum fâlfâia cu mânecile cămășii, simulând un dans grațios. În curte, bărbații se spălau pe picioare la jgheaburile amenajate special pentru asta. La intrare, Sofia văzuse o adevărată colecție de încălțări. Europene și asiatice, aici erau toate egale: pantofi de brand lângă papuci simpli, asemănători celor de plajă sau celor gen saboți, toate stăteau frumos aliniate. Oamenii, când se descalță, își dau jos statutul social, rangul. Și, odată cu asta, orgoliile. Indienii umblau desculți la ei în casă, iar Sofia, când și-a scos balerinii, s-a simțit liberă. Pășea cu grijă pe lângă covorul pe care stăteau aplecați oamenii rugându-se. Nu-i deranjau glasurile turiștilor. Sofiei i se părea că vizitatorii sunt prea vocali și îi era un pic rușine pentru ei, că nu respectau tradiția unui loc considerat de alții sfânt. Dintr-un colț, indianul care-i dăduse cămașa la intrare o privea cu ochii negri ca de cărbune. Se uita și la grupul de turiști gălăgioși, dar cu un fel de compasiune. Sofia îi privea pe cei care se rugau, erau îmbrăcați simplu, desculți, cu picioarele proaspăt spălate și sigur nu cereau mare lucru divinității, așa cum facem noi când mergem la biserică. Ei erau născuți în simplitate și obișnuiți cu ea. Probabil că libertatea era lucrul cel mai de preț.

David o luase înainte, admira niște vitralii și, când Sofia a ajuns în dreptul lui, el i-a zis cu voce destul de tare:

— Ce te-aș mai fute pe covorul ăsta!

Sofia s-a uitat în jur ruşinată. Indianul de la poartă dispăruse, iar în preajmă nu părea să fie vreun român.

— Eşti dus! i-a răspuns ea, trântindu-i în glumă una pe după ceafă.

Apoi au ieşit în curte şi au privit statuile care străluceau în soare.

***

Ciorba fierbea pe aragaz, iar Sofia a gustat un pic din ea, ca să vadă dacă îi mai trebuie ceva. Era numai bună. A închis focul şi, în timp ce scotea o farfurie din dulap şi turna în ea cu polonicul, a avut o revelaţie. David îi spunea la începutul relaţiei că vrea să facă dragoste cu ea, iar în timp ajunsese să-i spună pe şleau ce i-ar face. Nu o deranja limbajul, nu era o sfântă. Chiar se excita teribil când vorbea murdar cu David în timp ce făceau sex. Făcuseră sex, deci. Care era oare diferenţa, dacă doi oameni se iubesc? O deranja acest context doar când făcea referire la ea. Era orgolioasă, ştia asta. Dar considera că orgoliul ei este doar o monedă de schimb pentru a obţine ceva de calitate.

A spălat farfuria şi lingura, după ce a terminat de mâncat. Ciorba chiar era delicioasă, sigur i-ar fi plăcut lui David. Poftim! De ce se gândea tot la el? A pus capacul pe oala de pe aragaz şi a început să navigheze pe internet, cât timp îşi fuma ţigara de după. Ţigara de după masă, evident.

Citea pe site-ul unei reviste glossy un articol în care o vedetă de televiziune povestea cum şi-a petrecut concediul în Africa. Night Safari.

***

Trenuleţul mergea prin imensa grădină zoologică. Se strecura abil printre copaci şi pe alei înguste, ca un cal bătrân care ştia de mult drumul. Era spre apus, iar în junglă era o lumină argintie, probabil şi din cauza reflectoarelor mascate. Animalele luaseră masa, după cum fuseseră anunţaţi de către ghid, iar acum stăteau într-o stare de somnolenţă. Nici tigrii şi leii nu erau foarte activi. Doar maimuţele păreau agitate. Sofia şi David stăteau faţă în faţă la măsuţă şi se ţineau de mâini. David îşi mai desprindea mâna din a ei, ca să facă fotografii, apoi o prindea la loc, ca un copil cuminte aflat cu mama lui la o plimbare în oraş. Sofia era înduioşată. Se simţea minunat, mâncarea a fost bună, vinul roşu aromat, în jur o pseudo sălbăticie, care nu demonstra decât puterea omului asupra naturii. Când era copil, nu îi plăcea să meargă la circ, nu suporta mai ales numerele de dresaj. Aici

era un spaţiu deschis, mare, iar animalele trăiau într-o libertate îngrădită destul de discret. David părea că se întristase brusc.

— Ce s-a întâmplat, iubirea mea? l-a întrebat Sofia îngrijorată.

— Nu-mi place captivitatea, a răspuns David scârbit.

Sofiei îi pierise entuziasmul, toată seara aceea fermecătoare risca să se ducă pe apa sâmbetei. Începeau să o enerveze schimbările bruşte de stări ale lui David. Pădurea părea să se întunece mai tare, iar trenuleţul prinsese viteză. Se apropiau de sfârşitul călătoriei.

***

Sofia căută în laptop pozele de la Night Safari, erau multe. A găsit-o şi pe cea făcută după ce au coborât din trenuleţ. Feţele lor erau încordate, acum vedea clar. Ceva, undeva, începuse să crape. A privit atent chipul lui David, emana bunătate. Omul acesta nu putea fi egoist, iar ea nu putea crede că nu a iubit-o. De fapt toată frământarea ei pornea de la nedumerirea dacă a fost iubire sau nu. De ea era sigură, fusese iubire şi încă mai era. Dar el o mai iubea? O întrebare atât de simplă şi de prostească îi provocase dureri de cap şi stări de rău, insomnii şi lipsa poftei de mâncare. Slăbise şi i se părea că şi sânii i s-au micşorat. Lui David îi plăceau sânii ei, îi sugea sfârcurile şi îi dezmierda şi când era îmbrăcată. Iar o năpădea tristeţea şi iar avea să plângă... Nu mai dorea lacrimi. A luat laptopul în braţe şi s-a dus în dormitor, pe pat. Ziua era în amurg şi ea nu făcuse nimic din rapoartele pentru serviciu. A deschis documentul şi a început să lucreze. Jacky se cuibărise lângă ea. Nu ştia cât era ceasul, aşa de mult se cufundase în treabă. A auzit soneria telefonului mobil şi nu îl mai găsea. A răscolit pe sub pilotă şi l-a găsit. Era numărul unui fost coleg de facultate, nu mai vorbise cu el de când lucra pentru filiala din Amsterdam, şi atunci pentru o problemă legată de un soft. Îl chema Răzvan şi, pe vremuri, fusese poreclit „grăsuţul de la IT”. Era jovial şi mereu avea o poantă la îndemână. Foarte deştept şi priceput în meseria lui, a fost cerut de diverse corporaţii din SUA şi Elveţia, dar nu a vrut să plece de acasă. Spunea că printre români nu te poţi plictisi, chiar dacă sunt mai necivilizaţi. Lucra la o companie multinaţională de software şi ocupa un post de director de departament.

— Da, Răzvan! a răspuns Sofia mirată.

— Fată dragă, eu trebuie să fiu mirat! Bună seara şi ţie! i-a răspuns vesel Răzvan.

— Nu înţeleg, a zis Sofia nedumerită.

— Am un apel de la tine, de acum cinci ore. Dar nu am putut să sun mai repede.

— Un apel de la mine?

Sofia era deja uimită. Ultima oară l-a sunat pe David, cu o zi înainte.

— Da, îţi spun şi secunda, i-a răspuns Răzvan, la fel de vesel. Dar dacă a fost din greşeală şi tot te-am sunat, ce mai faci?

Sofia era chiar contrariată, deşi în acelaşi timp se simţea şi prost. Răzvan şi-a dat seama şi i-a zis pe un ton cald:

— Dacă vrei, închid, ca să poţi să verifici, să nu crezi că am vrut doar un pretext să te sun. Chiar mă bucur că te aud.

— Nu, nu cred asta, stai liniştit. Mă tot gândesc cum s-a întâmplat. Şi eu mă bucur că te aud, i-a spus Sofia repede.

Era un băiat cu bun simţ şi nu voia să-l facă să se simtă prost. Situaţia i se părea amuzantă. Sigur a atins cumva telefonul, dar se întreba cum din toată agenda se nimerise numărul lui Răzvan.

— Dacă tot ne bucurăm amândoi, ce faci în seara asta? Te invit la un vin, să ne bucurăm împreună, i-a spus „grăsuţul de la IT".

Iar Sofia s-a întrebat în acel moment dacă porecla mai era justificată.

Trebuia să recunoască, era curioasă să vadă cum mai arată Răzvan. Era puţin ameţită din cauză concentrării la rapoarte, dar ar fi tentat-o o ieşire.

— Da, sigur. Unde? i-a răspuns lui Răzvan, care aştepta răbdător, ca şi cum îi auzea gândurile cum aleargă bezmetic şi încearcă să se aşeze.

El i-a dat numele unui bistro din centrul oraşului şi s-a oferit să vină să o ia de acasă. Dar Sofia i-a spus că vine ea cu un taxi direct acolo. După ce a închis telefonul, s-a ridicat din pat vioaie şi s-a dus să se uite pe geam, ca să vadă cum e vremea. Se înserase şi nu mai ploua, iar lampadarele de pe străzi se reflectau în bălţi. S-a decis pentru o rochie denim şi ghete înalte, cu şiret. S-a dat cu puţin rimel, blush în obraji şi ruj. În timp ce îşi pieptăna părul, şi-a dat seama că de şase luni luni, de când s-a întors din Singapore, nu a ieşit nicăieri. În afară de serviciu, cumpărături şi plimbările cu Jacky, a trăit izolată. Se întreba cum de nimeni nu s-a interesat ce e cu ea. Dar tot ea şi-a răspuns, cei din jur se obişnuiseră cu ideea că e mai mult plecată. A trecut-o un fior la gândul că, dacă îi venea rău, putea sta săptămâni în casă să zacă fără

să întrebe nimeni de ea. David îi acaparase toată mintea şi ea a greşit că i-a permis.

S-a îmbrăcat cu trenciul şi a lăsat aprinsă lumina de veghe. Nu-i plăcea să intre în casă pe întuneric. Când a păşit pe trotuar, a tras adânc în piept aerul împrospătat de ploaie şi de frunzele copacilor. Taxiul se zărea şi căuta derutat adresa. Sofia i-a făcut semn, apoi s-a urcat şi i-a spus numele bistroului. Din mersul maşinii, vedea conturul clădirilor cu ferestre luminate; încă i se păreau mici faţă de imobilele impunătoare din Singapore. Acolo, pentru a se câştiga spaţiul, construcţia se axa pe verticală, *„cât cuprinde*", vorba mamei ei când punea făină pentru aluatul din prăjitură. Iar noaptea în Singapore era o feerie.

***

Alegem adesea să ne culcăm cu persoane pe care nu le iubim, doar pentru că aşa ne este mai uşor sau ca să părem morali în ochii celorlalţi, că nu suntem singuri, sau din ciudă, şi, uneori, mai facem şi copii. Sau pur şi simplu pentru că ne plictisim şi mimăm libertatea, se gândea Sofia, în timp ce taxiul mergea alene prin oraş. David stătea lângă ea şi privea pe geam clădirile; îl interesa, desigur, arhitectura lor, deh!, deformare profesională.

— Ştiai că atunci când faci sex cu cineva pe care nu-l iubeşti nu are loc transferul corect de fluide? l-a întrebat Sofia.

— Bănuiesc pentru că nu există chimie? i-a răspuns David prompt.

Asta era, se completau, ca piesele unui joc de puzzle. Totul în natură are rolul său, fiecare celulă sau element chimic funcţionează bine doar în armonie.

— Senzaţia de uşurare e doar pe moment. Şi ştii ce e păcat? Nici masturbarea nu mai pare un păcat, în condiţiile astea, a continuat Sofia însufleţită.

— Care e păcatul? a întrebat David pe un ton de genul *„nu vreau să ştiu neapărat".*

— Păcat este atunci când te culci cu cineva pe care nu-l iubeşti şi îl minţi că-l iubeşti. Păcat este când laşi ce iubeşti şi te minţi că ţi-e bine.

Degetele mâinilor li s-au împletit şi au tăcut amândoi. Fiecare dintre ei se uita pe geamul taxiului. Păreau un corp comun, cu două capete care priveau în sensuri opuse.

***

Când a coborât din taxi, a început să picure. Dar, fără să ştie de ce, Sofia simţea o stare de bine aşa cum nu a mai avut de multă vreme. Ştia doar că părul avea să i se onduleze de la ploaie şi că îi va sta al naibii de sexy. Niciun coafor nu reuşea asta. A intrat zâmbind în bistro şi l-a văzut imediat pe Răzvan aşezat la o masă. El s-a ridicat repede în picioare şi a râs cu toată faţa.

— Sofia, arăţi incredibil!

Sofia s-a apropiat de el, s-au îmbrăţişat, iar ea l-a sărutat pe ambii obraji. El nu mai era grăsuţ şi era foarte pedant îmbrăcat. Mirosea bine şi a întrebat-o ce vin preferă. De parcă nu trecuseră ani de când nu s-au văzut, de parcă obişnuiau să se vadă regulat în acest bistro cald. În timp ce Răzvan turna vinul în pahare, Sofia se uita pe geam. Seara abia începuse şi nu mai ploua.

FLOARE CU ROUĂ

Au trecut doi ani de când nu i-a mai auzit vocea, nici măcar la telefon. Nu mai ştia cât timp a fost dor şi cât orgoliu. El era pe atunci o persoană importantă, cu o funcţie publică, apărea la televizor şi în ziare. Se ştiau din copilărie, dar nu au mers mai departe de salut atunci când se întâlneau pe stradă. El a plecat la liceu în Capitală, ea a rămas în orăşelul lor săsesc. Apoi el a făcut facultatea, ea era învăţătoare la şcoala la care au învăţat împreună. Se vedeau foarte rar, când el venea acasă, ca să-şi vadă părinţii, apoi când şi-a înmormântat bunicii. De fiecare dată se priveau cu un fel de mirare, vedeau unul în celălalt copilul de odinioară ajuns acum adult, iar saltul acesta peste timp li se părea miraculos. Ei nu au crescut mai departe unul lângă altul, din copii s-au făcut direct oameni mari. Lavinia nu mai purta cozi împletite, părul buclat uşor la vârfuri şi-l purta liber. Avea un păr frumos şi bogat, şaten cu reflexe roşcate, iar faţa prelungă, cu pometi ca de asiatică. Era zveltă şi feminină, de o naturaleţe care l-a cucerit pe Bogdan de la a doua revedere, când el a venit ca să-şi îngroape bunicul. La masa de la pomană a privit-o pe furiş cum mănâncă, râde, cum vorbeşte cu cei de la masă. Cum sare să ajute gazdele. Ea nu a observat imediat că e privită, iar când a băgat de seamă, a început să-l privească şi ea. Se priveau amândoi pe ascuns, iar când li s-au întâlnit ochii şi-au zâmbit uşor. După ce lumea a început să plece, Bogdan s-a aşezat lângă ea. Lavinia s-a înroşit, nu înţelegea nici ea căldura ce o apucase. Doar era măritată, avea un copil mic, el era însurat la Bucureşti, avea şi el un băiat la grădiniţă. Plus că se ştiau de mici. Ca să se liniştească, se străduia să-şi amintească de băiatul cu pantaloni scurţi, pătaţi de la joacă, cu o minge în mână şi foarte energic. O intimida avocatul faimos de acum şi bărbatul chipeş care-i surâdea prietenește.

— Lavinia, de când nu ne-am mai văzut noi? Cred că sunt peste 15 ani! i-a spus el pe un ton vesel.

Ea l-a privit câteva secunde şi a regăsit în inflexiunile vocii lui unele nuanţe din copilărie. Şi a prins curaj ca să-i răspundă:

— Da, cine ar fi crezut!

Apoi a tăcut, pentru că n-a mai ştiut ce să zică. Îşi răsucea buclele cu degetul arătător şi iar s-a simţit ca o fetişcană. Cu trei zile înainte, l-a văzut la televizor. Ştia că îl va vedea şi în realitate, pentru că auzise că bunicul lui era pe moarte şi, inevitabil, participa la

înmormântare. Bogdan era foarte ataşat de familie, nu putea veni des în locul natal pentru că era ocupat, dar îşi ajuta părinţii şi bunicii. Lavinia, deşi era o fată cultă, aranjată, conectată la realitate, se considera sub nivelul lui, care locuia în Capitală şi devenise o persoană publică.

— În toamnă vreau să aduc copilul la şcoală aici şi vreau să te rog să-l iei la tine în clasă, i-a zis el brusc.

A văzut-o cum l-a privit mirată şi a adăugat înainte să întrebe ea:

— Aici e în siguranţă şi, în plus, e aer curat, mâncare sănătoasă. Părinţii mei abia aşteaptă să aibă o preocupare.

Iar când a zis asta a râs.

— Îl iau cu plăcere. Acum termin cu clasa a patra, deci numai bine, a răspuns ea însufleţită. Discuţia se mutase oarecum pe domeniul ei şi se simţea sigură.

— Am auzit că eşti un dascăl foarte bun, sunt mândru de ce am lăsat în urbea natală, i-a mai zis el.

A privit-o cum râde, o amuzau termenii lui voit arhaici, dar se simţea în largul ei. Era bucuroasă că va avea grijă de copilul lui, în subconştient asta însemna că îl va vedea mai des. Bogdan i-a spus că trebuie să plece, se întorcea în seara aceea la Bucureşti, a doua zi avea un proces greu. Lavinia s-a ridicat de pe scaun şi l-a condus până spre poartă. A aşteptat ca el să-şi salute rudele şi l-a însoţit spre maşină. Bogdan a îmbrăţişat-o uşor şi i-a simţit corpul firav cum tremură scurt în braţele lui. Cât a condus spre casă, şi-a amintit cu duioşie de Lavinia. I se părea ca o floare proaspătă, dimineaţa, cu roua pe ea. Nu ştia de ce îi venise în minte imaginea asta, dar îi plăcea. A ajuns acasă într-o stare de bună dispoziţie şi şi-a sărutat nevasta pe frunte. Copilul adormise şi nu a intrat, să nu-l trezească. Cina îl aştepta caldă, însă lui nu-i era foame.

— Doar vin de la pomană! i-a zis soţiei pe un ton de glumă.

Însă a băut cu ea un pahar cu vin, pentru că fiind cu maşina nu a putut să ciocnească cu nimeni la masă, şi a pus-o la curent cu ultimele veşti din familie. I-a spus şi despre decizia de a duce copilul la şcoală în târgul natal. A mai vorbit cu ea pe acest subiect şi, unde la început nu a fost de acord, că îi va fi dor, că nu va suporta distanţa, în final a acceptat. Bogdan era conştient că totul era un spectacol. Nici acum soţia lui nu se ocupa de copil, ci o bonă plătită cu un salariu mai mare

decât al unui medic rezident. Pentru că femeia nu avea doar grijă de copil, ci gătea şi făcea menajul. Soţia lui era o doamnă, prea ocupată cu mersul la sală sau cu prietenele în vreun club. Nivelul lor de trai crescuse vizibil de când el lucra în casa de avocatură care se ocupa de cele mai grele cazuri din ţară. Amândoi proveneau oricum din familii bune, dar viaţa lor a intrat pe un traseu ascendent de când el promovase. Însă ei se vedeau mai rar, pentru că munca nu se rezuma la instanţă.

În seara aceea, Bogdan a avut în minte chipul Laviniei, înainte de a adormi. Îi producea o stare de relaxare, ca atunci când iei un calmant.

S-au revăzut după trei luni, când Bogdan a venit cu băiatul la începutul anului şcolar. I-a dat telefon Laviniei o singură dată, ca să îl ajute cu înscrierea copilului. Acum venise şi soţia cu el, înţepată şi vizibil stânjenită în mediul acela provincial. Au plecat amândoi lăsându-şi fiul în grija Laviniei. Apoi Bogdan a mai sunat-o, însă era scurt în dialog, grăbit uneori. Lavinia simţea că-i bate inima mai tare de câte ori îi vedea numele pe ecranul mobilului. El i-a spus să vorbească pe mail, pentru că era mai sigur. Spunea că telefoanele sunt interceptate şi de aceea nu se lungea la discuţii. Pe mail, mesajele erau altfel, mai calde, mai îndrăzneţe pe alocuri. Bogdan îi scria în fiecare zi, o saluta dimineaţa şi seara. Dacă se întâmpla să întârzie într-o zi, ea se neliniştea. El venea la două săptămâni, ca să îl ia pe copil în weekend la Bucureşti, în rest venea soţia lui. De fiecare dată schimbau câteva cuvinte, despre şcoală, mici probleme de disciplină. O dată, înainte de vacanţa de Crăciun, el i-a adus cadou un parfum. Lavinia l-a păstrat o vreme, apoi s-a dat cu el câte puţin. Cumva îl simţea cu ea, deşi se gândea că e o nebunie. Însă îi era bine cu gândul la Bogdan, era mai luminoasă şi o bucura orice: un stol de păsări pe cer, un copac îngălbenit de toamnă, ploaia rece. O vreme nu l-a mai văzut, era prins în nişte procese internaţionale şi trebuia să călătorească. Dar continua să-i trimită mesaje. Sufletul are coarde care pot vibra la un singur cuvânt. Nu e nevoie de multă literatură ca să le însufleţeşti. Lavinia era însufleţită şi a simţit că nu mai poate respira de fericire atunci când el i-a scris că s-a întors la Bucureşti şi că ar vrea să o vadă. I-a propus să vină ea la el, când copiii luau vacanţă.

Mai erau două săptămâni, iar Lavinia număra zilele, apoi orele până când avea să-l vadă. Nu se întrebase, dar ştia că îl iubeşte şi că nu

mai conta să-şi facă mustrări de conştiinţă, pentru că îi era prea bine. Şi nu îşi mai amintea când a avut ultima oară senzaţia aceasta. Au stabilit să se vadă la două zile după ce soţia lui a venit să ia copilul acasă. Lavinia s-a dus la coafor şi şi-a făcut buclele mai mari şi s-a machiat discret. S-a îmbrăcat într-o rochie înflorată şi s-a încălţat cu cizme înalte. Era iarnă înmuiată. Tot drumul pe tren şi-a imaginat cum va fi, s-a gândit ce gesturi să facă. În geamul de la compartimentul trenului exersa zâmbete. Când a coborât pe peronul gării din Capitală, s-a simţit ca o fetiţă pierdută între oameni mari. L-a sunat pe Bogdan, iar el i-a dat adresa unui restaurant şi i-a zis să ia un taxi. L-a luat pe primul care i-a ieşit în cale, voia să stea într-un spaţiu mic, în siguranţă, zgomotele străzii o copleşeau. I-a dat taximetristului adresa şi privea pe geam din mersul maşinii. Zăpada devenise murdară şi lăsa bălţi cu zoaie, femeile păşeau cu grijă, ca să nu-şi murdărească încălţămintea. A coborât intimidată în faţa restaurantului şi l-a văzut pe Bogdan cum vine către ea râzând. A plătit şoferului, a luat-o protector pe după umeri şi a condus-o în local. Era foarte politicos, iar ea se simţea acum la adăpost.

— Cum e în vacanţă? a întrebat-o el în timp ce ciocneau paharele cu vin.

— Mă simt liberă, i-a răspuns ea degajată.

El şi-a pus palma stângă pe palma ei aşezată cuminte pe masă şi i-a vorbit pe un ton serios:

— Lavinia, m-am gândit mult la tine în ultima vreme. Chiar prea mult. Nicio femeie nu mi-a intrat în minte aşa cum ai făcut-o tu.

— Dar eu nu am făcut nimic, i-a spus ea mirată.

O luase ca pe un reproş.

— E suficient că exişti. În seara aceea, când am stat la masă, la mine acasă, te-am descoperit.

Lavinia era stânjenită, ştia că obrajii i-au luat foc. I-a spus încet:

— Şi eu m-am gândit la tine, Bogdan.

El s-a ridicat de pe scaunul lui şi s-a aşezat lângă al ei. I-a ridicat bărbia şi a sărutat-o. Lavinia, surprinsă, a vrut să se smulgă, era sălbatică şi nu se mai întâlnise cu alt bărbat de când se căsătorise. Dar nu s-a smuls, ci s-a lăsat dusă ca într-un tobogan cu apă. Bogdan s-a desprins de ea şi i-a spus cu voce răguşită de dorinţă:

— Eşti minunată, Lavinia!

Ea nu ştia ce să spună, îi urmărea gura cum vorbea, de parcă

sunetele veneau mai târziu. L-a văzut cum face semn chelnerului şi achită nota de plată. A îmbrăcat-o cu paltonul şi a luat-o de mână, apoi au ieşit în stradă. Nu l-a întrebat nimic, se lăsa dusă de el, deşi în interior a auzit un clopoţel de alarmă. Bogdan a oprit un taxi, ea a urcat, iar pe drum şi-a pus capul pe umărul lui. Niciunul dintre ei nu a vorbit. După un sfert de oră, au coborât în faţa unui hotel, iar Bogdan a luat-o înainte şi a deschis uşa. S-au îndreptat direct către lift, iar atunci Lavinia a opus o uşoară rezistenţă şi l-a tras înapoi de mână.

— Eşti cu mine, i-a zis el mângâind-o pe păr.

În lift, el iar a sărutat-o şi aşa au ieşit pe culoar, până la cameră. S-au răsturnat pe pat îmbrăcaţi, el a început să o dezbrace uşor de palton, apoi de rochie şi ciorapi. Lavinia şi-a dat cizmele jos din picioare, iar el se dezbrăca repede. Se aflau faţă în faţă şi se priveau în ochi. Dacă cineva ar fi aprins bricheta acolo, în distanţa care-i despărţea s-ar fi declanşat o explozie. Amândoi simţeau vibraţia dintre ei şi, în acelaşi timp, niciunuia nu-i venea să creadă că se află împreună într-o încăpere, goi şi privindu-se.

— N-am mai făcut asta niciodată, a rupt Lavinia tăcerea, referindu-se la faptul că nu mai avusese nicio aventură într-un hotel cu vreun bărbat.

— Nici eu, a răspuns Bogdan, însă el se referea că nu mai fusese cu ea în acel loc.

Mai avusese mici escapade, prin diferite hoteluri, cu femei întâlnite ocazional, la diverse evenimente, chiar şi cu colege.

Fiecare era sincer în felul lui, dar nici nu erau nevoiţi să dea explicaţii. Totul a curs natural şi liniştit, niciunul dintre ei nu era într-o pauză erotică sau într-o decepţie sentimentală, nu se aflau acolo ca să-şi aline rănile şi nici nu au plănuit în detaliu acel moment. După ce s-au unit în răsuflări fierbinţi, au stat unul lângă altul cu ochii în tavan. Lavinia se simţea vinovată faţă de soţul ei, Bogdan era uimit că o avea lângă el şi era reală. Plăcerea plutea în aer. El a luat-o în braţe, iar ea a început să plângă uşor.

— Ce este? a întrebat-o el grijuliu.

— Mă simt vinovată, i-a spus ea direct.

Pe Bogdan l-a înduioşat francheţea ei, părea atât de naivă şi de vulnerabilă, încât şi-a promis pe loc că o va proteja, dacă va fi cazul. Ea a interpretat altfel tăcerea lui şi a adăugat:

— Nu, nu înţelege greşit. M-am simţit minunat cu tine. Doar că

nu mi-am înşelat soţul niciodată.

— Nu vreau să gândeşti despre mine că am fost o greşeală, a spus Bogdan desprinzându-se din îmbrăţişare.

— Dar nu asta cred!

Lavinia s-a întors brusc spre el. Nu voia în ruptul capului ca el să creadă altceva. Ştia că nu avea experienţă la bărbaţi, înainte de a se mărita avusese un singur prieten. Era militar detaşat în oraşul ei. Au avut o legătură scurtă, după care el a plecat pur şi simplu, fără să mai dea niciun semn. Lavinia a suferit mult şi s-a căsătorit repede cu actualul soţ, care o curta de mult şi discret. În timp, i-a trecut de militar, a născut copilul, avea o casă caldă şi liniştită. Când l-a revăzut pe Bogdan, deşi e impropriu spus asta, pentru că ei, în copilărie, umblau numai în gaşcă, nu au fost singuri niciodată, ei, bine!, când l-a revăzut, a simţit gâdilătura aceea pe care a simţit-o în stomac şi atunci, când cu militarul. Nu era la fel, era mai senzitivă, cumva. Nici ea nu mai era la vârsta de dinainte. E posibil să simţim fâlfâitul fluturilor diferit în funcţie de vârstă. Cu cât e mai devreme, cu atât fluturii sunt mai nebuni, se izbesc cu capul în cutia toracică, îi poţi auzi cum dau din aripi nerăbdători să se elibereze. Peste ani, ciclic, revin, ca albinele în stup, ca rândunelele plecate iarna, dar din ce în ce mai obosiţi. Şi mai mari, şi mai puţini. Îi auzi cum îşi ating unul altuia aripile şi electricitatea din atingerea lor o simţi până la creier. Ceea ce la 20 de ani nu ţi se întâmplă. Însă, şi aşa, tot nu-ţi foloseşte, fluturii sunt făcuţi să zboare, chiar bătrâni şi obosiţi.

— Ţi-am spus doar ce simt acum. Dar sunt fericită că mă aflu lângă tine, a adăugat ea. Nu voia să-l facă să creadă altceva.

S-au îmbrăcat în linişte şi au ieşit din hotel la fel cum au venit. Tăcuţi. Bogdan a condus-o pe Lavinia la gară şi a stat până s-a urcat în tren. Ei începea să-i fie dor de el de cum s-a pus trenul în mişcare. Îl vedea pe geam cum se uită după ea şi a lăsat să curgă lacrimile pe care le ţinuse sub pleoape. S-a mirat că, odată ajunsă acasă, i-a revenit starea de bine şi şi-a putut privi soţul în ochi. Cu Bogdan s-a mai întâlnit de trei ori, dar nu s-a mai dus ea în Bucureşti, se vedeau în casa de vacanţă a unui prieten de-al lui, care se afla la câţiva kilometri de orăşelul lor natal. Lavinia mergea cu autobuzul până acolo. S-a întâmplat să se întâlnească pe drum cu persoane cunoscute, le spunea că merge acasă la un copil nedeplasabil, aflat în grijă temporară la nişte prieteni de familie. Era o poveste credibilă, ce îi venise pe loc, la

prima întrebare curioasă.

Întâlnirile lor erau scurte, el avea un proces în zonă, iar ea i-a spus că nu mai poate veni curând în Bucureşti. Mesajele pe mail au început să se rărească, iar după o lună Lavinia nu a mai răbdat şi l-a întrebat când se vor întâlni. Bogdan i-a răspuns – dar nu repede, ca altădată – că nu ştie, că soţia lui a devenit bănuitoare şi are discuţii acasă. Ceva s-a frânt în sufletul Laviniei când a citit mesajul. Vedea acolo umbra militarului plecat fără explicaţii şi se mai vedea pe ea plângând în singurătate. Nu mai dorea aşa ceva. Nu şi-a făcut un plan cu Bogdan, dar s-a gândit că va fi o legătură frumoasă, de care vor şti doar ei. Lavinia nu avea experienţa adulterului, dar intuia, aşa cum fac femeile cu instinctul lor de supravieţuire atunci când trebuie să-şi apere puii. Intuia că trebuie să-şi protejeze cumva iubirea, dar mai ales sufletul. Ceea ce era cel mai greu.

Bogdan a început să aibă, într-adevăr, probleme cu soţia, care venea acasă tot mai târziu, bănuia că are pe cineva şi se simţea neputincios. De fapt bănuia de mult, când el deja avea legături în afara casei, dar era prea absorbit de cuceririle lui ca să-i pese. Pe Lavinia o plăcea; nu era sigur dacă o iubeşte, deşi atunci, când a văzut-o venind la restaurantul din Bucureşti, era sigur de asta. Dar punea multe întrebări în ultima vreme, îi trimitea mesaje lungi şi romanţioase, drumurile pe unde avea procese îl oboseau. Era obişnuit să aibă totul la îndemână şi nu-i plăceau lucrurile complicate când era vorba de sex. A mai vorbit cu ea pe mail, încercând să-i tempereze avalanşa de nedumeriri. Nu avea de ce să se justifice, era un om ocupat cu meseria lui şi, de puţină vreme, cu o studentă la Drept, fotomodel. Nu se sfia să iasă în oraş cu ea, să intre în cafenele, până când, într-o dimineaţă, soţia i-a trântit peste cafea un ziar în care apărea el cu juna lui amantă. Nu s-a speriat, i-a spus că e o studentă care i-a cerut sfaturi şi o intrare la un cabinet de avocatură, că se ţinea după el, dar el nu o băga în seamă. Soţia nu a zis nimic, dar l-a privit neîncrezătoare. Din acel moment, el a întrerupt orice legătură cu tânăra şi i-a scris Laviniei că este mai bine să ia o pauză, pentru că are probleme la serviciu. Se simţea presat şi a luat decizia care l-a uşurat.

Lavinia a plâns când a văzut mesajul. Silueta militarului care o făcuse să sufere în tinereţe se contura tot mai mult. Era stafia propriilor dezamăgiri şi o bântuia fără să poată face nimic. A reuşit să o alunge, după ce s-a căsătorit nu a mai zărit-o, dar a venit acum şi nu o

lăsa nici să doarmă. Nu înţelegea comportamentul lui Bogdan şi asta o frământa cel mai tare. Unele persoane intră în viaţa ta şi se aşază la masă, servesc din ce le oferi şi pleacă fără niciun cuvânt. I-a mai dat câteva mailuri şi nu a primit răspuns. Şi-a şters lacrimile şi, într-o zi, s-a întâlnit cu o verişoară care locuia în alt oraş. Aceasta lucra în străinătate de un an, ca asistentă medicală. Seara, Lavinia s-a frământat şi a ajuns la ideea că cea mai bună variantă era să plece şi ea. A sunat la firma prin care plecase verişoara ei şi a primit pe mail ofertele cu locuri de muncă disponibile. A aplicat pentru un post de asistent social, avea să afle că e vorba de o familie care dorea un educator pentru copiii lor acasă. Austria nu era departe, iar Lavinia se şi vedea într-un castel ca în filmul *Sunetul muzicii,* cu vreo şapte copii de care să se ocupe. În plus, era vorbitoare de limba germană. A trimis CV-ul către firmă, iar după trei zile a primit telefon că familia a acceptat-o, îi asigura cazare pentru trei luni, salariu şi transport. Era un fel de perioadă de probă, dar Lavinia abia aştepta să plece. I se părea că această nouă aventură avea să umple golul lăsat de Bogdan. Soţul ei nu s-a împotrivit plecării, deşi nu ascundea că nu-i convine. Însă făcea totul ca ea să fie fericită. I-a spus că îi va fi dor de ea şi că îi va fi greu cu copilul, dar ea a promis că va veni des acasă, Viena nu e departe, şi că avea nevoie de această schimbare. Aerul din târgul acela începuse să o sufoce.

Când avionul decola, vedea silueta militarului cum se făcea tot mai mică, până a devenit un punct negru, care s-a pierdut printre nori. Lavinia privea cu încântare pe geamul avionului, uitase suferinţa provocată de dragostea pentru Bogdan. I-a dat un mail scurt, înainte să plece, şi l-a anunţat că nu va mai sta o perioadă în târgul lor natal. Era o împăcare cu ea însăşi şi cu trecutul care nu s-a închis între ei. Dar Lavinia era conştientă ca viitorul avea şi lucruri bune de oferit.

La aeroportul din Viena o aştepta o agentă a firmei la care aplicase pentru job, ţinea ridicat un carton pe care scria *„Willkommen, Lavinia!”.* Când a ajuns în dreptul ei, s-a prezentat şi i-a spus să o urmeze. Au luat un autobuz, iar pe drum fata a întrebat-o cum a călătorit, dacă e obosită, i-a povestit pe scurt că familia locuieşte într-o suburbie a Vienei şi că acolo avea şi cazare. Că este vorba de doi soţi în jur de 40 de ani, care au doi copii, dintre care unul cu dizabilităţi, şi e complicat să-l ducă la o şcoală. Amândoi aveau ca afacere o mică fermă şi munceau până noaptea târziu, iar varianta unei educatoare acasă li

se părea foarte bună. Au ajuns la agenţie, unde Lavinia a semnat un contract care prevedea că, dacă în aceste trei luni una din părţi nu este mulţumită, să fie reziliat. Dacă, după acest termen, toată lumea era mulţumită, contractul se prelungea de comun acord. Lavinia nu putea să nu constate ironia sorţii: cu puţin timp în urmă, a minţit că mergea acasă la un copil imobilizat, ca să predea, când de fapt se întâlnea cu Bogdan. Iar acum urma să se ocupe cu adevărat de un astfel de copil, ca să uite de Bogdan.

Fata de la agenţie a dat un telefon scurt şi i-a spus Laviniei că pot pleca. Până în suburbie, au mers cu maşina firmei, condusă de fată, care nu a vorbit prea mult. Spunea că e obosită, se afla în Austria de mai bine de un an, era originară dintr-un orăşel din Ardeal şi muncea mult. Voia să strângă bani şi să se întoarcă acasă, unde o aştepta logodnicul ei. Lavinia se gândea că în acel moment s-au intersectat două destine, iar ceea ce pentru unul reprezenta viitorul, pentru celălalt urma să aparţină trecutului. O axă a timpului pe care Lavinia spera să se piardă silueta militarului şi toate suferinţele iubirii pentru Bogdan. Ciudat era că reuşise să nu se mai gândească la el din momentul aterizării. Şi atunci şi-a promis să trăiască intens orice clipă care nu o lega de el, astfel încât să-l poată uita.

Maşina a oprit în faţa unei case nu foarte mari, în stil rustic, cu o curte în faţă, ce avea o mică grădină cu flori şi un foişor. Fata de la agenţie a bătut în poartă, iar un câine a început să latre. Lavinia adulmeca aerul curat şi nu-i venea să creadă câtă linişte era în jur. Se auzeau doar zgomotele naturii. Din casă a ieşit o femeie înaltă, ştearsă şi foarte serioasă. Le-a invitat înăuntru, iar Lavinia s-a mirat când a auzit-o vorbind româneşte, cu un puternic accent german. Avea să afle că e şi ea românca, dar plecată în Germania de copil şi măritată cu un austriac. Fata de la agenţie şi-a luat la revedere, iar Lavinia a rămas singură cu Trude, cea care îi era un fel de patroană, de acum. A condus-o în camera ei, care avea intrare separată şi o baie proprie. I-a arătat bucătăria şi aparatura casnică, apoi a lăsat-o să se schimbe de hainele de pe drum. Lavinia şi-a sunat soţul, apoi a despachetat şi a făcut un duş. Se simţea foarte bine şi abia aştepta să-l cunoască şi pe copil. A ieşit încet din cameră şi s-a dus la bucătărie, să-şi toarne nişte cafea, pe care Trude o pregătise. Se uita pe geam la pădurea care se întindea în faţa ochilor. Când a venit, a apucat să vadă că nu era o casă chiar izolată, ci pe o stradă locuită şi de alţii. S-a gândit că iarna trebuie să fie

aici ca în basme. Trude a venit împreună cu un copil în scaun cu rotile, cam la 11 ani. Avea membrele chircite, dar a zâmbit când mama lui a prezentat-o pe Lavinia. Vorbea greu şi a făcut efort să-şi articuleze numele: *„Peter*". Lavinia l-a îmbrăţişat şi a simţit imediat că se vor înţelege. Aşa a şi fost în lunile care au urmat.

Lavinia se trezea devreme, când proprietarii erau deja plecaţi la fermă. Soţul lui Trude era un bărbat mustăcios şi tăcut. Venea noaptea târziu acasă, mânca şi adormea. Muncea mult şi era asprit de muncă. Părea un băiat de la ţară, spre deosebire de Trude, care avea gesturi elegante, dar păreau să aibă o căsnicie liniştită, bazată pe mult respect. În sensul că el îşi asculta atent soţia şi o aproba în ceea ce voia să facă. Lavinia se simţea ca într-o familie, nu a auzit niciodată ca cineva să se certe sau să ridice vocea în casa aia. Băiatul cel mare venea săptămânal de la Viena, unde învăţa la un liceu renumit. Avea o prietenă în vecini şi stăteau mult de vorbă în foişorul din curte. La rândul ei, Lavinia mai mergea la Viena în weekend, ca să se plimbe, să intre într-o cafenea sau cofetărie. Mai făcea cumpărături pentru Trude, de care, deşi nu discuta mult, se simţea apropiată. Cu Peter mergeau lecţiile bine, era un copil care dădea tot ce era mai bun şi care, în ciuda bolii, dorea să se întreacă pe sine. Lavinia s-a ataşat de el şi zilele parcă zburau.

Într-o seară, s-a pomenit cu un mesaj de la Bogdan. *„Mi-e dor de tine".* Atât. Dar a fost suficient ca să revină toate sentimentele trăite pentru el. Câteva ore s-a frământat, pentru că nu a ştiut ce să-i răspundă. Nici cu Peter nu a fost în apele ei. Seara i-a răspuns şi ea scurt lui Bogdan: *„Sunt bine. Ce faci?".* Nu dorea să-i spună că îi era dor şi ei. Ar fi minţit dacă nega asta, dar nu mai voia să dezgroape acel sentiment din suflet. Dar el nu i-a mai dat niciun răspuns. Dintr-odată, Lavinia s-a întristat, au urmat zile gri pentru ea, în aşteptarea unui semn de la el. Era furioasă pe sine, pentru că era slabă şi a cedat la primul mesaj primit de la Bogdan. Era clar că el continua să se joace cu sentimentele ei, tocmai din frustrarea că ea a plecat pe neaşteptate şi pentru că, aflându-se departe, ştia că nu are multe mijloace ca să-l contacteze. Ultimele lor email-uri nu au fost chiar civilizate, Lavinia a rămas surprinsă de tonul lor agresiv şi ameninţător, de faptul că el îi spunea că *„face pe-a victima*", că e *„agasantă*", când ea nu dorea decât nişte mici explicaţii. Şi-a jurat atunci că nu îi va mai scrie. Nu numai că nu s-a putut abţine, dar l-a anunţat când a plecat la Viena şi i-a răspuns şi acum. Nopţile se trezea plângând şi şi-a spus că nu mai poate

continua aşa. La lecţii nu mai avea răbdare, iar Peter începea să strige când se simţea neglijat. Trude l-a auzit o dată şi a intrat în cameră privind-o întrebător. I-a văzut lacrimile de pe faţă, dar nu i-a spus nimic şi a ieşit. După lecţii, o aştepta în bucătărie. Lavinia a lăsat privirea în pământ de ruşine. Oamenii ăia erau atât de buni, iar ea nu a avut altceva de făcut decât să se lase afectată de toată mizeria făcută de Bogdan. Şi-a cerut scuze faţă de Trude şi i-a zis că trece prin nişte momente grele, dar că îşi va reveni.

— Când lucrezi cu un copil, mai ales cu unul ca Peter, trebuie să laşi toate poverile la uşă. Aveam referinţe bune despre tine şi chiar eram bucuroasă că am găsit ce căutam de atâta vreme. Se pare că m-am înşelat, i-a spus Trude pe un ton rece, fără să i se clintească niciun muşchi pe faţă.

— Promit că nu se va mai repeta niciodată, i-a răspuns Lavinia pe un ton disperat.

Nu depindea financiar de acel job, se putea întoarce oricând la şcoala ei, dar era în joc demnitatea şi nu putea să lase lucrurile aşa.

— Îmi pare rău. Nimeni nu garantează că, dacă ţi s-a întâmplat o dată să nu îţi controlezi nervii, nu vei mai face şi altă dată ceva mai grav, i-a replicat Trude cu voce de gheaţă.

Lavinia îşi frângea mâinile şi îşi oprea lacrimile, pentru că altfel nu ar fi dovedit control. Când chiar nu ştia ce să mai zică, s-a auzit o uşă trântindu-se la perete, iar în bucătărie a apărut Peter, cu scaunul lui pe rotile electric. A tras-o pe Trude de rochie şi i-a strigat că nu vrea să plece *frau Lavinia*. În seara aceea, ea a stat cu Peter până ce acesta a adormit şi l-a mângâiat continuu pe frunte. Copilul scotea în somn suspine, iar Lavinia simţea că i se rupe sufletul. *„Ce-am făcut? Ce fac?*", se întreba speriată. Băiatul prezenta faţă de ea un ataşament aproape bolnav; cu cât stătea mai mult cu el, cu atât era mai greu de rupt legătura. Pe de altă parte, nu se simţea pregătită să se întoarcă acasă. Nu a venit ca fata de la agenţie, să facă bani, ci ca să uite.

A doua zi dimineaţă, a găsit-o pe Trude la cafea şi i-a povestit prin ce trecea. Era mai bine să spună adevărul, decât să se fi crezut despre ea că e labilă psihic. Trude a ascultat-o cu atenţie, apoi i-a zis zâmbind:

— Poţi să stai aici până te vindeci, dragostea e boală grea. Iar Peter ţine mult la tine.

— Ştiu, şi asta mă frământă. Ce va fi când va trebui să plec? a

întrebat-o Lavinia îngrijorată.

— Nu-ţi fă probleme, copiii uită, i-a răspuns Trude.

Iar Lavinia s-a simţit înfiorată de vocea ei lipsită de emoţie. Dar a realizat că poate era ea prea implicată.

Cele trei luni de probă au trecut, iar Trude a decis să-i încheie contractul până la sfârşitul anului. Desigur că soţul ei nici nu a participat la vreo discuţie, întreaga casă era lăsată pe mâinile soţiei, iar ea se descurca foarte bine. În timpul zilei, avea o femeie care o ajuta să pună conserve cu legume şi dulceţuri, o ajuta şi la curăţenie. Avea grijă de Peter să fie hrănit, curat şi ţinea legătura şi cu Thomas, fiul cel mare, care nu mai vorbea cu fata din vecini. În schimb o privea mult pe Lavinia şi stătea des în preajma ei, când venea acasă. Obişnuiau să se aşeze toţi în faţa şemineului şi povesteau, iar el o privea insistent. Lavinia a început să se jeneze, dar apoi s-a gândit că e totuşi copil, deşi împlinise 17 ani.

Într-o seară, după cină, Lavinia s-a dus cu farfuriile în bucătărie, iar băiatul a ajutat-o. În timp ce ea s-a aplecat, să le pună în maşina de spălat, el a luat-o în braţe. Lavinia a fost atât de surprinsă de acest gest, încât pur şi simplu s-a speriat. I-a simţit braţele subţiri cum o cuprind stingher de mijloc şi l-a împins.

— Să nu mai faci niciodată asta! Ai înţeles? i-a şuierat, ca să nu fie auzită de cei din cameră.

— Te rog să mă ierţi! Şi să nu mă spui mamei! a răspuns el aproape scâncind.

Laviniei i s-a făcut brusc milă şi i-a spus:

— Dacă îmi promiţi că îmi povesteşti de ce ai făcut-o!

S-au întors în cameră, era suspect să stea atât timp singuri în bucătărie, iar Lavinia s-a oferit să strângă masa. Thomas a rămas şi el, să o ajute.

În timp ce ştergeau vasele şi le aranjau în dulap, băiatul i-a spus că nu mai era cu fata din sat şi că îi plăcea de o fată din Viena, dar ea era *„aristocrată, iar el ţăran”* şi voia să vadă cum e să ţină în braţe o fată de la oraş.

— Tu eşti ca o prinţesă, i-a spus Thomas.

Lavinia a râs, gândindu-se la târgul ei natal, care i se părea prăfuit şi ostil. Dar a măgulit-o complimentul lui Thomas, recunoştea, avea o doză de vanitate, şi nu i-a spus nimic. Îi plăcea că Trude i-a învăţat româneşte pe copii, mai greu cu Peter. De atunci, s-a dezvoltat

între ei o prietenie adevărată, în care Lavinia era pe post de mentor. Îi făcea bine această terapie pe care o oferea altcuiva, de fapt şi-o făcea ei însăşi. Îi spunea lui Thomas tot ce ea a greşit şi n-ar mai fi repetat, dacă ar fi putut să dea timpul înapoi.

Acasă se întorcea o dată la două luni, găsea totul la fel de cald, dar între ea şi soţul ei s-a cuibărit o înstrăinare pe care niciunul dintre ei părea să nu o estompeze. Copilul creştea, Lavinia avea sentimente de vinovăţie că nu era cu el şi că avea grijă de copii străini, însă simţea că nu era încă pregătită să revină la viaţa de dinainte. Bogdan nu i-a mai dat niciun semn, iar ea a învăţat încet să-şi poarte rana în inimă. Fantoma militarului nu o mai bântuia deloc şi considera asta un semn bun. Cu timpul, s-a obişnuit să nu mai aştepte mesaje sau telefoane, să nu se mai intereseze de Bogdan prin tot felul de ferestre din internet şi a constatat că îi este mai bine aşa.

La încheierea anului contractual, Trude i-a propus să îl prelungească încă pe atât. Lavinia a acceptat, însă i-a spus sincer că este posibil să se întoarcă acasă mai devreme, la copilul ei, de dorul căruia abia mai putea să gândească. Aşa a şi fost, a mai stat trei luni, apoi, conform înţelegerii, a anunţat-o pe Trude că a decis să plece acasă, pentru ca aceasta să aibă timp să găsească pe altcineva. Înainte de a pleca, Trude a făcut tort, iar Thomas i-a luat cadou o cutie muzicală. În ciuda temerilor ei, Peter a acceptat uşor vestea, pentru că i-a promis că va reveni în vacanţă împreună cu copilul ei. Noua educatoare urma să-şi ia postul în primire curând, era tot o fată românca, studentă la Litere, pe care Trude a selectat-o din oferta agenţiei.

Lavinia era împăcată că urma să se întoarcă în târgul ei natal. Strânsese şi ceva bani, pe care i-a trimis periodic soţului, dar nu asta o interesa, ci faptul că a reuşit să se detaşeze de iubirea pentru Bogdan şi să nu mai tânjească să-l audă. Peste trei zile, urma să redevină învăţătoarea respectată la ea în oraş, să se ocupe de casă şi de copilul ei şi să se reapropie de soţ, care părea să stea cumva în expectativă, fără curajul de a schiţa un gest, de teamă să nu greşească cu ceva. Uneori pur şi simplu este mai bine să nu faci nimic în iubire. Poate gesturile mari şi nebuneşti o fac să se retragă speriată, iar cele mici şi stângace să strice mai mult. Poate e mai bine să stai şi să treacă timpul, fără să ai aşteptări.

Pe drumul de întoarcere, în avion, a avut o tresărire scurtă,

Bogdan i-a răsărit pentru o clipă iar în minte. Şi-a amintit purtarea lui inexplicabil de urâtă şi uşurinţa cu care s-a jucat cu inima ei, şi atunci a avut o revelaţie, că el atâta putea să dea. Ajunsese la limita lui, care nu era şi a ei. Ni se întâmplă să ne îndrăgostim de cineva care e prea puţin pentru noi, investim emoţii şi ne lăsăm furaţi de vorbe simple, care altădată nici nu ne-ar fi atras măcar atenţia. Chiar ajungem să le credem şi să le răspundem. Adaptăm nivelul, ca să ţinem pasul, pentru că ce nu faci pentru dragoste? Bruma ta de luciditate vede clişeele. Celălalt începe să obosească, nu-şi mai alege vorbele, e prea mult pentru el. Şi lasă loc cuvintelor brute, care taie în inimă, dar lui nu-i mai pasă. Trăsura de aur la care s-a înhămat devine prea grea, o lasă în mijlocul drumului şi pleacă. Rămâi prinţesă singură şi scrutezi în jur cu privirea. Florile şi fluturii au dispărut, vezi doar nişte câmpii goale. Îţi auzi inima, încă bate. Şi o iei la rost, cum de s-a putut îndrăgosti de atâta pustietate? Thomas a avut dreptate, era totuşi o prinţesă.

Acasă, s-a cufundat rapid în problemele legate de şcoală, urma să preia o nouă promoţie de copii, iar, în paralel, şi-a înscris băiatul la şcoală, dar în altă clasă, nu voia să-i fie elev, considera că e mai bine aşa. Cu soţul ei vorbea puţin, iar el continua să se poarte normal, fără presiuni şi întrebări. Avea aceleaşi tabieturi când venea de la serviciu, îşi lăsa şosetele în pantofii din hol, lucru care de obicei o scotea din sărite pe Lavinia, dar acum a făcut-o să zâmbească. Iar seara îşi prepara acelaşi ceai de plante, cu multiple proprietăţi benefice. Casa era îngrijită, contribuise şi mama ei la asta, cât timp Lavinia a fost plecată.

Într-o zi, a aflat că mama lui Bogdan a murit, în urma unei operaţii complicate. Ştia că el va veni la înmormântare, iar ea nu putea lipsi. Era o comunitate mică, ce împărţea în sânul ei atât bucuriile, cât şi durerile. L-a văzut de cum a intrat în curte, stătea sub un copac, de vorbă cu încă doi bărbaţi. El s-a întrerupt din discuţie şi s-a uitat la ea, cumva surprins. Dar ea nu i-a răspuns privirii şi şi-a apucat soţul strâns de mână, iar acesta a reacţionat tot printr-o strângere, ca o garanţie că era acolo pentru ea. Lavinia a trecut pe lângă Bogdan cu un salut rece şi a mers mai departe. Ştia că va avea o secundă de acoperit toată viaţa şi îşi asuma acest lucru. Pentru că fiecare iubire are clipa ei magică şi care te va urmări multă vreme. E clipa care însumează tabla înmulţirii, tabelul lui Mendeleev şi toate poeziile lumii. Poţi să uiţi o iubire, gesturi, vorbe, dar nu şi clipa în care ţi-a atins sufletul. Când

toate stelele s-au aliniat, pentru ca tu să fii fericit, iar inima să se deschidă. E clipa iarba-fiarelor, care a spart lacăte grele, şi nu o poţi converti în nimic ca să uiţi. În restul timpului, mănânci, te plimbi, faci sex, dar suma de *„trăieşte clipa”* îţi va da pe minus. Cu unu. Cu acea clipă.

CAPCANA PENTRU VRĂBII

S-a trezit dimineaţă, buimacă şi cu un gust acru în gură. Fumase mult seara, într-una din marile tăceri – cum le spunea ea – pe care a avut-o cu Lucian. Pentru că nu mai puteau de mult timp să discute. Se certau foarte des în ultimul an de căsnicie şi, de fiecare dată, ea îi propunea să stea de vorbă. Se aşezau epuizaţi la masa din bucătărie, cu ţigările aprinse, fumau şi tăceau. Nici măcar nu se priveau. El învârtea la nesfârşit paharul cu băutură, ea număra carourile de pe faţa de masă. Ştia câte sunt pe orizontală, pe verticală şi în diagonală. Din când în când, ridica ochii şi-l privea. Aştepta să îl audă spunând ceva, deşi ştia că nu a spus nimic nici data trecută. Simţea că ceva s-a rupt între ei de o vreme şi cumva prelungea viaţa asta în doi, chiar şi prin tăcere. Magda ştia că va urma ceva care le va schimba amândurora vieţile, dar alunga mereu gândul. O înspăimânta acea urmare neştiută. L-a auzit pe Lucian cum respiră adânc şi vorbeşte cu mare efort:

— Nu mai suport.

— Ce anume nu mai suporţi? l-a întrebat Magda repede, de parcă i-ar fi fost teamă să nu piardă momentul în care el şi-a făcut curaj să vorbească după atâta tăcere.

Amândoi păreau că au uitat să vorbească şi reînvăţau acum să o facă. Lucian stătea cu capul în jos, evita să-i vadă Magdei ochii. De ochii aceia s-a îndrăgostit cândva şi tot după ochii aceia a plecat în lume.

S-au cunoscut la începutul anilor '90, când încă bântuia spiritul revoluţionar al schimbării. Amândoi erau ziarişti cu sângele clocotind de dreptate şi adevăr. Acum, toate acestea li se păreau caraghioase, nişte lozinci caragialeşti, dar, pe vremea aceea, le respirau. Veneau din oraşe diferite, nu foarte departe unul de altul. Ea de la Dunăre, el de la munte. S-au întâlnit în redacţie, pe hol, ea aştepta să intre cu un articol la redactorul şef, el tocmai ieşea din biroul lui Jack, cum îi spuneau ei şefului. Magda l-a privit intens câteva secunde, cu ochii ei negri, scânteietori, ochii după care el a simţit că putea merge până la capătul lumii. S-a dus în biroul lui, abia dezlipindu-se de făptura aceea înaltă şi mlădioasă, cu siluetă de manechin, cu părul negru spre albăstrui, din care fiecare fir parcă îl ademenea. A terminat articolul la care scria de dimineaţă şi s-a dus să-l dea dactilografei, iar acolo s-a întâlnit iar cu ochii scânteietori. Ea îi dicta un text lui tanti Mimi, dactilografa, iar

când el a intrat, s-a întrerupt şi l-a privit scurt. I-a întins mâna firesc: *„Bună, sunt Magda!*". El a fost atât de surprins, încât i-a cuprins mâna, dar fără să-şi spună numele. Ea îi ţinea palma, ca într-o capcană pentru vrăbii, asta i-a trecut atunci prin cap, şi îl privea întrebător. El şi-a dat seama şi a rostit tare, cam prea tare: *„Lucian*". De parcă atunci şi-a amintit cum îl cheamă. Şi a zâmbit larg, *tâmp de fericire,* cum avea să-i spună ea mai târziu. Magda i-a zâmbit şi ea, un amestec de duioşie şi încurajare.

— Eşti nouă la noi? a întrebat-o el pe un ton mirat. Nu o mai văzuse prin redacţie.

— De trei zile. Dar nu pentru mult timp, a răspuns ea pe un ton şăgalnic.

La privirea lui plină de uimire şi confuzie, Magda a adăugat râzând:

— Plec corespondent într-o zonă de conflict.

A măsurat-o din cap până în picioare şi nici nu şi-a dat seama cum a rostit următoarea invitaţie:

— Eu zic să bem o cafea, până te mai prind aici.

Magda a râs, iar părul îi fremăta. A strâns conştiincioasă colile de la tanti Mimi şi a ieşit cu Lucian din birou.

Era sfârşit de vară auriu, stăteau pe terasa din apropierea redacţiei. Aici se adunau toţi ziariştii, la cafea şi o ciorbă caldă. Totul era ieftin, studenţesc şi vesel. Magda şi Lucian îşi povesteau printre fumuri de ţigară cum a început fiecare aventura în gazetărie. Ea venea dintr-un oraş din Moldova, unde scrisese la un ziar local. Dorea mai mult, ştia că poate mai mult. Franc, i-a spus că are un copil dintr-o căsătorie terminată prost, iar primul gând al lui Lucian a fost că ce tâmpit trebuie să fi fost soţul ei. Magda i-a citit gândul.

— Eram tânără, iar femeile sunt proaste când se îndrăgostesc, indiferent de vârstă.

— L-ai iubit? a întrebat-o el.

— Atunci aşa credeam.

Lui Lucian i s-a părut că ea s-a întristat puţin, dar, când i-a văzut firele de păr fremătând, şi-a dat seama că a fost doar umbra aducerii aminte. În acel moment a dorit-o pe Magda, dar nu în sensul carnal, ci ca să o ia la el acasă şi să o protejeze, să o facă fericită. Şi-a pus delicat palma pe palma ei întinsă pe masă, lângă ceaşca de cafea, şi i-a zis cu un curaj pe care l-a considerat mai târziu nebun:

— Te rog să ai gijă de tine acolo. Te voi aştepta la aeroport.

Magda l-a privit cu drag, nu era mirată, ştia ce sentimente poate stârni în sufletul unui bărbat. Era conştientă de atracţia pe care o emana. A dat din cap ascultătoare şi s-au ridicat de la masă în acelaşi timp, privindu-se în ochi şi ţinându-se de mâini. Apoi au pornit către redacţie. Amândoi se uitau încântaţi la apusul de după clădirea impunătoare, în stil rusesc, ce adăpostea mai multe redacţii. Fără să ştie de ce, Magda a simţit că el e bărbatul care o aştepta şi care avea să o aştepte oricât.

Cât a fost plecată în zona de conflict, vorbeau zilnic; el era îngrijorat, o sfătuia să nu se expună şi să bea lichide. După două săptămâni, el era la aeroport, aşa cum a promis. Emoţionat, cu un buchet de lalele în mână. S-au privit câteva secunde, apoi s-au îmbrăţişat tăcuţi. Prin asta îşi spuneau totul. Lucian a cerut-o de soţie acolo, în aeroport, iar Magda a zis *Da*. S-au mutat până la căsătorie, nu mai aveau răbdare. Toate zilele lor împreună curgeau minunat, aproape perfect. Cafeaua pe care o beau împreună dimineaţa, sub razele de început de zi strecurate prin jaluzea, modul în care pielea picioarelor li se atingea electrizându-se, mâinile şi gurile care se căutau, toate formau un paradis, pe care niciunul dintre ei nu a crezut că putea să-l trăiască vreodată. Erau de fapt lucruri simple, pe care fiecare le mai trăise, dar cu altcineva. Însă lucrurile simple sunt frumoase doar când sunt trăite cu intensitate şi sincer.

După căsătorie, Magda şi-a adus fata de la bunici şi a înscris-o la şcoală. Lucian se purta cu ea ca un tată. O ducea la şcoală, mergea la şedinţele cu părinţii, iar fetiţa, un pic timorată de scenele violente la care fusese martoră de la naştere, s-a apropiat încet, încet de el. Magda era atât de fericită, încât seara, când punea capul pe pernă, se ruga şi mulţumea pentru darul primit. Concentrată pe venirea la Bucureşti şi să îşi facă meseria cât mai bine, o rupsese cu trecutul fără niciun resentiment. Nu dorea decât să îi asigure un viitor bun fetiţei ei, dar fără ca acest lucru să includă un bărbat în viaţa ei. Se pare că reuşise mai mult decât atât.

După doi ani, Magdei i s-a propus un post care nu avea legătura cu presa, dar care îi crea multe oportunităţi. A acceptat, însă Lucian nu a plecat de la ziar, fusese promovat ca redactor şef adjunct şi nu-şi dorea altceva. Vremurile se precipitau, marile schimbări promise după ’90 se lăsau aşteptate, economia o luase la vale, iar Magda a început să

se teamă pentru viitorul fetiţei ei. Între timp, au adoptat un băiat, pentru că ea nu mai putea avea copii, după bătăile încasate de fostul soţ. Asta era singura umbră în căsnicia lor, pentru că Lucian şi-ar fi dorit un copil cu Magda doar pentru că îşi promisese şi lui că o va face fericită. Adopţia s-a dovedit a fi cea mai bună alegere, însă. Băieţelul era lipicios şi cuminte, iar Lucian l-a iubit din prima clipă.

Magda purta încă traumele copilăriei pline de neajunsuri şi povara căsniciei zbuciumate, din care pur şi simplu a evadat cu o valiză în mână, într-un tren de noapte spre Bucureşti. Nu mai suportase respiraţia cu alcool ce infesta dormitorul în fiecare seară, nici loviturile, nici partidele de sex vecine cu violul. Când şi-a găsit o garsonieră cu chirie în Capitală, a jurat că va face tot posibilul ca fetei ei să nu-i lipsească nimic şi să o aducă repede lângă ea. Nu se vindecase de tot, dar, în scurt timp, s-a angajat la cel mai bun ziar din ţară, avea un salariu mare. Încă alegea hainele ieftine şi punea deoparte bani. Mânca puţin şi pe sărite. Ca şi cum mereu o pândea cineva, gata să se repeadă ca un uliu asupra ei. Meseria a deschis-o mult, i-a dat curaj şi a ieşit, de câteva ori, şi cu bărbaţi în oraş. Însă nu avea chef, nu-i dădea inima ghes. Nu era pregătită să înfrunte o nouă dragoste. Pentru ea, dragostea era un fel de război, în care trebuia să duci lupte grele, ca să nu laşi steagul jos. Fericirea nici nu exista în ecuaţie, ea nu fusese fericită în dragoste şi nici nu credea că trebuie să se gândească la aşa ceva. Dar Lucian a fost cel care i-a adus fericirea pe o tavă de argint şi ea o privea din când în când oglindindu-se acolo. Şi tot nu-i venea să creadă. De aceea orice ştire legată de instabilitatea socială o făcea să meargă rapid în trecut, la frica zilei de mâine, şi câte zile au fost... În jurul ei, oamenii vorbeau de emigrare. Unii au apucat să plece şi trimiteau semne de bine către cei de acasă.

Într-o seară, când copiii dormeau, iar Lucian încă nu venise de la redacţie, Magda a vorbit mult cu nişte prieteni care urmau să emigreze în Canada. Erau entuziaşti şi neliniştiţi, în acelaşi timp, iar Magda a simţit că-i invidiază puţin. Transmiteau acea adrenalină pe care ţi-o dădea perspectiva unei noi aventuri, o zare albastră spre care te duceai cu speranţă, dar fără să ştii ce te aşteaptă. Şi tot sentimentul ăsta intens era farmecul. În acea seară, Magda a decis să emigreze cu toată familia. Rămânea să-l convingă pe Lucian, care nu era atins de gândul mutării. Câteva săptămâni, a umblat ca să facă rost de toate documentele. Încă nu-i spusese nimic lui Lucian. Apoi, într-o seară,

când el a venit ceva mai devreme acasă, l-a lăsat să mănânce şi, după ce i-a turnat un pahar cu vin, i-a spus fără ocolişuri:

— Lucian, cred că ar fi bine să plecăm din ţară.

El aproape că s-a înecat cu vinul.

— Cum să plecăm? Aici avem tot.

— Da, însă vezi ce turnură proastă iau lucrurile. Au trecut deja câţiva ani şi nu văd mare lucru. Copiii au nevoie să înveţe în şcoli moderne, să crească între oameni civilizaţi. Nu mă mai simt acasă, i-a zis Magda pe un ton repezit şi aproape disperat.

Lucian o asculta şi nu-i venea să creadă. O iubea la fel de mult şi vedea pe faţa ei că nu e mulţumită. Într-un fel, el se considera responsabil pentru asta. Şi avea dreptate cu declinul economic, doar era ziarist, îi treceau ştirile la prima mână prin faţa ochilor. Toate lucrurile se îndreptau către o direcţie greşită, dar toată lumea se făcea că nu observă. A fost pentru prima oară când Lucian a tăcut mai mult decât de obicei. Şi asta a descumpănit-o pe Magda, pentru că ei îşi vorbeau tot timpul.

— M-am ocupat deja de tot. Trebuie doar să trimitem dosarul pentru interviu, i-a spus ea repede.

Voia să-l scoată din tăcere.

— Cum adică te-ai ocupat de tot? Fără să vorbeşti şi cu mine? a întrebat Lucian pe un ton supărat şi privind-o în ochi, ochii pe care îi iubea atât de mult.

— Tu eşti până seara la redacţie, nu ai timp. Am vorbit cu vecinii noştri care au plecat acum două luni, sunt foarte bine acolo, a răspuns Magda pe un ton hotărât, ca să-i arate cumva că nu e intimidată de privirea lui.

— Unde *acolo*?

— În Canada.

După asta, au tăcut amândoi câteva minute. Magda a sărit prima de pe scaun şi s-a dus lângă el, ca să-l ia în braţe. I-a spus şoptit la ureche:

— Gândeşte-te că vom fi noi doi şi copiii într-o lume civilizată, fără porcăriile astea de aici.

Lucian se frământa, îşi freca fruntea cu palma, apoi i-a zis pe un ton stins:

— Ce-mi faci tu mie, fată dragă?...

— Va fi bine, Lucian. Aici nu mai avem nicio şansă, i-a zis ea

încet şi l-a sărutat cu pasiune pe gură.

El s-a ridicat în picioare şi a cuprins-o cu putere, cu ambele braţe, a ridicat-o şi a aşezat-o pe dulapul pe care ea de obicei tăia legumele. Magda şi-a desfăcut picioarele dând capul pe spate, cu ochii închişi, iar Lucian a intrat în ea cu dorinţă. Suportul de tacâmuri zdrăngănea ritmic, acoperit de gâfâielile lor. Mai întâi în crescendo, apoi din ce în ce mai sacadat, până când respiraţiile lor au revenit la normal. Ca o muzică ce îi acompania. Lucian a luat-o pe Magda strâns în braţe, fără să spună nimic, iar ea a ştiut că vor pleca.

Timp de două luni, au fost ocupaţi cu interviul la ambasadă, pe care l-au luat fără probleme, şi cu pregătirile pentru plecare. Cel mai greu a fost să-i anunţe pe cei apropiaţi. Familiile au fost şocate, pentru că Magda şi Lucian le-au lăsat pe ultimul loc în anunţarea veştilor. Au vrut să evite discuţiile interminabile şi întrebările de tot felul. Nici demisiile de la slujbele pe care le aveau nu au fost mai uşoare. Magda lucra într-un sistem de stat, iar şeful de ziar i-a ţinut lui Lucian o adevărată predică încercând cu disperare aproape să-l convingă să se răzgândească. Dar el avea în minte ochii Magdei şi nu a cedat rugăminţilor.

Magda s-a ocupat de bagaje, au luat haine, veselă, medicamente, cărţi, aşa cum i-au sfătuit cei deja emigraţi. Copiii erau puţin nedumeriţi, dar surescitaţi la gândul unei călătorii lungi cu avionul. Când au ajuns în aeroport, înconjuraţi de valizele înfoliate, mai multe decât puteau ei duce, Lucian a simţit că i se sfâşie sufletul. A sperat cumva ca avionul să nu mai decoleze, să se întâmple ceva şi să se anuleze. La punctul de control, a trecut ca un robot după copii şi Magda. Avea faţa imobilă şi nu a răspuns nici când un vameş l-a recunoscut. Scrisese mai demult în ziar despre cazul unui cetăţean străin care a vrut să scoată din ţară nişte obiecte de patrimoniu. L-a desprins din amorţeală vocea Magdei, care se certa cu cineva. Doi bărbaţi în civil i-au barat calea şi i-au spus că nu are voie să plece. Erau de la fostul ei loc de muncă şi tot spuneau că e bănuită de „trădare". Lui Lucian nu-i venea să creadă. S-a apropiat de ei şi s-a prezentat. Şi aceştia îl ştiau. Era o celebritate în presă. A făcut şi a coordonat anchete grele, cu subiecte delicate. Magda a făcut o criză de nervi şi a început să plângă. Lucian discuta calm cu cei doi, le-a arătat documentele de emigrare, apoi a calmat-o pe Magda, pentru că şi copiii deveniseră agitaţi. Şi, sub privirile neputincioase ale vameşilor, au

trecut de *check in,* către poarta de îmbarcare. În urma lor, cei doi făceau semne amenințătoare cu mâinile. Iar Lucian s-a gândit că Magda avusese totuși dreptate să plece dintr-o țară care-și trata cetățenii ca pe infractori. Își amintea de poveștile celor care voiau să plece afară înainte de 1989 și se simțea la fel. Când avionul a decolat, a avut un amestec de ușurare cu un sentiment de dezrădăcinare. S-a uitat la Magda, care adormise pe scaun, apoi la copiii care răsfoiau o revistă. Universul lui era acolo unde erau ei.

Lunile de acomodare au trecut repede, cu aplicațiile pentru job, cu înscrierea copiilor la școală, cu orientarea în orașul care stătea să-i înghită. Magdei i se părea că totul era mai mare față de ce știa ea de acasă. Clădirile, păsările, oamenii erau politicoși, cu un zâmbet mecanic pe față. Magda a făcut ceea ce se pricepea, un ziar pentru români, care nu a funcționat multă vreme. Apoi s-a înscris la niște cursuri pe achiziții, pentru că și-a dat seama că nu are șanse cu jurnalismul, care era diferit față de gazetăria furibundă din România. Lucian și-a găsit de lucru ca inginer la o companie care asambla produse electronice. Nu era mulțumit că s-a întors la meseria de bază, dar, cum Magda lucra și ea, își puteau face credit pentru o casă. Ceea ce au și făcut curând. Pentru că ea își dorea o casă a lor, iar el încă o iubea și îl urmăreau ochii ei peste tot. Făceau dragoste cu aceeași pasiune, dar urmată cumva de o tristețe de care niciunul dintre ei nu vorbea. Nu mai erau aceiași, pentru că nimic nu mai era la fel. Copiii s-au adaptat cel mai repede, și-au făcut prieteni și erau încântați de școală. Pentru că profesorii le vorbeau frumos și nu îi vânau atunci când nu învățau. Magda observa cu mirare că, deși muncea mult la job, nu întârzia, nu lipsea și chiar făcea chiar mai multe decât avea în fișa postului, nu promova. Până când o prietenă poloneză i-a spus că e prea elegant îmbrăcată. Nu i-a venit să creadă, dar s-a uitat în jur la colegele ei. Toate erau îmbrăcate sobru, cu bluze până în gât, fuste largi, fără accesorii. Magda purta fuste strâmte, care îi reliefau silueta de manechin, coliere și brățări. Era mereu machiată și aranjată la păr. Ar fi însemnat să renunțe la propria feminitate, cel puțin așa simțea. A decis să o facă treptat. Mai întâi să lase acasă bijuteriile, apoi să schimbe fustele cu altele mai impersonale, să nu se mai fardeze și să cumpere bluze cu volane, pe care nu le mai purtase din liceu.

Lucian zâmbea din ce în ce mai rar, dar Magda nu a observat asta imediat, pentru că nici ea nu mai zâmbea ca altădată. Era

acaparată de muncă, de dorinţa de a-i vedea fericiţi pe copii. Au reuşit să-şi ia o casă, iar Magda a fost entuziasmată când s-a ocupat să o decoreze. Era o casă tipic americană, fără etaj, cu un pic de curte şi o piscină mică. Casa avea multe încăperi, în care se intra prin holuri mai mari sau mai mici. Avea o pivniţă încăpătoare, pe care Magda a amenajat-o ca spălătorie. Seara, după ce copiii adormeau, cădeau amândoi frânţi. Se atingeau din ce în ce mai rar, iar îmbrăţişarea era tot mai pe fugă.

Anii au trecut repede, însă cu multe eforturi. Copiii erau la liceu, casa pusă la punct, dar Magda şi Lucian simţeau că ceva le lipseşte. Tăcerile între ei erau tot mai lungi, iar când discutau, ajungeau la ceartă. Comunicau în note discordante, de alto şi bas. Păreau să fi uitat nuanţele şi bunele maniere. El îi adresa vorbe urâte, ca *„proasta dracului*", *„m-am luat după mintea ta cretină*". Ea îi răspundea cu *„dobitoc*" şi *„idiot*". Îşi aruncau cu noroi în suflete, fără să mai şteargă. Iar mormanul creştea, până când a dat pe afară şi nu a mai putut fi oprit. Aveau relaţii intime în continuare, dar parcă în duşmănie. El o poseda cu un fel de ură, iar ea îi venea în întâmpinare cu o rezistenţă ostentativă. Era mai mult un raport de forţe, nu sexual, la finalul căruia erau uşuraţi, dar doar organic, nu şi sufleteşte.

Când stăteau la masă şi se pândeau tăcuţi, iar Lucian a spus că nu mai suportă, Magda a sperat într-un fel de reconciliere. Dar el s-a ridicat repede de pe scaun, ca electrocutat. O cunoştea prea bine, ştia că vrea să-l aducă înapoi şi nu mai avea putere să o înfrunte. Au adormit tot în tăcere. Când Magda a stins veioza de la capul patului, a simţit că se închide ceva în inima ei. Era ca o presimţire, aceeaşi pe care o avea de ceva vreme, că se va întâmpla o nenorocire, iar ea nu era pregătită.

Dimineaţa, a întins mâna ca din reflex şi a dat de cearşaful rece. A sărit din pat ca arsă şi a început să alerge prin casă şi să-l strige:

— Lucian! Lucian!

Casa rămânea tăcută. Ea continua să umble bezmetică de la dormitor la bucătărie, când, pe hol, s-a ciocnit de copii, care o priveau uimiţi. Se treziseră pentru că trebuia să meargă la şcoală. Magda a trecut pe lângă ei, de parcă nu îi vedea, şi s-a dus în subsol, continuând să-l strige cu disperare. L-a căutat şi în cele două băi, şi în camera de oaspeţi, şi în birou. A intrat în camerele copiilor, sperând ca el să îi facă o farsă şi să se ascundă. A ieşit pe terasă şi a dat ocol curţii, se aştepta

ca Lucian să apară de după casă şi să-i spună că a udat grădina sau că a făcut o baie în piscină. Deşi erau gesturi ridicole pentru un sfârşit de toamnă ca acela, când iarna îşi arăta colţii deja. A intrat grăbită în casă şi şi-a căutat telefonul. Se gândea că poate a păţit ceva. Prefera această falsă panică, decât gândul sumbru că el a plecat pur şi simplu. Copiii erau îngrijoraţi şi se ţineau după ea întrebând-o:

— Unde e tata?

Dar Magda nu le răspundea, lacrimile stăteau să ţâşnească şi încerca să le ţină în frâu. L-a sunat timp de zece minute în continuu, fără răspuns. Apoi s-a prăbuşit epuizată pe canapea şi a început să plângă în hohote. Băiatul şi fata s-au aşezat lângă ea şi au îmbrăţişat-o fără un cuvânt. Au asistat la lungile lor certuri şi tăceri, ei ştiau şi nu erau miraţi. Se mirau doar că o vedeau pe mama lor atât de neajutorată. Pentru că ea le-a fost un exemplu de putere şi voinţă. Magda şi-a şters lacrimile, i-a cuprins pe amândoi cu câte o mână de după umeri şi le-a zis pe un ton cu falsă autoritate:

— Hai, echiparea, că întârziaţi!

După ce au plecat copiii, Magda a rămas împietrită pe canapea, apoi s-a ridicat cu greu şi s-a dus să-şi facă o cafea. A sunat la serviciu şi a zis că se simte rău. În timp ce fuma, a sunat telefonul. A ştiut că e el. A răspuns cu teamă, dar şi cu nerăbdare.

— Alo, Lucian, ce faci, omule? Unde eşti? Eşti bine?

El nu a răspuns imediat, a lăsat-o să-şi termine avalanşa de întrebări.

— Sunt bine. Acum decolez spre România. Am luat banii care mi se cuveneau din contul comun. Ai grijă de tine şi de copii.

Ea a încercat să mai spună ceva, dar el a întrerupt-o brutal:

— Magda, te rog, fără întrebări inutile. Ţi-am spus că nu mai suport. Te voi suna eu când ajung acasă.

Magda a vrut să îi răspundă, dar el a închis. A început să plângă isteric şi să strige:

— Auzi la el, „acasă„! Aici e acasă! Nesimţitul şi cretinul dracului!

Când copiii s-au întors de la şcoală, ea le-a spus pe un ton plat că tatăl lor a plecat în România cu un business, dar a văzut pe feţele lor că nu o credeau. Era atât de obosită, încât nu i-a păsat.

Bineînţeles că el nu a sunat-o şi nici nu a răspuns la telefon. După câteva zile, Magda şi-a dat seama că îşi schimbase numărul.

Atunci au început să apară întrebările: De ce? De ce? I s-a părut că a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l ţină aproape. Multă vreme l-a învinovăţit pe el, apoi s-a gândit că poate i-a cerut prea mult. Poate l-a supraestimat, de fapt. A trebuit să facă faţă şi curiozităţii prietenilor comuni, toţi o ascultau avizi, dar nimeni nu o înţelegea. O consolau fără prea multă convingere, unii erau şi ei divorţaţi şi într-un fel se bucurau. Pentru că aşa e construită firea umană.

Într-o seară, a sunat-o el pe telefonul fix. Magdei i-a tresărit inima când l-a auzit. El i-a spus rece că şi-a găsit un job, a întrebat-o ce face, ce fac copiii şi i-a lăsat un număr de telefon, *în caz de urgenţă,* aşa s-a exprimat. Cu alte cuvinte, nu ca să comunice normal. Magda a plâns după ce au terminat de vorbit. A doua zi, a căutat un avocat şi a băgat divorţ. O făcea mai mult din ciudă, ca să-i dea lui peste nas. Deşi ştia că lui nu-i păsa deloc. Dar femeile găsesc diverse moduri ca să se răcorească atunci când sunt părăsite fără explicaţii. S-a retras în muncă, în rearanjarea casei, s-a îngrijit de copii, cu care petrecea mai mult timp. A început să iasă cu prietenii la diverse petreceri, a încercat să uite. Dar ştia că se amăgeşte. Îl iubea încă şi asta o făcea să-şi dea singură palme în oglindă. Totul ar fi fost uşor dacă nu era dorul. Nevoia de atingere, de prezenţă fizică, dar mai ales incertitudinea de a nu şti când îl va mai vedea. Sau dacă îl va mai vedea. Îi venea să-l sune şi să-i spună, aşa cum vorbeau ei, direct şi fără prefăcătorii: *„Băi, mi-aş da un rinichi doar ca să te mai văd! Aş trăi şi aşa, chiar şi o mână mi-aş da, şi un ochi. O bere se poate bea şi în condiţiile astea. Ştii tu, berea aia de care ziceai că o bem împreună. Dar, la naiba, cum să mă prezint în halul ăsta în faţa ta? Doar tu vrei o femeie întreagă, nu un monstru. Aşa că mai bine stau şi sufăr frumoasă şi singură ca proasta. O bere pot să beau eu şi fără tine".* Se întreba unde se duseseră glumele lor, cele cu care s-au cucerit unul pe altul şi care le pigmentaseră căsnicia? Glumele care i-au făcut să stea mult timp împreună, să treacă peste obstacole, pentru că oamenii îşi deschid sufletul atunci când râd şi primesc mai uşor vibraţiile celor dragi.

Timp de şase ani, s-a zbătut să se ţină dreaptă şi să se descurce. S-a descurcat, a reuşit să plătească din creditul la casă, să îi ţină pe copii la facultăţi şi să mai aibă grijă şi de ea. A avut câteva întâlniri cu bărbaţi, tot români, dar niciunul nu i-a intrat la inimă. Încetul cu încetul, s-a obişnuit fără partener şi a început să-i placă. Era la vârsta la care nu dorea compromisuri doar ca să nu fie singură. A trebuit să-şi

ardă bucăţi din suflet ca să realizeze că doar pe iubire adevărată se putea construi. Că nimic nu contează mai mult în viaţă decât ca oamenii să se aibă unul pe altul şi atât. Unii înţeleg asta destul de devreme, pentru că vin cu lecţiile făcute probabil din vieţile anterioare. Alţii realizează acest lucru după multe încercări şi suferinţe. Ca să ajungi să înveţi că viaţa cu cel pe care îl iubeşti şi care te iubeşte îţi împlineşte sufletul, trebuie să arzi orice ar putea omorî iubirea. Toate etapele acestea în care alergăm după joburi bine plătite, după locuinţe spaţioase, legăm şi rupem amoruri cu frivolitate şi ne lăudăm ce liberi suntem, *„friends with benefits*"... Totul se adună nemilos în ani de singurătate, chiar în doi, sau cu dimineţi nefericite, în care cafeaua nu mai are gust. Este nevoie să ardem tot ce ne-ar putea face rău, ca să lăsăm să vină către noi lucrurile care ne fac fericiţi. Este ca şi cum, atunci când tot construieşti şi ridici, nu mai poţi face nicio îmbunătăţire şi preferi să distrugi totul până la temelii, ca să clădeşti ceva simplu şi curat, unde să iubeşti.

Lucian a sunat-o după ani, ca să-i spună că a rămas fără job şi dacă îl putea ajuta cu bani, pentru că era dator la bănci. Magdei nu i-a mai tresărit inima şi niciun muşchi pe faţă. I-a spus sec că *da, îl va ajuta* şi a zis că trebuie să închidă. O suna un bărbat, pe care l-a cunoscut la o aniversare. Era român, iar în ultimele săptămâni au vorbit cu orele la telefon. Magda i-a răspuns şi, când i-a auzit vocea, inima i-a tresărit. Revenise la viaţă.

TREI

O luase tandru de mână pe aleea întunecată. Era cald, vară. În jur se auzea parcul, cu viaţa lui de noapte. Mergeau emoţionaţi, ţinându-se de mână, lăsând în urmă pizzeria în care tocmai se întâlniseră pentru prima oară. El i-a deschis portiera maşinii, iar ea, cu mişcări graţioase şi foşnet de ciorapi mătăsoşi şi rochie, s-a urcat în maşină. El a închis portiera cu greu, abia dezlipindu-şi ochii de la gleznele ei fine, pe tocuri. *„Eşti adorabilă când te urci în maşină*", avea să-i spună mai târziu.

S-au văzut după câteva săptămâni de întâlniri idilice în camera închiriată într-o pensiune din centrul oraşului. Erau blocaţi. S-au tăvălit epuizaţi pe aşternuturi, mai întâi nerăbdători, apoi îngrijoraţi şi nervoşi, apoi sfârşind într-un râs isteric. Cât timp el era la duş, ea se privea în oglindă, fumând. L-a văzut venind prin spatele ei şi lipindu-se de ea. Amândoi se priveau în oglindă. Ea cu carnea albă, el bronzat pe coastele Italiei. Păreau yin şi yang întâlniţi din neant. El a cuprins-o în braţe şi i-a pus o mână pe burtă.

— Ce ai face dacă aş avea un copil cu tine? întrebă ea.

El i-a răspuns privindu-i reflexia şi ţinând-o în braţe:

— M-aş îmbăta trei zile de bucurie. Ar fi cel mai minunat lucru.

Ea a zâmbit în oglindă şi camera s-a luminat. Au coborât, el a deschis portiera maşinii, iar ea a urcat graţioasă.

— Eşti adorabilă când te urci în maşină.

Timp de trei luni, s-au întâlnit într-un apartament curat, împărţit pe rând de alţi doi prieteni cu aventurile lor. Bărbaţi însuraţi, cu copii, însă furioşi pe viaţă. Dar, pentru ei, era doar locul lor. Timp de trei luni, s-au cunoscut, s-au explorat, s-au confesat. Ea îi povestea despre bărbaţii din viaţa ei şi despre gândurile suicidale. El îi relata despre femeile oferite drept cadou. Se apropiau tot mai mult. Nu îşi făceau planuri, dar viaţa lor mergea înainte. *„Te iubesc*" era salutul de dimineaţă şi de seară. Nimic siropos. Totul cu luciditatea oamenilor maturi, fiecare dintre ei venit cu bagajul său istoric şi lăsat la uşa de la intrare. Fiecare spera ca la plecare să îl lase tot acolo. Dar nu s-a întâmplat aşa.

El o mângâia tot timpul, o săruta pe tot corpul, iar ea simţea că niciun bărbat nu o mai iubise astfel. Fiecare sărut părea să închidă o

rană. Erau împreună cât mai mult. Se căutau, se regăseau. Ea îl săruta pe lobul urechii şi îl mângâia pe ceafă, pentru că asta îi plăcea lui mult, şi îi şoptea: *„Tu eşti ultimul…”.* El se înfiora. O privea atent, gândindu-se cât era de frumoasă. Dar ea credea că se înfrumuseţează unul pe altul. Ei îi plăcea când o lua cu braţele lui puternice şi o aşeza la pieptul lui, iar trupurile lor asudate se lipeau cald. Ea râdea ca o adolescentă. Erau un bărbat şi o femeie.

— Ce ai face dacă aş avea un copil cu tine? întrebă ea.

— Ar fi cel mai minunat lucru, îi răspundea el.

Dar nu mai adăuga şi beţia de trei zile.

Ea a zâmbit uşor şi în cameră peste ei s-a aşternut lumina apusului. Vara se sfârşise. După trei luni, el i-a spus că cel care deţinea apartamentul vrea să-l vândă. Ea s-a oferit să îl ajute să ia de acolo lucrurile pe care le cumpăraseră împreună: aşternuturi, perne, prosoape, farfurii şi pahare. În timp ce strângeau, se atingeau în continuu. Micul lor univers stătea rânduit în câteva sacoşe. O parte din lucruri le-a dus la ea, pentru că el era blocat într-o relaţie de mulţi ani şi nu putea să le ducă acasă şi să dea explicaţii. La ea, a spălat totul cu lacrimi şi a împachetat în cutii, iar cutiile le-a pus în dulap, în aşteptarea viitorului loc în care să le folosească. El nu mai spunea nimic de acel loc. Mai ieşeau la o cafea, îşi scriau zilnic cuvinte grele, apoi tandre, într-o alternanţă fără logică, dar păstrând ritmul bătăilor inimilor lor. Câteodată, el îi punea mâna pe burtă ca o aducere aminte a întrebării ei despre copilul nenăscut. Ea lăsa ochii în jos fără să mai întrebe nimic. *„Eşti adorabilă când urci în maşină*”, îi spunea el. Se sărutau de fiecare dată cu intensitate. *„Eşti un ucigaş de vis*e”, i-a răspuns ea după ce a coborât din maşină. A intrat în casă şi a privit cutiile în care povestea lor stătea închisă, gata să reînvie la un semn. Şi-a pus o mână pe burtă şi a început să plângă încet.

El conducea maşina încordat. O parte din el, aia veşnic neastâmpărată şi dornică de senzaţii noi, încă o dorea, cealaltă parte, casnică, cea care se speriase de senzaţia nouă, fugea eliberată. Îi era teamă să lase sentimentele să prindă rădăcini. O iubea cu tot sufletul, dar cu tot sufletul ar fi dorit să nu o fi cunoscut. Ba nu, să o fi cunoscut, dar cele trei luni să nu fi fost decât prietenie şi atât. Ba da, să o fi cunoscut şi să fie amândoi fericiţi. Să o fi cunoscut mai devreme sau mai târziu. Când a oprit la un semafor, şi-a deschis palma de pe schimbătorul de viteze, cu degetele răsfirate, şi a întins-o spre locul gol

din dreapta lui, ca o mângâiere. A adulmecat aerul din maşină. Încă simţea parfumul ei. Şi prin faţa ochilor i s-au derulat toate după amiezele furate în universul lor: lumina filtrată în părul ei printre perdelele roşii, gura ei care povestea şi povestea, mâinile ei mici care ţineau pe rând prosopul roşu (al lui era mov) ca o togă pe trupul gol şi mestecau în oala cu mâncare de pe aragaz, privirea ei mirată când o iubise în picioare în bucătărie, felul în care îi apucase palma şi i-o lipise de obraz în timp ce ea stătea deasupra lui, cafelele lor, gambele ei fine când urcau în maşină... Palma lui s-a încleştat la loc pe schimbătorul de viteze.

FOTOGRAFIA

S-a trezit când avionul se zgâlţâia şi îl auzea cum trosneşte. Lumea începuse să strige speriată, iar stewardesele îndemnau la calm. Se aflau într-o zonă cu turbulenţe şi s-a gândit cum ar fi dacă s-ar prăbuşi. Nu îi era teamă şi se gândea la figura pe care ar face-o el când ar vedea în ziare ştirea că avionul în care se afla s-a prăbuşit. Şi-a dat seama că e ridicolă în condiţiile acelea, dar ăsta fusese primul ei gând.

— Ai plâns încontinuu.

S-a uitat în stânga şi l-a văzut pe Paul cum o privea cu un amestec de duioşie şi mirare. Nu bănuia nimic; sau, cel puţin, aşa credea ea. Era secretul ei păstrat în inimă şi pe care ştia că avea să-l poarte toată viaţa, oriunde va merge. Era iubirea transformată în durere sau invers, nici ea nu mai ştia, iubire care rezista peste lume şi peste timp. Era ca un pod solid pe care ştia că s-ar putea întoarce. Dar simţea că nu mai avea putere.

Şi-a şters ochii cu un şerveţel şi nu i-a răspuns lui Paul. După câteva minute, i s-a părut totuşi deplasat să-l ignore. Nu avea nicio vină şi era omul cu care a ales să meargă mai departe. Aşa că i-a răspuns:

— Cred că am visat urât. Nu-mi mai amintesc.

— Visezi urât de ceva vreme, Tina! i-a zis Paul neîncrezător.

— Îmi va trece, i-a zis ea încet.

Ştia că nu-i va trece. Celălalt era adânc înfipt în sufletul ei. Atât de adânc, încât, dacă l-ar fi smuls de acolo, ar fi rămas fără o mare parte din suflet. Se întinsese prin toate fibrele de carne şi prin toate venele. Mai încercase să-l scoată şi a durut-o, de i-a venit să urle. O posedase şi aşa avea să rămână, probabil, până când va alege să plece singur. Pe cât de banal fusese modul în care s-au cunoscut, pe atât de intensă a fost relaţia lor. Cine ar fi crezut că plicticosul şi cinicul fotograf îi va oferi atâtea momente de trăiri şi senzaţii?

Îl cunoştea doar de pe Facebook. Sigur că auzise de el! Fotograful cel mai râvnit de vedete. Cele mai frumoase şi căutate femei roiau în jurul lui. Era cel care făcea din cea mai ştearsă figură o frumuseţe de neuitat. Ştia să folosească lumina, era stăpânul ei. El îi poruncea unde să cadă şi cât să stea. Nu era un bărbat frumos. Mic de statură, dar bine făcut. Aproape chel şi o barbă scurtă, grizonată. Zâmbea rar, cel puţin aşa vedea ea în pozele cu el. Pentru că, deşi nu se

afla în lista lui de prieteni, îi putea accesa profilul. Ca orice personalitate căruia nu-i pasă, şi el avea profilul public. Se îmbrăca destul de îngrijit şi avea un fel de-al lui original. De exemplu, purta helancă. Avea helănci de toate culorile. Ei i se părea că nu-l avantajează, pentru că avea gâtul scurt şi gros. Dar asta nu le împiedica pe femei să îl complimenteze cu cele mai penibile declaraţii. Iar el le făcea curte fără jenă, le răspundea brutal, atunci când unele deveneau prea insistente. Iar ea se întreba cum de suporta soţia lui toate acestea. Profesia de medic probabil o ţinea departe de lumea dezlănţuită a reţelelor de socializare şi nu putea urmări toate asalturile soţului, adesea cu tentă amoroasă şi vulgară, asupra potenţialelor cliente. La fel cum nu înţelegea de ce practica asemenea metode când era deja cunoscut. Se uitase şi pe profilul ei şi văzuse cu ce se ocupă. Pentru că el avea trecut statusul de *married* şi numele soţiei. Asta i se părea un pic aiurea. Dar te puneai cu stilul lui Petru Căliman, *regele fotografiei*?

El a fost cel care i-a cerut acceptul de a-i fi în lista de prieteni. Când i-a văzut cererea, o apucaseră brusc căldurile de surpriză şi de plăcere. I-o acceptase imediat, de parcă i-ar fi fost teamă ca el să nu se răzgândească.

Orice melodie sau mesaj părea că i se adresează oarecum şi ei. Ea îl admira, îi aprecia zilnic fotografiile şi albumele postate. Văzuse că era însurat şi avea un băiat adolescent. Avusese câteva expoziţii în ţară şi în străinătate, foarte bine primite de presă şi public. Obţinuse şi câteva premii. Era solicitat în egală măsură de vedete şi de oameni simpli, care îşi doreau să-şi proiecteze o imagine ideatică, altfel de cum se vedeau în oglinda de acasă. Iar el reuşea cu desăvârşire acest lucru. Le oferea tuturor iluzia că sunt frumoşi şi interesanţi. Era un maestru al luminii şi al jocului de culori. Îşi folosea la maximum pagina personală pentru a se vinde şi a se face cunoscut. Ei i se părea că uneori nu avea scrupule. Le făcea femeilor curte în văzul tuturor, în încercarea de a le convinge să le fotografieze, contra cost, desigur. A fost tentată de mai multe ori să-l contacteze, să-i scrie. Doar pentru a vedea cum e el în fereastra închisă din oceanul virtual. Îi urmărea prezenţa la vernisaje. La unul fusese şi ea, îl văzuse în mijlocul admiratoarelor care doreau un autograf pe pozele făcute de el. Îl urmărise dintr-un colţ al galeriei fără să îndrăznească să-l abordeze. Apoi a plecat acasă.

Într-o zi, el a anunţat un mare eveniment. Lansarea unui album

ce urma să devină obiectul unui turneu internaţional. Realizase fotografii pentru un proiect de relansare turistică a unor zone sărace. Primise şi ea invitaţia, ca de fiecare dată: online. Dăduse accept, ca de fiecare dată.

Seara, a găsit un mesaj de la el. Palmele i s-au încins pe tastatură şi iar au luat-o valurile de căldură. Le simţea până în creştet, în porii firelor de păr. *„Bună, nu te-am văzut pe la lansările mele, deşi ai confirmat. Nu-ţi plac fotografiile mele? Mi s-a părut că avem aceleaşi gusturi. Te aştept peste trei zile la eveniment*". Acesta era mesajul. Decent, profesional, fără alte conotaţii. Ea a stat câteva minute gândindu-se cum să şlefuiască răspunsul. Voia să se ridice la înălţimea lui, să nu se facă de râs. Ştia că e o diferenţă de cel puţin 15 ani între ei. Că el poate o consideră „încă una" care a căzut pe spate, încă una pe care a adăugat-o în lista de prieteni. Degetele începură să bată în tastele laptopului. *„Bună ziua. Mulţumesc foarte mult pentru invitaţie. De fapt pentru invitaţii. Din păcate, nu am reuşit să ajung la evenimentele dumneavoastră aşa cum aş fi dorit. Am un job cu un program deloc flexibil. Promit că la acesta voi face tot posibilul să ajung. Se anunţă un eveniment de mare excepţie. Vă mulţumesc încă o dată*". A apăsat pe send, iar mesajul a plecat în neant. După câteva minute, a venit răspunsul lui. *„Hai, să nu ne formalizăm. Ce dracu', doar suntem toată ziua pe aici. E ca şi cum am sta deja în aceeaşi casă. Spune-mi pe nume, Petru, şi, la naiba, nu-mi mai vorbi ca Ponta!".* Ea s-a emoţionat, iar inima şi-a accelerat ritmul odată cu literele care ţâşneau pe spaţiul alb. *„Sunt onorată. Tina*". L-a văzut imediat cum scrie. *„Ştiu cum te cheamă, sunt cu ochii pe tine. Se pare că avem aceleaşi gusturi. Şi se pare că noi doi ne cam plăcem*". Ea a rămas blocată. Se dăduse de gol cu ceva? Nu, căuta să fie cât mai în umbră. Mai ales când era vorba de un bărbat însurat. Ştia că putea părea demodată, însă asta gândea ea. Nu-i plăceau complicaţiile. Relaţia cu un bărbat cu familie i se părea o deziluzie şi un drum înfundat. Avea prietene dezamăgite, ieşite cu depresii din astfel de relaţii. Nu voia asta. Şi, apoi, erau destui bărbaţi liberi pe lume.

El i-a simţit ezitarea, slăbiciunea din pauza din dialog, aşa că a atacat: „*Eşti foarte frumoasă. Şi foarte fotogenică. Cred că aş reuşi să surprind acel* je ne sais quoi *din fiinţa ta. Când vrei, putem face oricând o sesiune foto".* Citind asta, s-a dezumflat uşor. Căldura a dispărut brusc. Aproape că s-a enervat. Deci nu era decât „încă una". Era un

mercantil care nu urmărea decât să racoleze cliente. I-a răspuns sub acest impuls: „*Cu toate amicele din listă faci asta? Nu e nevoie să îţi pierzi vremea atâta cu complimente ca să mă convingi să îmi faci poze. Dacă voiam, îţi spuneam eu*”.

El a zâmbit când a citit asta. Îl incita tinereţea ei, reacţia copilărească, dar onestă. Era sătul de femeile care i se ofereau pe tavă visând să-şi vadă feţele în vreo reclamă făcută de el. Avea la picioare o groază de artiste tinere care s-ar fi culcat cu el pentru un album. Pentru că era garanţia succesului în orice făcea. Cea mai urâtă femeie devenea o divă în mâinile lui. Fotografia era lucrul la care se pricepea cel mai bine. Şi n-ar fi schimbat cu nimic asta.

Nu a fost celebru de la început. Avea temerea că nimic nu e sigur, cu atât mai mult succesul. De aceea continua să lucreze singur la imaginea lui, cu certitudinea că oricând viaţa îl poate arunca înapoi la momentul de amator de la care plecase.

În urmă cu câţiva ani, era un anonim. Lucra pentru o revistă, dar avea diverse alte colaborări. Refuzase din start să fie fotograf de nunţi şi botezuri, unde se câştiga destul, dar de unde nu mai puteai ieşi. Nu că era ceva degradant, însă ştia că e bun şi are un loc în altă parte. Îşi făcuse un site de genul unui blog, unde îşi arhivase toate lucrările. Într-o zi, l-a sunat un prieten fotoreporter de la ziar, ca să îl felicite. Era intrigat, credea că e o glumă şi nu avea chef de glume. I-o tăiase scorţos:

— Mai dă-te-n pula mea cu telefoanele tale cretine! Şi a vrut să închidă.

Prietenul l-a întrebat intrigat:

— Tu chiar nu ştii?

— Ce pizda mă-tii să ştiu?

Şi atunci aflase că o poză îi fusese selectată de o faimoasă organizaţie internaţională, preocupată de oamenii singuri, pentru un album al celor mai inedite momente fotografice ale anului. Surprindea o tânără elegantă, ieşită de la un club, cu geantă Louis Vuitton şi pantofi Prada, aşteptând pe cineva, uşor beată şi sprijinită de un homeless lângă un container de gunoi. Era una dintre multele poze pe care le făcuse într-o dimineaţă, la răsăritul soarelui, pe străzile oraşului. A rămas fără grai la auzul veştii şi a închis telefonul fără să răspundă.

Când a ajuns acasă, a deschis computerul şi a intrat pe site-ul

organizaţiei. Da, poza lui era acolo, printre pozele altor fotografi din întreaga lume şi multele link-uri către publicaţii străine. Şi-a amintit când trimisese nişte mail-uri mai multor asociaţii şi agenţii de fotografie străine. Când a deschis mail-ul, în care nu mai intrase de săptămâni, a găsit şi mesajul oficial, precum şi invitaţia la o colaborare. Camera a început să se învârtă, a râs singur, a lovit masa cu pumnul de bucurie şi şi-a turnat coniac în pahar. A ciocnit cu colivia papagalului, un pic speriat de izbitură, şi a băut totul dintr-o înghiţitură. Soţia lui a primit vestea cu indiferenţă. Era veşnic obosită. Relaţiile lor se limitaseră de când ea suferise o histerectomie. Dar se respectau şi îşi promiseseră tacit că vor rămâne unul alături de altul. Era mai mult un parteneriat, decât o căsnicie. În plus, el îşi adora copilul. Iar acasă era pentru el locul în care putea visa ce voia. Era liniştea în care îşi contempla pozele. Apoi totul s-a schimbat. Fusese contactat de agenţia care îi preluase poza şi primise o sumă substanţială de bani. Mai mult, semnase şi un scurt contract de colaborare. Toată lumea fotografică aflase şi vorbea despre succesul lui. Nu era eveniment la care să nu fie invitat. Ţinuse şi câteva cursuri la şcoli de profil. Orice fotografie de-a lui era primită cu laude. Aşa i s-a schimbat şi viaţa amoroasă. Înainte se mai vedea cu diverse colege neîmplinite sau apela la serviciile unor escorte ieftine. Totul decurgea după acelaşi ritual, doar partenera era diferită: se vedeau în oraş, apoi găseau un loc, făceau sex tăcut şi se despărţeau. Fără întrebări şi fără răspunsuri. El era trist după aceste aventuri. Era doar refularea hormonală. Nu şi a sufletului uscat. Simţea nevoia unei atingeri care să-i ridice părul pe ceafă şi să-i dezmorţească puţin *„căcaţii ăia de fluturi din stomac*", deveniţi molii.

După succesul cu fotografia, au început şi femeile să vină singure. Femei frumoase, elegante, mirosind a parfumuri fine. Femei la început de drum şi femei cu carieră. Măritate şi nemăritate. Mame, *milfies, yes!,* şi fete tinere. Unele i-au sălăşluit o vreme prin suflet, apoi bântuiau ca nişte fantome. Îi era teamă să se lege, căuta plăcerea de moment, fără să se gândească la consecinţe. Urmau mesaje disperate, hărţuiri venite de la femei ce îl considerau o supapă. El fugea fără să se uite înapoi. Nu răspundea, iar la telefon le-o tăia ciobăneşte cu o înjurătură. El era Artistul, ele nişte femei nefutute. Nu stătea să analizeze cauzele, să îl frământe efectul. Din punctul lui de vedere, îşi făcuse datoria. Le fotografiase aşa cum îşi doriseră, behăind de încântare la vederea pozelor, el îşi primise banii, ele, *„bonus o*

măciucă". *Good work.* Trecuse de 45 de ani. Când auzea poveşti despre *„vârsta critică a bărbatului*", râdea. Era sigur că îşi putea controla sufletul. În ultima vreme se simţea arid, inutil. Uneori femeile insistente îl încântau, alteori îl iritau. Era sigur pe sexualitatea lui. Nu-l interesau decât în ce măsură femeile îi cedau, nu actul în sine. Oceanul virtual îi oferea multe, nu trebuia decât să întindă mâna ca un paşă şi să aleagă. Câteodată era scârbit de ce găsea, alteori plăcut surprins. Însă nimic intens şi de durată.

I-a răspuns Tinei relaxat, după câteva minute bune. Ştia că, dincolo de monitor, ea aşteaptă răspunsul lui şi intenţionat prelungise momentul. Pentru el era un joc. Îl mai jucase, stăpânea cu abilitate toate nivelurile. *„Sunt prea ocupat ca să fac complimente gratuite. Dacă aş gâdila orgoliul tuturor femeilor cu care vorbesc, n-aş mai avea timp nici să dorm. Îmi placi. Ce e grav? Voiam să te invit la o cafea înainte de eveniment, ca să stăm de vorbă. Ştiu că mă placi şi tu, nu nega asta*". Tina aşteptase cu sufletul la gură mesajul. Credea că a lăsat-o baltă şi aproape regreta ce îi spusese. Răspunsul lui a găsit-o dezarmată şi îmbunată. *„Voi face tot posibilul să vin. O seară bună*". Şi a închis fereastra. El a citit şi a zâmbit din nou, fără să îi mai răspundă.

În seara lansării albumului, ea a stat peste program. Agenţia de publicitate la care lucra era implicată într-o campanie de anvergură şi trebuia finalizată la termen. Nu a avut timp să treacă pe acasă şi să se schimbe. Era îmbrăcată în blugi şi o cămaşă. A ajuns târziu la eveniment. Invitaţii deja beau şi fumau, grupaţi în faţa fotografiilor lui. L-a văzut şi pe el, înconjurat de multe femei. Care mai de care mai elegantă şi încercând să-i atragă atenţia. El vorbea cu fiecare, uşor plictisit şi îngăduitor. Avea o eşarfă fucsia, aruncată neglijent pe umăr. Ei i se păru uşor gay şi gândul a amuzat-o. Nu a îndrăznit să se apropie de cârdul de gâşte înfoiate în jurul lui. Şi-a luat un cocktail şi a mestecat un biscuit. Nu mâncase de la prânz nimic. Începu să se uite la fotografii. Toate erau reuşite. Fiecare purta amprenta lui. Nu avea chef să vorbească cu nimeni, aşa că a vizionat expoziţia din cel mai singuratic colţ. El o zărise. Spuse „*Mă scuzaţi*" cârdului de gâşte, îşi luă aparatul şi îi încadră chipul din profil. Flash-ul a fulgerat scurt, iar ea s-a întors mirată.

— Ce faci? Mă fotografiezi fără acordul meu? a spus ea în glumă.

El a venit şi i-a strâns mâna dreaptă.

— Mă bucur că ai venit. Cred că e târziu pentru cafea. Ce zici de

o pizza?

Ea a acceptat. Au stat de vorbă două ore. Petru o tatona, voia să îi cunoască limitele, cunoştinţele, gusturile. O plăcea fizic. I-a spus asta în faţă, sec, fără nicio aluzie. Apoi i-a sunat telefonul, iar el a răspuns uşor flegmatic. Tina şi-a dat seama că e vorba despre o femeie, despre o întâlnire la care el întârziase şi era aşteptat. Achită nota de plată grăbit şi o conduse afară. I-a sugerat să ia un taxi şi a lăsat-o în noapte, singură, spunându-i că se grăbeşte. Toate momentele plăcute de dinainte s-au estompat. S-a urcat în taxi furioasă pe el. Nu, nu avea să-i mai scrie şi nici nu trebuia să fi venit.

Timp de o săptămână, nu au comunicat în niciun fel. El părea să o ignore. Asta e, îşi zise, în fond te aşteptai să se îndrăgostească Artistul de o neica nimeni? Când el avea atâtea fotomodele şi actriţe la picioare? Deschidea fereastra mesageriei de zeci de ori pe zi, ca să verifice dacă i-a scris. După care o săptămână nici nu şi-a mai accesat contul, iar când a deschis messengerul, prin care ţinea legătura cu colegii de birou, a găsit un mesaj în offline. *„Unde ai dispărut*?" Era de la el, deşi nu îl avea în lista de contacte. *„Nicăieri*", îi răspunse ea. Şi-a dat seama că s-a grăbit şi că era un răspuns cretin. Dar era bucuroasă. Deci îi păsa! A deschis contul de pe reţeaua de socializare. Aici nu avea niciun mesaj. Dar ea s-a gândit să îi scrie, ca să fie sigură că a primit răspunsul ei. *„Nu am dispărut nicăieri, dar am fost foarte ocupată*". El a primit instant mesajul. Lucra mult la computer. A zâmbit satisfăcut. *„E topită după mine*". El dozase timpul. Voia să o fiarbă niţel, ca să o preia încinsă. O plăcea nervoasă, furia o făcea sexy. Şi-o imagina în postură erotică şi a avut o erecţie de moment. Nu i-a răspuns. Iar ea a stat toată seara în aşteptare şi a adormit înjurându-l în gând.

A doua zi, seara, a găsit mesajul lui: *„M-am tot gândit zilele astea la tine. Îmi placi din ce în ce mai mult. Aş vrea să ne întâlnim.*". Ea nu ştia ce să înţeleagă. Nu avusese experienţe atât de diversificate cu bărbaţii. Situaţiile au fost mereu clare şi simple. Fără vânări şi jocuri strategice de cucerire. Totul decurgea după principiul „văzut şi plăcut". El îi oferea o altă perspectivă. Nu ştia că poate fi atât de complicat să ţii o legătură cu cineva care îţi place şi te place. Iar acum nu ştia ce să răspundă. Trase de timp printr-o întrebare: *„Unde să ne întâlnim?". „Închiriez eu o cameră la hotel. Nu înţelege greşit, nu te chem ca să te fut. Vreau să vorbim în linişte, să ne cunoaştem mai bine*". Ea s-a blocat. Îi prelua atât de direct gândul, încât se simţea de parcă ar fi fost goală

în faţa lui. Căuta un răspuns şi nu îl găsea. Voia să se vadă cu el, dar în camera unui hotel i se părea un pic promiscuu şi periculos. Îl considera un bărbat lângă care nu e bine să stai singură. Darămite într-o cameră de hotel... Dar nici nu voia să piardă ocazia. În timp ce se frământa, el îi scria cu o tentă grijulie: *„Nu e nevoie să-mi răspunzi acum. Te mai gândeşti şi îmi spui mâine, ca să ştiu cum îmi fac programul. Nu se va întâmpla nimic din ce nu vrei tu să se întâmple*". Apoi bulina verde de online a dispărut. Ea a rămas mult timp în faţa computerului, îngândurată. Nu ştia ce să facă. Era pentru prima oară când lua o decizie atât de greu. Tentaţia de a se vedea cu el era mare. Însă o intimidau în egală măsură artistul şi bărbatul din el. Şi-a sunat cea mai bună prietenă şi a rugat-o să se vadă cu ea.

A doua zi, s-au întâlnit într-o cafenea. I-a spus Norei povestea. Tina ţinea mult la prietena ei. I se părea că e frumoasă şi rafinată. Avea o familie reuşită şi o maşină pe care o conducea singură. Dar, mai ales, avea un suflet generos cât universul. O admira pentru că i-a deschis ochii asupra propriei feminităţi, i-a insuflat încredere, atunci când a avut nevoie, pentru că putea să îi spună orice, fără urmări neplăcute.

— Eu zic să te duci. Mie Petru mi se pare un bărbat foarte interesant. Ce ai de pierdut? E celebru, vânat de femei, deştept, te place. Care e problema? În fond, trebuie să te gândeşti şi la sănătatea ta. Nu te-ai mai culcat cu un bărbat de mai bine de jumătate de an.

Ca de obicei, Nora îi înşirase totul simplu, logic şi firesc, între două sorbituri de cafea. Acum nimic nu îi mai părea complicat.

Când a ajuns acasă, i-a dat răspunsul: „*Da*". El părea că o pândeşte, sau cel puţin aşa simula: *„Poimâine ai putea? Sunt prins acum cu nişte proiecte". „Da*", a răspuns ea simplu. *„Ok. Îţi voi spune eu ora şi locul".*

Până la întâlnire, au vorbit continuu pe chat. *„Cum crezi că va fi? Ne vom adulmeca mult?" „Nu ştiu*", îi răspundea ea. *„Depinde cât vom fi de încordaţi". „Te rog ceva. Să nu vii în pantaloni. În niciun caz în blugi. Am o viziune desuetă asupra feminităţii". „Vin in rochie*", a scris ea zâmbind. Brusc, descoperea puştiul speriat din el. N-ar fi crezut asta. Cu o seară înainte, el i-a dat numărul de telefon şi i l-a cerut pe al ei. I-a spus numele hotelului şi ora. *„Cât vei putea sta?*", o întrebă. *„Cam 2-3 ore. Vom sta între ora venirii tale şi ora plecării mele*", a zis ea. *„Pot să spun că abia aştept să ne vedem?*", îi scrise el. *„Şi eu abia aştept să ne vedem".*

A intrat în hotel repede, îi era teamă să nu se întâlnească cu vreun cunoscut. Îşi pregătise şi un răspuns *just in case*. Avea de gând să spună că venise la un seminar. De altfel, erau singurele ocazii cu care intrase la un hotel în oraş. A luat liftul, apoi a mers la camera indicată de el. Şi-a trecut mâna prin păr şi, după o clipă, a bătut uşor la uşă. I-a deschis el, îmbrăcat în blugi şi un tricou. Era zâmbitor şi parcă uşor stângaci. A invitat-o să se aşeze. Ea a ales un scaun, nu patul. Ei i se părea acum mai mic de statură, parcă şi mai îmbătrânit. Tricoul era mulat uşor pe un început de burtă. Pentru o clipă, s-a gândit că nu e un bărbat frumos şi nu avea în niciun caz să se culce cu el. El a servit-o cu un suc. Apoi au fumat amândoi şi au vorbit. Ea amâna momentul, el nu. O chemă lângă el pe pat. Ea stinse ţigara şi veni timidă lângă el. El a început să o sărute uşor pe gură, apoi cu lăcomie. I-a dat jos bretele rochiei, i-a desfăcut fermoarul de la spate, apoi a încercat să-i desfacă sutienul. Nu a reuşit şi şi l-a scos ea. Sânii au ieşit eliberaţi, iar ea şi i-a acoperit cu amândouă braţele şi şi-a ascuns ruşinată faţa pe umărul lui. Petru s-a înduioşat şi a luat-o în braţe, sugându-i sfârcurile, încât ea a simţit furnicături pe creştet. Senzaţie care a făcut-o să ţipe uşor. A întins-o pe pat şi a sărutat-o cu foame. I-a dat jos chiloţii, s-a dezbrăcat şi el. Tina nu voia să-şi scoată rochia. El era nerăbdător, aşa că nu a insistat, ca să o convingă. S-a aşezat deasupra ei şi a penetrat-o grăbit, apoi cu frenezie. În timpul ăsta, o săruta şi îi frământa sânii. Ea se mişca în ritmul lui, excitată. Se gândea că nu era un barbat dotat, dar compensa prin pasiune. O dorea şi îi transmitea asta. O întoarse apoi cu faţa în jos şi o posedă gemând pe la spate. Părea să aibă o energie nebănuită. Ieşi din ea şi o aşeză că pe o păpuşă deasupra lui, frământându-i fesele şi sânii, trăgând-o şi împingând-o din ce în ce mai repede. Trecea de la o poziţie la alta de parcă voia să încerce cât mai multe într-un timp cât mai scurt. Tina era uşor ameţită. Au terminat amândoi, ea ţipând dezacordat, el icnit, apoi au stat întinşi unul lângă celălalt, până ce li s-au reglat respiraţiile. Ea s-a ridicat într-un cot, iar el o privea.

— Eşti mult mai frumoasă în realitate. Şi îmi place mult rochia.

Ea nu mai era ruşinată. Purta urmele tăvălirii, sânii erau pe afară, rochia i se adunase în jurul taliei. L-a sărutat, apoi s-a dus la baie. A ieşit aranjată şi l-a găsit stând gol în picioare, la fereastră. A ajutat-o să îşi îmbrace pardesiul. Stăteau privindu-se şi ţinându-se de mână, fără să vorbească. Mai târziu, ea a aflat că acela era stilul lui de a se

autoapăra, că să nu se lege prea mult de ea. Când a ieşit din hotel, seara i s-a părut mai frumoasă ca niciodată. Avea o stare euforică. Putea să se întâmple cel mai cumplit cataclism, putea să cadă o bombă, pe ea nu o interesa. Era fericită. *„Eu – femeia de pe Venus, tu – bărbatul de pe Marte…*", i-a scris ea pe telefon într-un mesaj, în timp ce mergea cu taxiul către casă.

A doua zi el i-a trimis un mesaj: *„Ţi-a plăcut?" „Foarte mult". „Ce anume ţi-a plăcut?" „Totul. Că ai fost tandru, modul în care m-ai sărutat… orgasmul. Tot".*

Câteva zile nu şi-au mai vorbit. Ea nu îndrăznea să-l sune. Se gândea să nu fie cu soţia sau cu copilul. După două săptămâni, l-a abordat ea, pe Facebook: *„Ce mai faci?" „Fotografii. Şi, sincer, în momentul ăsta simt nevoia să te fut. Dar tu ştii deja asta*". Ea nu mai era şocată, se obişnuise cu limbajul lui. *„Da, ştiu. Văd că numai la asta ţi-e gândul". „Nu, doar când vorbesc cu tine. În rest e ok*". După câteva momente de tăcere, el a scris iar: *„Ştii la ce mă gândesc acum? La un oral cu tine. Aş vrea să mi-o sugi*". Ea a simţit cum i se urcă sângele în obraji de indignare. Nu pentru ce gândea, ci pentru modul în care o aborda. Ca pe o prostituată, îşi spuse ea. Era o naivă, ştia, dar asta era ea. *„Ce poate fi atât de interesant într-un oral?" „Cu tine poate fi". „Domnul nu e mulţumit de serviciile prestate? Are reclamaţii?*", a întrebat ea nervoasă. *„Nu, cum să am reclamaţii când te fuţi de nota 10?*", i-a răspuns el. De data asta ea nu s-a mai înfuriat. *„Când ne mai vedem?*", l-a întrebat. *„Hehe, domnişoara e nerăbdătoare? Nu ştiu acum. Va trebui să plec în căcatul ăsta de turneu prin Europa. Lipsesc vreo două săptămâni. Merg şi pe la nişte târguri în Germania. Te caut când mă întorc".*

Cât a fost el plecat, Tina s-a gândit mereu la întâlnirea lor. Rememora detaliile, senzaţiile, locul. Îşi verifica mereu telefonul să vadă dacă primeşte un sms de la el. După două săptămâni, l-a văzut reapărând pe pagina personală. Posta poze de la evenimentele pe la care fusese: Ungaria, Germania, Polonia, Serbia. Nu-i scrisese nimic, iar ea nu ştia ce să facă. Se gândea că sigur nu a fost el singur prin călătorie şi a uitat de ea. Înainte de culcare, şi-a luat inima în dinţi şi i-a scris: *„Cum a fost?*". El i-a văzut mesajul, dar nu i-a scris imediat. *„Obositor. Am alergat dintr-o ţară în alta, ca disperaţii. Românii sunt văzuţi peste tot ca nişte căcaţi. Le-au plăcut fotografiile mele, am şi vândut câteva". „Drăguţ*", a răspuns ea. *„Când te mai eliberezi?" „Nu ştiu,*

acum sunt obosit. N-am chef de vorbă". Tina a închis computerul şi s-a trântit pe pat plângând.

După câteva zile, s-a întâlnit cu prietena ei cea cu suflet nobil, cum îi spunea ea. Aceasta o consola.

— Bărbaţii sunt atât de proşti uneori... Nu îşi dau seama ce au până nu te pierd. Nu-l mai căuta. Lasă-l pe el să vină la tine.

Într-o zi, Petru a sunat-o pe la prânz. *„Mi-a plăcut cu tine. Te vreau*". „*Mi-e dor de tine*", i-a răspuns ea, în timp ce inima îi palpita de emoţie.

S-au întâlnit în aceeaşi cameră de hotel. Petru a sărutat-o cu aceeaşi lăcomie şi a intrat grăbit în ea. Tina l-a văzut cum alunecă pe ea într-un sărut neîntrerupt şi se opreşte între picioarele ei cu capul. L-a simţit adulmecând-o, respirându-i în vagin. I-a apucat uşor labiile cu dinţii. *„Dumnezeule, nu m-am ras de tot acolo...*", a exclamat în gând. El o explora cu limba, făcând-o să ţipe de plăcere. Tina a simţit orgasmul ca pe o explozie. Dar el nu se oprea. Continua sa intre în ea, făcând-o să-şi dorească şi mai mult. Atunci el i-a luat capul în mâini şi l-a coborât spre abdomenul lui, insinuând ce voia. Ea i-a luat penisul în gură, la început timid, apoi umplându-şi gura. Simţea cum se întăreşte, pe măsură ce îl sugea, dorindu-şi să-l simtă din nou aşa întărit şi în ea, răvăşind-o până la uitare. El gemea pierdut, iar când era aproape de punctul culminant, a tras-o brutal de păr şi a înfipt-o în sexul lui, terminând în ea după câteva mişcări, cu un strigăt răguşit. „*O sugi al naibii de bine, dar puţin*", i-a zis el la sfârşit. „*Mai du-te naibii!*", i-a răspuns ea lovindu-l cu perna peste faţă. Petru a dat perna la o parte şi a posedat-o din nou, muşcând-o de sfârcuri şi de buze până a făcut-o să termine ţipând.

S-au întâlnit la intervale regulate, timp de un an. Între întâlniri, el o ignora. O căuta când ea dispărea din virtual şi îi spunea ce mult o doreşte. Făcea un joc deja previzibil şi care începuse să o obosească. S-a dus la toate vernisajele lui, i-a fost aproape, dar discret, din umbră. Îl admira şi se întreba ce ar fi zis ceilalţi dacă ar fi aflat că fusese femeia lui. El părea veşnic plictisit la evenimentele publice şi tot mai curtat de femei. Tina a învăţat mult despre bărbaţi, despre relaţiile ascunse. Să nu pui întrebări, să ştii când să taci şi mai ales să aştepţi.

După un timp, vechiul prieten al Tinei, de care s-a despărţit cu doi ani în urmă pentru că uitase de ziua ei de naştere, a început să o caute din ce în ce mai des. Petru, artistul, „The One", cum îi spunea ea,

ştia de el. „*Un bou. Nu e pentru tine. Nu-l mai căuta*”. Ea era măgulită că o dorea pentru el. Însă începea să se gândească din ce în ce mai des la Paul, fostul. S-a întâlnit cu el. Părea mai maturizat, mai determinat de cum îl ştia ea. Aplicase pentru un job în IT în Canada şi fusese acceptat. Era pe cale să obţină viza. A avut o relaţie care se terminase prost, partenera reproşându-i că o neglijează în favoarea calculatorului.

— Am muncit mult, Tina, nu puteam rata oportunitatea asta. Iar ea nu a înţeles. Era egoistă, voia sa fie centrul atenţiei. Eu, mă ştii, sunt pentru doi într-o relaţie, i s-a confesat el, când s-au văzut.

Ea a zâmbit la ultima afirmaţie, amintindu-şi motivul despărţirii lor. Dar nu putea nega că era schimbat în bine. Avea un aer protector, era atent cu ea. De la a doua întâlnire, au reluat relaţiile intime. Era la fel de blând, nu avea nimic din felul animalic al lui Petru. El o găsea minunată, ea se lăsa adorată. Se gândea cu o mică strângere de inimă la Petru. Nu se mai văzuseră de câteva săptămâni. Când îl aborda, era mereu nervos, îi răspundea grosolan. *„În fond, n-o să-l aştepţi ca Penelopa. E însurat, cu familie. Trebuie să te gândeşti la tine*”, o sfătuia prietena cea cu suflet nobil.

S-a mutat cu Paul, care a întrebat-o dacă e pregătită să vină cu el în Canada. I se oferea un salariu atât de mare, încât ea nu era nevoită să muncească. Însă Tina nu ar fi acceptat să stea pe banii cuiva. A aplicat şi ea la câteva job-uri. După mai multe săptămâni, spre surprinderea ei, a obţinut un răspuns de la o agenţie guvernamentală ce căuta un colaborator pe un proiect. Fusese acceptată.

Şi-a anunţat plecarea din ţară la agenţia de publicitate la care lucra şi şi-a încheiat toate lucrările în care era implicată. Cu Petru nu mai vorbise de ceva vreme. Îl abordase cerându-i un sfat. Cândva el i-a zis că putea să conteze pe el oricând, ca prieten. Ea i-a spus de reînnodarea legăturii cu Paul, îi cerea o părere. A venit şi răspunsul lui abrupt: „*Ce pula mea mă interesează pe mine? Ce îmi tot zici aici? De ce trebuie să citesc rahaturile astea?”.* Din acel moment, Tina a încetat să-l mai caute. Da, merita ceva mai bun. Şi s-a mutat cu Paul.

Era o zi ploioasă de septembrie. Tina s-a aşezat la computer, ca să-şi verifice mesajele. Deşi avea mai mult timp de când lichidase cu job-ul, nu mai stătea atât pe internet. Vorbea mult cu Paul, îşi făceau planuri, gătea, selecta lucrurile pe care urmau să le ia cu ei. Compania îi asigura lui pentru câteva luni o locuinţă cu chirie bună şi mobilată. Astfel că, în afară de haine, mare lucru nu le trebuia. A intrat pe contul

din reţeaua de socializare, lipsa ei nu fusese remarcată de nimeni, avea o singură notificare. O invitaţie la o expoziţie fotografică şi proiecţie de film. Autor: Petru Căliman. Nu au mai trecut-o valuri de căldură ca altădată, nu a verificat detaliile legate de loc şi timp şi a refuzat invitaţia. A intrat pe pagina lui. Aceleaşi postări cu poze însoţite de comentariile unor femei ce se băgau în seamă. Imediat s-a deschis fereastra de chat: *„Nu vii? Fără tine nu ar avea farmec*", i-a scris Petru. Ea a avut o tresărire scurtă, însă fără emoţie. *„Voi fi plecată din ţară. Îţi doresc succes". „Cum merge cu Paul? E mai priceput decât mine*?" Tina a zâmbit când a văzut unde bate el. E iremediabil, îşi zise. „*E ok. Suntem ok. Tu*?" *„Sunt îndrăgostit de o pizdulice studentă. Fără întrebări, te rog*". A trecut-o un fior de gelozie când a citit asta. *„Mă bucur pentru tine. Îţi mulţumesc pentru clipele trăite împreună". „Nu închide uşa de tot. Cine ştie…*" Tot uşuratic a rămas. Se temea de bătrâneţe. Cu acest gând, Tina a privit biletele de avion către Toronto, lăsate pe birou, apoi şi-a dezactivat contul şi a închis computerul.

A veni şi ziua plecării. Avionul era destul de devreme, însă Tina nu a dormit mai deloc. Era surescitată de schimbare. Simţea lângă ea respiraţia liniştită a lui Paul şi asta îi dădea siguranţă. L-a mângâiat pe faţă, iar el s-a strâmbat ca un copil, spre amuzamentul ei. Dimineaţa, s-au îmbrăcat şi şi-au luat doar câte un rucsac. Paul trimisese cu o zi înainte toate bagajele la aeroport, cu o firmă de transport. Voiau să rămână cu impresia că pleacă într-o vacanţă mai lungă din care se vor întoarce când vor ei. Voia să o menajeze pe Tina. Îi simţise neliniştea şi nu voia să o piardă din nou.

Au coborât din taxi când se luminase de ziuă şi au intrat în aeroport. El s-a dus să ia cafea, ea a mers să îşi cumpere o revistă. Făceau escală la Paris, până în Canada. Când se îndrepta spre chioşc, a rămas înmărmurită: pe un perete întreg era anunţată marea expoziţie foto a lui Petru Căliman – *„Dincolo de zid/Beyond the Wall*". Un eveniment sub patronajul unui prinţ din Europa. Afişul înfăţişa o fotografie alb-negru cu o fată din profil admirând pozele autorului pe un perete. Povestea din poveste. Imaginea din imagine. Povestea din imagine. Era fotografia pe care el i-o făcuse când s-au întâlnit prima oară la vernisajul lui. De altfel singura fotografie. Nu i-o dăduse şi nici ea nu i-o ceruse. Pur şi simplu a uitat. Îi surprinsese profilul frumos, părul în şuviţe rebele pe umeri, atitudinea de adoraţie în faţa pozelor lui. Desigur, femeia era o sclavă în faţa lui. Tina a zâmbit uşor. Ştia că,

dincolo de artă, el încerca să o umilească un pic. Să îi dea o lecţie. A cerut revista, iar pe ultima copertă a văzut acelaşi anunţ cu poza ei. Era un eveniment promovat intens, însă ea nu avea cum să fie prezentă. A rupt coperta revistei cu anunţul, a împăturit-o şi a băgat-o într-unul din buzunarele rucsacului. L-a văzut pe Paul venind spre ea cu două cafele, vesel. Şi-a şters repede lacrimile de pe obraji şi a schiţat un surâs către el. Pe panoul de plecări era afişat zborul lor. Spera să fie zborul ei către uitare.

PÂNĂ CÂND MĂ VOI VINDECA DE TINE

Sunt statistici despre câţi copii se nasc pe planetă zilnic, câţi bani cheltuie oamenii săptămânal pe mâncare, câte persoane se sinucid într-o lună, sunt statistici chiar şi pentru un minut. Respirăm cu viteza tornadei care smulge copacii, facem dragoste în turaţii pe secundă şi cumpărăm în procente Pareto. Dar nicio statistică despre câte inimi se frâng pe minut sau măcar pe zi. Când vine vorba despre suferinţă, totul se condensează în zicala panaceu: *Omului îi e dat atât cât poate să ducă.* Câte morţi poate să ducă un om? Şi câte despărţiri?

Ne-am îmbrăţişat grăbiţi şi cu lăcomie. Ferestrele întunecate de la clădirile din jur păreau nişte ochi nepăsători. Toţi locatarii parcă s-au înţeles să adoarmă la aceeaşi oră şi să stingă luminile. Părea o lume într-o pană de curent sau într-o acţiune de salvare a planetei. Niciun copac nu fremăta şi nicio linie albă la orizont. La lumina lampadarului de pe stradă, ne-am văzut feţele chinuite şi am auzit motorul taxiului, care aştepta nerăbdător. Îmi şi imaginam ce nervos era şoferul şi tot speram să renunţe să mai aştepte şi să plece. Am urât noaptea aceea şi zgomotul motorului care ne număra secundele. Am urât-o şi mai tare când l-am auzit puţin mai târziu demarând cu indiferenţă, dar nu singur. Pentru el era o simplă cursă de noapte. Apoi m-am urât pe mine, pentru că sunt o fiinţă şi simt. Am tot sperat, până să intru în casă, că îi vei spune nesuferitului de taximetrist să întoarcă. Am păşit cu încetinitorul spre uşa casei, am băgat cheia în yală după atâta amânare, încât, atunci când s-a deschis, m-am speriat. Încă te mai aşteptam şi când am închis uşa după mine, şi după ce mi-am dat jos paltonul şi l-am pus în cuier. Te mai aşteptam şi când am estimat că tu deja ai ajuns la destinaţie, undeva, spre capătul oraşului. Era spre dimineaţă, se circula uşor. Am trăit încă două ore în *slow motion,* când încă te mai aşteptam. Îmi făceam tot felul de scenarii, că poate mai stai un pic să te gândeşti şi te vei întoarce. Că poate ai vrut să schimbi taximetristul, pentru că acela te smulsese de lângă mine. Deşi nu te-a smuls nimeni, tu ai plecat. În *slow motion* am adormit îmbrăcată, pentru că încă te aşteptam să vii şi poate voiai să ne întoarcem la hotel. Când m-am trezit din somn, mi-am amintit că te aşteptam şi mi-a părut rău că m-am trezit.

Timp de o săptămână, am trăit în *slow motion,* am plâns în *slow*

motion, te iubeam şi te uram în *slow motion*. Mă întrebam când m-ai iubit de fapt şi dacă a început vreodată şi când s-a terminat. Am crezut mereu că puterea exemplului funcţionează şi în dragoste. Că e de ajuns să iubeşti şi atât. Uneori mă miram că dragostea poate deranja şi că ţi se reproşează faptul că iubeşti. Mai târziu, aveam să aflu că sunt naivă. De unde am dedus că oamenii care iubesc sunt naivi. Dar câtă frumuseţe a împachetat în inima lui un astfel de naiv! Câte vise sub formă de baloane colorate, care se ridică spre cer, cât curcubeu după ploaie şi ce vârtej de emoţii! De unde am dedus că nu e rău să fii naiv. Ci să-ţi fie teamă să împachetezi momente.

Este posibil ca oamenii care îţi provoacă suferinţă, fără să îşi dea seama, să fie ei înşişi în neregulă cu sufletul lor. În căutarea propriului drum, lovesc tot ce le stă în cale şi nu realizează că, din aceste ciocniri, se traumatizează pe ei, apoi pe tine. Ei nu vor recunoaşte niciodată că au o problemă şi vor revărsa totul asupra ta. Sufletul se comportă ca un copil care acţionează aşa cum vede în casă. Dacă vei întâlni un om al cărui suflet se va ciocni violent de al tău în timp ce pretinde că te iubeşte, să te ridici şi să mergi mai departe. Pentru că te va ciocni mereu, doar din dorinţa de a-ţi vedea sufletul împrăştiat pe jos. Pentru că aşa va simţi că al lui e bine şi se va amăgi mereu că nu are nicio problemă. Ştii, cel mai rău îmi pare nu că ai fugit, ci pentru că tu nu vei vedea niciodată culorile şi nu vei putea cu adevărat adulmeca. Nu vei vedea cum e cerul albăstrit, nu vei mirosi florile. Vei continua să stai în camera ta şi să-ţi pictezi propriul cer şi propria grădină. Tu doar ai aruncat o privire printr-o uşă întredeschisă şi ai închis-o la loc. Pentru că sunt fată bună, te voi scuti de o recunoaştere a lacrimilor, lasă, alea n-au secat. Şi ştii cum te condamn? Ca pentru fiecare secundă în care te-am iubit să ai o zi de neiubire.

Ştii cum îţi dai seama că iubeşti cu adevărat? Când absolut toate simţurile funcţionează la nivelul maxim, toate, nu pe rând. Când centrul de control strigă *„Alertă! Sistemul de securitate în pericol!*". Doar atunci toate organele lucrează frenetic şi în armonie, nu te doare nimic, iar creierul spune *„De aici încolo, mergi pe propria răspundere*". Au loc reacţii chimice la temperaturi înalte, efectul Coandă e la „grupa mică", doar ca tu să zbori când auzi *„Mi-e dor de tine*", să găseşti motive, pe care nu le găseai înainte, ca să pleci de la job, să urci în primul avion şi să ajungi cât mai repede. Uiţi să-ţi pui centura de siguranţă, pentru că orice pericol e anihilat de forţa cu care te

deplasezi în gând. Râzi de toate controalele vamale, sunt mici copii faţă de tine, care ai trecut de toate filtrele lumii. *„Aveţi la dumneavoastră obiecte contondente?" Nu, dar simt ca pot desprinde bolovani din cel mai apropiat munte dacă nu mă lăsaţi să trec mai repede.* Şi, nu, nu mergi pe propria răspundere, centrul de comandă nu te va lăsa baltă niciodată. Vrea doar să vadă cât de curajos eşti. *„Da, sunteţi apt să fiţi fericit, puteţi trece la următorul nivel al vieţii*!" Dacă te afli deja pe un drum şi nu ai toate simptomele acestea, mai ai timp să te întorci, altfel te vei duce într-o fundătură. Ai fost şi tu pe acest drum, deci ştii cum e să iubeşti. A fost în ziua în care eu nu ştiam că vii, dar am simţit asta.

Oamenii se recunosc după respiraţie când iubesc. E un vârtej necesar al vieţii, în care, dacă nu intri, trăieşti degeaba. Să nu vrei să escaladezi munţi, ca să ajungi pe o pajişte verde, înseamnă doar că eşti foarte mic şi ei sunt foarte mari. Ai urcat şi tu un munte, apoi ai obosit. Cam repede. Nu a fost decât o noapte, o cameră de hotel şi noi doi. Dar între toate stătea un ocean de iubire. Nu am vorbit mult, pentru că ne ştiam dintotdeauna. Nu ştiu cine a venit primul către celălalt, dar ştiam că existăm şi că ne puteam atinge. Şi că a fost multă aşteptare până la această atingere, pe care amândoi ne-o imaginam în fel şi chip. Dar în realitate a fost cea mai frumoasă atingere dintre doi oameni. Toate scenariile şi previziunile au pierit şi a rămas clipa care te surprinde mereu. A fost clipa care te-a urcat pe munte, dar care te-a şi coborât după aceea. Clipa pe care ne-o doream amândoi şi de care ne-am temut. A fost clipa care s-a întins apoi peste luni, împărţite în zile triste şi nopţi înlăcrimate. Cea mai lungă clipă de tăcere. Furia că între noi nu s-a vorbit tot ce era de vorbit, iar cuvintele pluteau în aer debusolate. Eram aproape sufocaţi în Ciuleandra nebună de cuvinte nerostite, în care literele se amestecau şi nu se mai înţelegea nimic. Orele neconsumate între noi se zbăteau spasmodic până la agonie. Nu-mi doream decât să dorm mai mult. Să dorm şi să uit. Dar, când mă trezeam, soarele răsărea în acelaşi loc, iar facturile se plăteau tot la sfârşit de lună. Mi-am zis că e bine dacă văd lucrurile la fel cum erau înainte. Oamenii au nevoie de repere fixe ca să poată supravieţui. Chiar şi pe o insulă pustie, adică singuri dacă sunt, îşi reconstruiesc, din resursele rămase, ceea ce aveau înainte. O proiecţie cubistă şi, pe alocuri, hilară a unei existenţe normale.

Nu ştiu cât timp a trecut, la început ţineam socoteala zilelor, apoi a lunilor, şi, dintr-odată, toate s-au contopit într-o singură durere.

Iar eu, cu resursele rămase, îmi reconstruiam mai departe existenţa şi aşteptam să se termine durerea. Încetul cu încetul, lumea a început să se coloreze, cerul era mai albastru şi lumina zilei cădea altfel pe faţa mea. Mai plângeam din când în când, dar nu mă mai abţineam, pentru că citisem în *„Din câţi paşi să-ţi revii după o despărţire”* că e bine să te descarci. Şi atunci am înţeles ceea ce noi nu am apucat să vorbim şi să cunoaştem. Prins într-o lume nebună, în care ziua se împarte în muncă plătită cu ora, de o precizie ce te scoate din minţi, ai uitat exerciţiul seducţiei şi îţi aminteai vag ce te faci atunci când iubeşti şi eşti iubit. Te-ai speriat şi ai fugit. N-ai avut curaj măcar să încerci, ţi-a fost mai uşor să treci prin rănile mele, să îmi laşi urme pe sub piele şi să fugi. Mi-ai interzis să te mai iubesc, ne-am aruncat cu bolovani în suflete, iar toamna venea după vară şi anul se sfârşea contopindu-se cu următorul. Aşteptam soarele de primăvară, ca să ies cu rănile la aer şi să se vindece mai repede.

Ştiu că nu ne-am spus vorbe multe atunci când ne-am văzut, dar din noaptea aceea, pe care am urât-o când ai plecat, mi-au rămas ca un refren vorbele tale rostite printre respiraţii sacadate:

— Te voi iubi mereu şi îmi va fi dor de tine!

Erai mereu lângă mine, deşi ne despărţea o jumătate de rotaţie a Pământului. Când a fost un cutremur, m-ai ţinut în braţe, le-am simţit cum mă iau de după umeri şi mă strâng. După terminarea balansului, când camera s-a reaşezat la forma ei originală, ai stat cu mine, ca să mă linişteşti. Ai fost prima persoană pe care am căutat-o ca să-i spun că mi-e teamă. Simţeam nevoia să fiu o fetiţă mică şi tu să mă aperi. Ai fost şi când leucocitele mele au luat-o razna şi vedeam umbra morţii. Dar iar am avut noroc. A fost doar o alarmă falsă, o răzvrătire a sângelui, care nu a mi-a mai suportat lamentările interioare. M-a ajutat să-mi iubesc hemoglobina, obosită de atâta dragoste neprimită. Ai fi putut vedea în fiecare dimineaţă mările şi oceanele lumii doar privindu-mă în ochi. Te-ai fi trezit într-o permanentă primăvară doar văzându-mi zâmbetul şi te-aş fi topit în săruturi fierbinţi, ca miezul verii. Şi, când ţi-ar fi fost frig, te-aş fi învelit cu părul meu cald, chiar ai fi crezut că te scufunzi într-un lan de grâu. Te-ai mulţumit cu două ceşti de cafea amară, în care te afunzi cu fiecare zi, ca în nişte hăuri.

Dacă aş merge pe stradă legată la ochi şi ai trece pe lângă mine prin mulţime, te-aş ghici după respiraţie. Da, oamenii se recunosc după respiraţie când iubesc. Te voi diseca până la ultima fibră, îţi voi explora

fiecare neuron, îţi voi intra în fiecare celulă, voi intra prin aortă, voi naviga prin artere şi îţi voi ajunge în creier. Mă voi odihni puţin în partea aceea ascunsă, pe care, se zice, oamenii nu o folosesc. Adormită de mii de ani lumină sau nenăscută încă. Apoi voi coborî spre inimă, de unde îţi voi exploda prin toţi porii. Pentru că fiecare om are, prin naştere, dreptul la iubire. Şi, dacă va fi nevoie, voi alinia planetele, aşa cum ar fi trebuit ele să fie atunci când oamenii se nasc, ca să iubească. Ne şicanăm fără rost, ne pierdem repere, ştergem istorii, dar de fapt ne ştergem pe noi. Acolo, unde ai şters o istorie în care ai fost, ai şters o parte din tine. Iar acolo e negru, e pauză. Ne construim case mari, în care o simplă defecţiune a centralei termice iarna ne azvârle în timpul peşterilor, când oamenii desenau pe pereţi ca să comunice. Nu mai eşti în stare să desenezi nici măcar o inimă, pentru că în sufletul tău era frig oricum. Centrii nervoşi au amorţit şi nu mai poţi gândi că mult mai simplu ar fi să pleci, să încui uşa şi să ai cu tine doar un fular cu care să te legi la ochi. Să ieşi pe stradă şi să mergi, până vei simţi căldura venind către tine. Se va produce o avalanşă, cade zăpada din sufletul tău. E iubirea. Ai curaj să faci asta?

DRESAJ DE FLUTURI

Am murit cu fiecare celulă şi m-a durut fiecare bătaie de inimă. Am murit cu fiecare şi m-am trezit. Am fost Lazăr de tot atâtea ori şi m-au durut primii paşi de fiecare dată. Nu ştiu de unde am avut atâta putere, rămân uimită cum pot să mă recompun şi să merg mai departe. Şi, de tot atâtea ori, mi-am promis să nu mi se mai întâmple. Mi-am lăsat sufletul să fie bătut cu un masochism pe care am căutat mereu să-l înţeleg. Trupul parcă nici nu mai conta. Era un simplu element de decor, de butaforie, de plăcere. Se aşeza mecanic, cum îi dictau hormonii, un dans învăţat în care paşii se împleteau cu cei ai partenerului. Când trupul se bucura, după puţin timp sufletul plângea. Urăsc rupturile, la fel cum urăsc războaiele şi ipocrizia. M-am ţesut, m-am reţesut, m-am rănit, m-am cicatrizat. Am făcut multe pentru iubirile mele. Am luat trenuri neştiute spre destinaţii îndepărtate, am minţit ca să le acopăr, am cheltuit bani cât pentru o casă. Am făcut dragoste în locuinţe cu chirii, în apartamente plătite cu ora, în hoteluri de o noapte. Am fost femeia visurilor, adorata, iubita de sezon, instrument de plăcere, târfa, naiva şi amanta de vreme rea. Toate sunt eurile mele, în care am trăit intens de fiecare dată. Da, mărturisesc, sunt o păcătoasă, am iubit în toate trăirile mele.

Mi-e teamă de iubirea prea aşteptată, atunci când vine, pentru că simt deja mirosul pansamentului în care e înfăşurată, prevăd zbuciumul şi lacrimile, şi nu mai vreau.

Vreau să mă vindec complet, să fiu 100% nesimţită şi frivolă şi să devin absolut imună. Să merg cu ţigara aprinsă acolo unde nu e voie, să mă iubesc pe nepregătite şi când am chef, nu în zile programate, de parcă aş lua pastile pentru tonus. Vreau să mă ia cineva de mână şi să-mi spună să fugim la un concert cu trupa mea preferată, unde o fi în lume. Să nu fie nicio jenă legată de timp, bani, distanţă şi vestimentaţie, pentru că e suficient să fim noi. Vreau să stau tolănită în iarbă cu faţa în sus şi să privesc norii, doar câteva secunde, apoi să mă ridic în picioare şi să vizitez un castel. Nu vreau să urc munţi, i-am urcat deja de atâtea ori, încât mi s-ar tăia respiraţia după primele minute. Vreau ca zonă de relief un deal mai înalt, suficient cât să văd lumea, la fel cum se vede Parisul din Turnul Eiffel. Adică oriunde şi oricât de departe şi de aproape. Pentru că ştiu că, orice aş face, am reuşit să dresez fluturii.

Şi, atunci când nu voi şti eu ce să fac, ei vor şti sigur. Sunt vindecată, în curs de cicatrizare. Ceea ce auzi tu acum sunt rănile mele care se închid, în ordinea cronologică inversă. Aşa că mai durează puţin. Stai pe lângă mine. Poveştile tale sunt şi ale mele şi mă ard, am fost un pic în fiecare. Renasc.

CUPRINS

Renunţarea
Lecţia de tango
Soţul Verei
După ploi
Floare cu rouă
Capcana pentru vrăbii
Trei
Fotografia
Până când mă voi vindeca de tine
Dresaj de fluturi